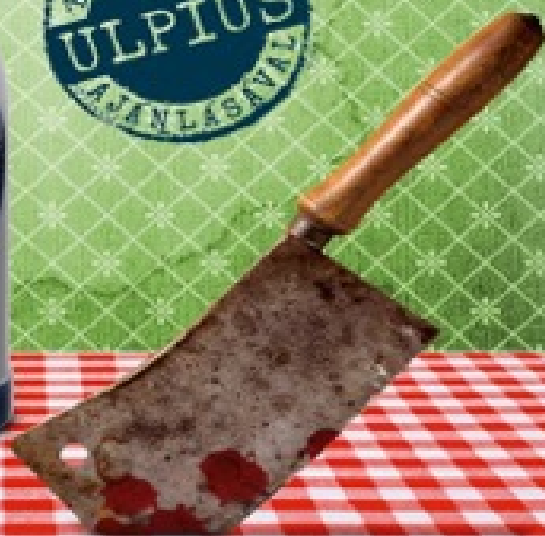

Rita Falk

Gőzgombóc blues

Rita Falk

GŐZGOMBÓC BLUES

Ulpius Baráti Kör,
Budapest

A mű eredeti címe: *Dampfnudelblues*

Fordította Balla Judit

Copyright © 2011 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Munich/ Germany

Hungarian translation © Balla Judit, 2016

(© Múvelt Nép Könyvkiadó, 2017)

ISBN 9786155617904

1. fejezet

DÖGÖLJ MEG, TE DISZNÓ!

Ez a felirat díszeleg Höpfl igazgató házának falán. Bosszantó ügy, méghozzá nem csak az igazgató számára. Ugyanis e miatt a felirat miatt cseng nálam hétfő hajnalban a telefon, méghozzá a szolgálati. Még a reggelinek sem láttam neki. Rosszul kezdődik a hét.

Ez a Höpfl a közeli szakközépiskola igazgatója, a falu szélén lakik, és ragaszkodik hozzá, hogy most azonnal menjek ki hozzá.

Azonnal.

Sajnos vitathatatlanul én vagyok kis falunkban az egyetlen, aki ilyesfajta hatósági intézkedésre rendeltetett, ezért aztán igyekszem is szinte azonnal elindulni. Még a rendes reggelit is kihagyom, beérem a szalonnás tojással és a két lekváros zsemlével, amit Nagyi elém tesz, de a gyümölcsös túrókrémre már nem jut idő.

– És a túróval mi lesz? – ordít utánam Nagyi, amikor már az ajtóban állok. Szegénykém már évek óta nem hall, ezért csak rámutatok az órára, aztán a fegyveremre, és ebből meg is érti, mi a helyzet.

Amikor a szolgálati autóval felérek a Höpfl háza melletti dombra, már látom is a feliratot. Jó nagy betűkkel festették fel, messziről is jól kivehető.

DÖGÖLJ MEG, TE DISZNÓ!

Hatalmas betűkkel, élénkpiros festékkal, a festék néhány helyen lefolyt, így most úgy fest, mint legördülő könnyek egy pufók arcon.

Höpfl futva jön elém, és már messziről mutogat a feliratra, mintha magamtól sosem találnám meg.

– Ezt nézze meg, Eberhofer, ezt nézze meg!

Verítékben fürdik, és nagyon ideges, a feje meg olyan vörös, hogy a teste más részeiben valószínűleg egy cseppnyi vér sem maradt. A fején keresztbe fésült hosszú hajszálak a koponyájához tapadnak az izzadtságtól.

Ettől eltekintve azonban teljesen rendben van a megjelenése. Tip-top, mint mindig. Rendes ing, rendes nadrág, rendes cipő. Kár, hogy a nagy verítékezés tönkreteszi az összképet. Lagerfeldbe is öltözhetsz tetőtől talpig, ha úgy izzadsz, mint egy disznó, az eredmény jó nagy nulla lesz.

A nadrágzsebéből előkotor egy maréknyi tablettát, és lehajítja a torkán. Rutinos fejmozdulattal, egy korty víz nélkül magába önti az egészet.

– Baldrián – mormolja, aztán újra benyúl a zsebébe, kikotor még néhány tablettát, és odatartja az orrom elé. Izzadtságtól bűzlenek.

– Mit akarnak ezek tőlem? – nyögi, miközben előhalász egy zsebkendőt is, és megtörölgeti vele az arcát.

– Kikre gondol pontosan? – kérdezem.

– Honnan tudjam? Azokra, akik ezt írták!

– Talán nem is magának szól.

– Ki másnak szólna? Az én falamra festették! Maga szerint mégis kinek szólna, ha nem nekem?

Fogalmam sincs. Valószínűleg igaza van.

– Úgy tűnik, valaki nem kedveli magát – mondom, aztán készítek egy tökéletes felvételt a feliratról.

Sóhajt egyet.

– Álljon csak oda egy percre a felirat mellé – mondom neki. Odaáll. Remek képet készítek róluk. – Egy kicsit barátságosabb arcot, ha szabad kérnem.

Mosolyt varázsol az arcára. Tökéletes.

– Gyanakszik valakire? – kérdezem aztán.

A fejét rázza.

– Talán valamelyik tanítványa? – segítek. – Iskolaigazgatónak lenni nem kimondottan a legnépszerűbb állás, főleg az ifjúság körében.

– Miért, rendőrként csak barátai vannak az embernek?

– Csakhogy nem az én házamra festették fel, hogy dögölj meg, te disznó.

Bólint.

– Most mit fog tenni? – kérdezi aztán.

– Semmit.

– Hogyhogy semmit?

– Adjak ki országos körözést egy falfirkáló ellen? Esetleg hívjam ki a kommandósokat, és kérjek helikoptereket? – Nevetnem kell. Elindulok vissza az autóhoz. – Most pedig mennem kell. Nem maga az egyetlen, akinek szüksége van a rendőrségre, tudja?

Ezzel persze túloztam egy kicsit, már ami rendőri ténykedésemet illeti. Mert legyünk őszinték, itt nálunk Niederkaltenkirchenben nem sok minden történik. Könnyen

lehet, hogy ez a felirat lesz az egész hét szakmai csúcspontja. Persze nem mindig van ez így. Egyszer már egy négyes gyilkosságunk is volt. Első osztályú ügy, egy egész családot kiirtottak, ráadásul az egészszet egy telek miatt, ronda ügy volt. Én derítettem fel. Jó, nem teljesen egyedül. Rudi Birkenbergernek is volt némi szerepe benne. Csapatmunka volt a javából. Persze egy ilyen alig ezer lakosú faluban az ember nem számíthat állandóan négyes gyilkosságokra. Már csak ha számolgatni kezdünk, és úgy vesszük, hogy négy fő meghal, legalább egy fő meg ebből kifolyólag börtönbe kerül, nemsokára elnéptelenedne az egész falu. Így aztán be kell érnem olyan kevés látványos ügyekkel is, mint egy ilyen falfirka.

Amikor délben hazamegyek ebédre, egy rémálom kellős közepébe csöppenek. Már a folyosón rosszat sejtek, amikor semmi jó illat nem száll felém. Semmi kellemes sült hús, semmi edénycsörgés.

Abszolúte semmi.

Ehelyett maró fertőtlenítőszag terjeng, és a konyha közepén két vegyvédelmi overallt viselő alak áll. Nagyi és a Papa. A vegyvédelmi öltözék fölött még virágokkal hímzett kötényt is viselnek, a szájuk elé kendőt kötöttek, a kezükön meg könyékgig érő gumikesztyű.

– Mi a fene történt itt, az ég szerelmére? – kérdezem, és átsuhan az agyamon, hátha üzemzavar volt az atomerőműben.

– Hétvégén jön Leopold – hallom a Papát egy Sagrotan-felhő mögül örvendezni.

– Igen, és?

– És hozza a kislányokat is!

Itt közbe kell iktatnom egy rövid magyarázatot. Először is: Leopold a bátyám, bár erre egyáltalán nem vagyok büszke. Másrészt ez a Leopold nemrégiben apa lett. Amikor pedig a Papa a kislányokat említi, pontosan összefoglalja a helyzetet: mert hogy a Leopold leendő hitestársa, egyébként pedig pontosan a harmadik e pozícióban, csak nemrégiben lett nagykorú, kinézni viszont még sokkal fiatalabbnak néz ki. Amikor először elhozta hozzánk, nyíltan meg is kérdeztem tőle, jár-e már iskolába. A leányzó egyébként Thaiföldről való, úgymond szuvenír Leopold legutóbbi nyaralásából. A másik kislány meg az ő kettőjük közös gyermeke, éppen tízhetes és szinte semmi sem látszik belőle a sok ruha meg takaró alatt. Uschinak hívják, a nagyanyja után. Mivel azonban ez a név az én meghalt mamámé, ezért én inkább Sushinak hívom. A Sushi sokkal jobban is illik hozzá: kicsi, ázsiai, göngyölt. Szóval visszatérve az eseményekhez, ott tartottunk, hogy Papa közli, Leopold elhozza a kislányokat.

– És ezért most mindent csíramentesítetek, vagy mi? – kérdezem még mindig értetlenül.

– Még szép! Nem tudod, milyen érzékeny egy ilyen kicsi gyerek? Ráadásul egy ilyen kis keverék gyerek! Az immunrendszere még azt sem tudja, mire reagáljon egyáltalán, az ázsiai vagy az európai csírákra? Csupa-csupa veszély leselkedik rá!

A tűzhelyhez sétálok, és belenézek a fazekakba. Mindegyik üres.

– Ma nincs ebéd, Franz – mondja a Nagyi, aztán a fogával lerángatja az egyik kezéről a gumikesztyűt, beletúr a köténye zsebébe, kivesz egy ötöst, és a kezembe nyomja.

– Itt van, menj át a Simmerlhez, és vegyél magadnak néhány húsos zsemlét. Nekünk folytatnunk kell itt a munkát, hát nem tudod, milyen érzékeny egy ilyen kicsi gyerek? Ráadásul egy ilyen kis keverék gyerek!

Talán mégis meg kellene vennünk azt a hallókészüléket a Nagyinak.

– Vagy úgy – mondom, aztán fütttyentek Ludwignak, aki Sagrotan-ködben hever elnyúlva a küszöbön. Amikor meglát, lelkesen csóválja a farkát. A falu felé vesszük az irányt.

– Pár darab meleget – mondom azonnal, amint belépek a hentesboltba. Simmerl pontosan tudja, mire gondolok: friss zsemle, benne friss, meleg húskenyér.

– Hármát vagy négyet? – kérdezi

– Kettőt – mondom, és a testem felezővonala körüli téli vastagodásra mutatok, amit az utolsó néhány hétben sikerült felszednem. Aztán gyorsan helyesbíték, amikor a friss húskenyér illata eléri az orromat. – Négyet. Négyet csinálj.

Levág négy jó vastag szeletet, rá a Händlmeier-féle mustár, bele a zsemlébe, kész.

– Mondd csak, Simmerl – hajolok át a pulton. – Te ismered a Höpfl igazgatót, ugye? A Max fiad az ő iskolájába jár, igaz?

Közben már el is tüntetem az első zsemlét néhány harapással.

– Azt a seggfejet? – feleli. – Már hogyan ismerném. Meglehetősen szoros kapcsolatban vagyunk, hogy úgy mondjam. Gyakorlatilag állandó összeköttetésben állunk az irodájával.

Érdekes.

– Állandó összeköttetésben? Ezt meg hogy érted?

– Állandó összeköttetésben, ahogy mondom. Szinte naponta beszélek vele.

– Milyen dolgokat van nektek egymással, hogy ilyen gyakran beszélgettek?

– Dolgunk, hát így is lehet mondani – dörmögi Simmerl, aztán elhallgat. Ismerem ezt a hallgatását, ilyenkor úgy kell minden szót kihúzni belőle.

– Ember, ne kelljen már minden szót úgy kiimádkozni belőled – mondom neki. Imádom a fickót, már csak a saját készítésű húskenyeréért is, de néha nem kevés türelem kell hozzá.

– Ez a Höpfl egy méretes seggfej – nyögi ki végül. – Mindennel baja van, amit Max csinál. Vagy amit nem csinál, neki egyre megy.

– Ilyen problémás gyerek ez a te Maxod? Úgy látszik, az alma nem esett messze a fájától – állapítom meg. Még jól emlékszem rá, milyen különleges közkedveltségnek örvendett annak idején Simmerl a tanári karban.

Egymásra vigyorgunk.

– És mi mindennel van baja ennek a Höpflnek? – kérdezem a második és a harmadik zsemle között.

– Semmiségekkel. Hangoskodás. Házi feladat elfelejtése. Lányok hajának húzogatója. Hajhúzás, érted?

Simmerl drámai arccal csóválja a fejét, aztán megint csak elvigyorodik.

– Szóval csupa semmiség. A mi időnkben kaptunk volna egyet a fejünkre, aztán annyi. De ezek a mai fontoskodó pedagógusok a maguk folyamatos megbeszélés-kényszerével, egyszerűen

hihetetlen.

– Hihetetlen – mondom, és együttérzőn bólogatok.

– Régebben ő is itt vásárolt nálam, az a seggfej Höpfl. Általában fél kiló tartárt vitt. Amikor elkezdődtek a bajok, mindig beleköptem a tartárjába. Persze nem látta, mert hátul csináltam. Mostanában már Landshutba jár a Niedererhez. Ismerem, együtt tettük le annak idején a mestervizsgát, úgyhogy most ő köp bele a tartárjába. Helyettesít, hogy úgy mondjam. Mi hentesmesterek már csak ilyenek vagyunk. Összetartunk.

Letörli egy kendővel a pultot, és rám néz.

– De miért kérdezősködsz erről a seggfejről?

– Mert valaki odafestette a háza falára, hogy „dögölj meg, te disznó!”. A vadonatúj vakolatra.

Simmerl arcán boldog vigyorgás terül szét. Nagyon elégedett.

– Végre összeszedte valaki a bátorságát – mondja. – Minden tiszteletem.

2. fejezet

Néhány nappal később begördül az udvarunkra Leopold és kis családja. Nagyi olyan mennyiségű ételt főzött, hogy egy századnyi orosz hadifogságból hazaérkező katonának is elég lenne. Papa alig bír magával izalmában, folyton az ablakon kémlel kifelé, nehogy elmulassza a nagyságos úrérkezését. Aztán elkezdődik a kiabálás-sikítózás-hízkelkedés a konyhában. Leopold maga előtt tolja az aprócska asszonyát, ő maga meg leszármazottjukkal a karján jön utána. Csak úgy árad belőle a büszkeség, nem győzi dülleszteni a mellét kifelé.

Ha az ember belegondol, hogy az egész figura nem más, mint egy undok, fontoskodó kis könyvkereskedő, akitől egymás után futnak el a feleségei, elég nevetséges ez a fellépés. Ha azonban arról van szó, hogy a Papát kell lenyűgözni, semmi sem szent neki. Széles, vastag nyálfolyam csordogál felőle a Papa irányába. Mindig is így volt. Most meg, ezzel a gyerekekkel – telitalálat.

Logikus módon mindannyiunknak körbe kell állnunk és meg kell bámulnunk a legifjabb családtagot. Leopold így várja el. És a Papa is, aki legalább olyan büszkén feszít. És persze az ifjú anya is, aki egy szót sem beszél németül, így az egész ceremónia angol nyelven zajlik. Jó, persze azért nem teljesen. De majdnem.

– Very nice – mondja a Papa.

– It is a very nice baby – mondom én.

Az aprócska anya nagyon örül, ennek meg Leopold örül, aztán Nagyi bejelenti, hogy kész az ebéd. Az ifjú apa ezt hallván nagyvonalúan az anya kezébe nyomja a szaporulatot, és elsőként foglal helyet az asztalnál, aztán már tömi is a feneketlen gyomrát.

– Finom, igaz? Tastes good, Panida? – mondja.

Nézd már, ez a Leopold gyakorlatilag kétnyelvű lett. Panida egyébként a jövődöbeli harmadik feleségének a neve. A hölgyemény bólint.

– Tulajdonképpen elváltál már a Roxanádtól? – kérdezem. Roxánának hívják ugyanis a jelenleg még hatályos feleségét.

– Nem – veti oda, közben meg kised még egy halom marhahúst a tányérjára.

– És akkor mikor akarod feleségül venni a gyermeked anyját? – akarom tudni.

– Amint elváltam.

Világos.

A gyerekből hangok jönnek elő. Éhes. Panida leteszi a villáját, és kigombolja a blúzát. Kiszabadítja lányos keblét, és odateszi rá a gyereket. Nemsokára hangos csámcsogás és szürcsölés hallatszik, és a Papa szinte elolvad. Amikor látom, milyen hülyén fest így, inkább összeszedem magam, mielőtt még én is hasonló látványt nyújtanék. Összeszedem magam, és a tányéromra összpontosítok.

– Remek ez a karalábé – mondom. Papa lassan felém fordítja a fejét, és lélekben nagyon-nagyon távol bólint egyet.

– Panida nem ehét karalábét, igaz, Panida? Felfúvódhat tőle, és akkor Uschit is bántani fogják a szelek – jelenti ki Leopold, és

együttérző pillantást vet két nőjére, miközben hatalmas adag karalábét lapátol a szájába.

Nagyi feláll, és egy párnával jön vissza, óvatosan a szoptatós anya könyöke alá csúsztatja. Mindjárt kényelmesebb a helyzet. Nagyi hálás pillantásokat arat, még Leopoldtól is. A Papa meg már azt sem tudja, hová nézzen.

Később Nagyi fantasztikus epres süteményt tálal a kávé mellé. És persze szól a Beatles. Papa egész álló délelőtt a régi lemezeit és a lemezejátszót porolgatta. Ha az ember belegondol, hogy minden egyes Beatles-számot oda-vissza fejből tud, egy „very nice” jelző egyszerűen szánalmas rá.

– Papa, ez remek – mondja álmodozó képpel Leopold, a nyálas disznó, és elégedetten hátradől a székén. – Kávé, sütemény és a Beatles. Már annyira hiányzott.

Papa boldogan mosolyog.

Leopold boldogan mosolyog.

Én meg mindjárt elhányom magam.

– Azért meg kell mondjam, Panida is nagyon jól süt – folytatja seggfej bátyám. Teli szájjal beszél, még egy ilyen gusztustalan alakot. – És főzni is nagyon jól tud. Első osztályú háziasszony lett belőle, mióta itt él Németországban. Fantasztikus, igazán.

– Mert még fiatal – mondom. – Ebben a korban még nagyon jól idomíthatók.

Papa összehúzott szemöldökkel néz rám. Vigyázat!

– Nem, egyáltalán nem – mondja Leopold, és az egyik pofazacskójából a másikba tol egy hatalmas adag epres süteményt. – El sem tudjátok képzelni, milyen csodálatos az élet Panidával. Ezek a thai nők... ezek a thai nők egészen

mások. Sokkal simulékonyabbak meg ilyesmi. És sokkal szerényebbek is, nem olyan emancipáltak. Egy álom!

Karját álomnője válla köré fekteti, és nyögdéssel neki néhány angol szót.

– Én nem tudok valami sokat a thai nőkről – mondom. – Az egyetlen, amire emlékszem velük kapcsolatban, hogy néhány évvel ezelőtt volt egy ügy, egy thai nő az éjszaka közepén leharapta a férje farkát. Minden figyelmeztetés nélkül. Vagy talán vietnami volt?

Egyszerűen muszáj volt előállnom vele, még akkor is, ha Leopold köhögőrohamot kap tőle, és az epres sütemény apró, nyálas darabokban záporozik kifelé a szájából.

– Franz! – ordít rám a Papa. A szemöldökét már nem húzza össze, tudja, hogy úgylis hatástalan.

Felállok.

– Remek volt az ebéd – mondom a Nagynak. Lehajolok és adok neki egy nagy pusztit. – Fantasztikusát főztél, Nagyi.

Boldogan mosolyog rám.

Átvonulok a disznóólba, és Ludwigot is magammal viszem. Ez a két dolog van az életemben, amiről semmi árért nem mondanék le: az egyik az átépített disznóólam, az én menedékem, az én királyságom, nyugalmas óráim és forró szexorgiáim oázisa. Jó, talán nem orgiák, de azért néha csak történnek dolgok a disznóólamban...

Kemény munka volt az átépítés, és sokáig is tartott. Miután a Papa életkor-technikai okokból felhagyott a sertéstenyésztéssel, engem pedig fegyelmi okokból áthelyeztek Münchenből kis szülőfalumba, azonnal nekikezdttem az

átalakításnak. Lakóházzá alakítottam a disznóólat. Teljesen még most sem készültem el vele, de azért már nagyon kényelmesen elvagyok benne. Ami pedig azt jelenti, hogy nem kell családom állandó jelenlétében élnem az életemet. És nem kell folyamatosan Beatlest hallgatnom. Egyedül már ezért is megéri.

A második ilyen kötődés az életemben, amiről semmi szín alatt nem mondanék le, az Ludwig. A legjobb barátom. Hűséges társam és személyi edzőm. Minden áldott nap lejárunk egy jó órás kört a vidéken. Az ilyesmi jó kondícióban tartja az embert. Úgyhogy most is füttyentek neki és már indulunk is. Egy óra tizennyolc percet teljesítünk, ami nagyjából az átlagos időnek felel meg. Egy-tizenhat a csúcs, de azt csak egyetlenegyszer sikerült elérnünk.

Mire hazaérünk, Leopold Ázsia gyöngyszemével együtt eltűnt. A gyerek viszont még itt van.

Papa zord pillantást vet rám, nem felejtette még el gyors távozásom előzményeit, mégsem állom meg, hogy feltegyem a kérdést:

– Itt felejtették a gyereket?

– Néha kettesben is ki kell mozdulniuk – mondja a Papa. – Uschi meg addig itt marad egy kicsit, így van, Uschi?

– Meddig? – kérdezek rá.

– Téged egyáltalán miért érdekel, hogy meddig? Nálunk van, nem nálad.

– Már csak az hiányozna.

Azért odamegyek a bölcsőhöz, ahonnan a kis csomag pislog kifelé. A szeme már nem annyira vágott, mint a születésekor

volt. Most inkább mandula formájú. Szép szeme van. A bőre sötét, nem olyan furcsán sárgás, mint az anyjáié. Inkább olyan tejeskávés színű. Nagyon szép. De az orra! Az orra, ezt őszintén be kell vallani, nem is hasonlít az anyja kedvesen pisze ázsiai orrára. Sokkal inkább az Eberhofer-ormányokra. Talán nem olyan kifejtett, mint Leopoldnál vagy nálam, de azért félreismerhetetlen.

– Gyönyörű kis jószág ez a mi kis Uschink – mondja a Papa már sokkal békülékenyebben.

– Tulajdonképpen tényleg szép – ismerem be kelletlenül.

– Mit szólsz az orrához? Igazi Eberhofer-ormány, ugye? – vigyorog büszkén.

– Ki ormányt vet, ormányt arat – jegyzem meg bölcsen. – Ezt még Leopoldnak is tudnia kellett volna. Mit is mondtál, mikor jönnek vissza?

– Nem maradnak sokáig. Tudod, Uschinak szopnia kell – mondja a Papa, és olyan igazi übüke-bübüke arccal hajol unokája fölé.

– Örülsz neki, hogy a Mama nevét kapta? – kérdezem tőle.

– Örülök. Ennél nagyobb örömet nem is szerezhettek volna nekem – feleli halkán.

Azt látom.

Néhány perccel később kopognak az ajtón, és Liesl Mooshammer viharzik be. Egy odavetett „szervusz, Eberhofer” kíséretében félretolja a Papát az útból, és átrappol a szobán. Felém is elejt egy „szervusz, Franz” köszönést, aztán teljes felsőtestével a bölcső fölé borul.

– Csak nem itt van a legújabb Eberhofer?

– Kislány – mondja a Papa büszkén.

– Az sem olyan rossz. Fő, hogy egészséges legyen, én mindig azt mondom – feleli erre Liesl, aztán elmeséli, hogy éppen az előbb találkozott a faluban Leopolddal és Panidával, és így értesült a hozzájuk tartozó legújabb Eberhofer-fészekalj jelenlétéről. Akit persze azonnal sietett is szemügyre venni. Mert ami a kíváncsiságot illeti, abban Liesl verhetetlen. Minden idők legnagyobb falusi pletykafészke.

– És mi újság egyébként? – kérdezem tőle, miközben feltűnés nélkül a kanapé alá rúgok egy fél pár zoknit.

– Egyébként? Semmi érdekes. Legfeljebb, hogy valaki felfestette a Höpfl igazgató házára, hogy dögölj meg, te disznó. Láttad már, Franz?

– Szolgálati ügyekről nem beszélhetek – közlöm vele, és úgy teszek, mintha máris sürgős dolgom lenne valahol. – Mennem kell, szorít az idő, tudod.

– Szolgálati ügyek? Milyen szolgálati ügyeid lehetnek itt neked?

– hallom még a hangját, de már kívül is vagyok az ajtón.

Az udvaron Leopold és az apró Panida jön szembe. Visszajöttek, és istennek legyen hála, most már a gyereket is elviszik magukkal. Leopold egész családját betömködi az autóba, aztán össznépi integetés közepette kigördülnek az udvarból.

– Bye-bye – zeng a családi kórus, a Papa pedig még fut is néhány lépést az autó mellett. Kissé biceg, mióta túl szoros kapcsolatba került a fűnyíró pengéjével az elmúlt nyáron. Azóta fél láb vonatkozásában háromujjúként éli az életét. Akkora

felhajtás volt, el sem lehet képzelni! Lefürészeli két lábujját, aztán azt akarja, hogy én keressem meg őket kint a mezőn, hogy a kórházban majd visszavarrhassák! Sajnos nem jött össze a dolog. A hibás meg persze azóta is én vagyok. Most is vet felém egy „látod, hogyan bicegek?” pillantást. Tesz még néhány billegő lépést a kopott farmerjében, és vadul integet az autó után.

– Bye-bye! – kiabál teli torokból.

– Bye-bye, majd hívunk! – kiabál vissza Leopold.

– Don't call us, we call you! – kiabálom és én is integetek.

Aztán eltűnnek, és a házra újra nyugalom borul. Néhány percre legalábbis. Utána ugyanis megszólal a szolgálati telefonom.

Szomszédok veszekednek, nem is messzire tőlünk. Az előrehaladott idő és a hasonló mértékű szomjúság ellenére összekapom magam és kivonulok hozzájuk.

A szolgálat az szolgálat. Vészhelyzet esetén akár vasárnap este is.

A megadott címen kétlakásos ház áll, az első emeleti erkélyen pedig ott hadonászik mindkét karjával a hatósági intézkedést kérő atlétatrikós helyi lakos. Aztán megtudom, hogy a vizsály almáját jelen esetben egy hőmérő testesíti meg.

Hihetetlen.

A földszinti lakás bérlője ugyanis megvásárolta, majd felerősítette nevezett hőmérőt a bejárati ajtó csengője fölé, hogy folyamatosan hiteles tudomása legyen az aktuális hőhelyzetről. Az emeleti lakás bérlője azonban már-már kényszeresen maga is rendszeresen szemrevételezi nevezett

hőmérő higanyszálának állását. Ugyancsak hőhelyzeti okokból. Ezt a szemrevételezést viszont a hőmérő jogos tulajdonosa nagyon jól látja, mivel éppen oda nyílik a végéablaka. Ez pedig igencsak zavarja őt. Mert hogy ha ő egyszer a kemény munkával megkeresett pénzéből megvásárolta a hőmérőt, ugyan miért húzzon hasznot belőle valaki más is. Ha olyan nagyon érdekli a hőmérséklet, vegyen magának saját hőmérőt!

Kétoldalú tájékoztatásuk alapján a helyzet már hetek óta fennáll, ma viszont újabb csúcspontot ért el: ma ugyanis az atlétatrikós állampolgár ismét gátlástalanul megnézte a hőmérőt. Sőt nem egyszerűen megnézte, hanem olyan hosszú ideig bámulta, hogy az már leplezetlen provokáció volt, harsogja a földszinti polgár. Nála meg erre betelt a pohár, mondja. Ha ez a seggfej még egyszer, akár egyetlenegyszer is lemeri olvasni a hőmérsékletet, hát ő leszúrja ezt a disznót. Pontosan így adja elő.

A másik fél pedig erre felemelte a telefont, és tönkretette szent vasárnap estémet. Most pedig itt állunk mi hárman a kétlakásos ház bejárata előtt. Pontosabban négyen, mert a földszinti polgár felesége is jelen van, és ő is részt kérne magának a cirkuszból, de hitese ura nem engedi. Hallgatásra kárhoztatja, hogy úgy mondjam. Láthatóan rövid pórázon tartja az asszonyát.

– Éntőlem most tulajdonképpen mit akarnak? – teszem fel végül a kérdést.

– Hát hogy az a gazember ne nézzen többet a hőmérőmre!

Világos álláspont.

– Megtenné, hogy nem néz többet a hőmérőre? – fordulok az

illegálisan nézelődőhöz.

– Nem – jelenti ki.

Vagy úgy.

– Pedig még azt is felajánlottam neki, hogy fizesse ki a hőmérő árának a felét, de még ennyire sem volt hajlandó – panaszkodik a földszinti.

– Ötven centet fizessek magának? Egyetlen nevetséges euróba került ugyanis az egész vacak, nem mintha ez az egész az anyagiakról szólna! Ki tudnám én fizetni azt a nyomorult ötven centet, de nem fizetek, mert ez már elvi kérdés, csak ez a gyengeelméjű ezt nem fogja fel! – ordít a másik.

Nem adom fel a reményt, hogy sikerül békésen megoldani a helyzetet.

– Én ezt elég tisztességes megoldásnak gondolom – mondom nekik. – Ha mindketten kifizették a felét, mindketten ugyanannyit nézegethetik.

Még hogy békés megoldás? Nincs ezekben semmi belátás. Semmi megértés. Két harcias kakas a szemétdombon.

Mindezt a szent vasárnap estémen!

Előhúzom a fegyveremet, és egyetlen jól irányzott lövéssel felmentem a hőmérőt kötelezettségei alól. A golyó bemeneti nyílásából csak úgy záporozik a kőpor.

A harci kakasok meg sem mernek szólalni, én pedig beülök a szolgálati autóba, és indulok, hogy végre kiélvezzem megérdemelt vasárnap estémet.

Tulajdonképpen nem kellene nagy dobra vernem a dolgot. Már mint a fegyverhasználatot, úgy értem. Különben megint elszabadul a pokol. Az előljáróim véleménye szerint ugyanis

hajlamos vagyok kissé elhamarkodottan meghúzni a ravaszt. Ezért is helyeztek át Münchenből kis szülőfalumba. Merthogy úgy gondolták, gyönyörű fővárosunkban előbb-utóbb mindenképpen le fogok gyilkolni valakit. Márpedig azt nagyon nem kellene. Akkor már inkább Niederkaltenkirchenben gyilkolásszak. Pedig vannak dolgok, amiket egyszerűen nem lehet megoldani fegyverhasználat nélkül. Mint ezt a mai ügyet is. Mi lehetett volna az alternatíva? Önszegélyező csoport hőmérő-kukkolóknak?

3. fejezet

A hőmérőügy ily frappáns megoldása után benézek Wolfihoz egy sörre. A sarokasztalnál hölgykoszorú ül egy nagy kupacnyi utazási prospektus fölött. Közöttük Susi a polgármesteri hivatalból és a Simmerl Giselája. Elgondolkodom, vajon melyikük készül elutazni, és végül Giselára tippelek.

Aztán odalép mellém Susi, és azt mondja:

– Szívem, elmegyek Olaszországba. Mit szólsz hozzá?

– Olaszországba? – kérdezem. – És kivel?

– A lányokkal. Szóval, mit szólsz hozzá?

Be kell valljam, hirtelen szóhoz sem jutok. Merthogy Susi és én, hogy úgy mondjam, kapcsolatban vagyunk. Semmi komoly, inkább megszokás az egész, így tulajdonképpen mindketten akkor és oda mehetünk szabadságra, amikor és ahová csak akarunk, együtt vagy külön, és persze azzal, akivel csak tetszik. Csakhogy mi nem szoktunk ilyet csinálni! Leginkább én nem, mert én egyáltalán nem szeretek utazni. Nekem itthon a legjobb. Susi meg azért nem, mert én nem megyek sehová, neki meg nincs kedve egyedül utazgatni.

Legalábbis eddig így volt.

A jelek szerint viszont Susi megváltoztatta az álláspontját, és talált magának útitársakat helyettem. Ha jól belegondolok, engem meg sem kérdezett, nem mennék-e el vele. Jó régen volt, amikor utoljára beszéltünk ilyesmiről. Egészen pontosan több mint egy éve már. Én természetesen nemet mondtam, mi mást

mondtam volna. Mert én nem akarok elmenni sehová. Ez alapszabály nálam. Aztán néhány héttel később elrepültem Mallorcára Rudi Birkenbergerrel. Persze az inkább munka volt, nyomoztunk, így az nem számít igazán utazásnak. Mégis úgy érzem, Susi most ezért akar bosszút állni rajtam. Bosszú Mallorcáért. Képes elmenni egy rakás hülye nőszeméllyel Olaszországba, csak hogy törlesszen nekem a birkenbergeres nyaralásért.

– Remek – mondom végül. – Olaszország, tiszta ügy. Küldesz majd egy lapot, ugye?

– Egy lapot? Az a legkevesebb – trillázza a fülembe. – Talán még valami ajándékot is hozok neked.

Azzal visszavonul udvarhölgyei körébe.

– Olaszországba megy – mondom Wolfinak, és a söröspoharam mélyét fürkészem.

– Pizskálja a csőrödet, igaz? – kérdezi a hülye kocsmáros a poharak fényesítgetése közben.

– Nekem? Szó sincs róla. Miért pizskálná?

– Hát mert Susi nélküled megy nyaralni. Más szóval a pompás Eberhofer-macsó nélkül is remekül szórakozik.

Ez már aztán akkora ökörség, hogy inkább válaszra sem méltatom. Kiiszom a sörömet, odahajítok néhány pénzdarabot Wolfi elé a pultra, aztán hazamegyek.

Másnap délelőtt újra megszólal a telefon. A landshuti rendőrkapitányság ügyeletes tisztje hív. Eltűnt a szakközépiskola igazgatója, mondja. Nem jelent meg reggel a munkahelyén, a titkárnője pedig hiába próbálja elérni

telefonon. Mivel a lakása az én illetékességi területemre esik, menjek már ki hozzá és nézzem meg, otthon van-e.

Dögölj meg, te disznó, fut át a fejemen. Amint leteszem a telefont, már indulok is Höpfl házához.

A falra festett betűk eltűntek, újra vakítóan fehér a homlokzat. Láthatóan vadonatúj festés. Csengetek, kopogtatok, de semmi reakció. Előveszem a hangszórót és elharsogom, hogy nyisson már ajtót, de továbbra sem történik semmi. Höpflnek semmi nyoma. Körbejárom a házat, ellenőrzöm az ablakokat, minden zárva. A postaláda üres, így nagyon hosszú ideje nem lehet távol a fickó. Becsengetek a szomszédokhoz, akiktől megtudom, hogy szombaton látták utoljára Höpflt, amikor elhajtott a Fordjával.

Szóval szombaton. Ma pedig hétfő van.

Milyennek látták, kérdezem a szomszédokat. Olyan volt, mint mindig, felelik. Ápolt és ellenszenves. Ezzel aztán nem megyek sokra. Az ápolt, ellenszenves egyénnek ugyanis semmi nyoma. Ami pedig megint csak papírmunkát jelent.

A garázs nyitva, autó nem áll benne. Akárhol van is Höpfl, nem gyalog ment el. A garázs a szokásos képet nyújtja: polcok, szerszámok, festékesvödörök, pókhálók.

Felhívom a landshuti kapitányságot és megkérdezem, szétlőjem-e a zárat és bemenjek-e a házba. Semmi esetre se, harsan azonnal a tiltakozás. Hagyjam csak a fegyveremet ott, ahol van, és ne csináljak hülyeséget már megint. Még megpróbálkozom az érveléssel, hogy a késlekedés veszélyes lehet, de határozott tiltás a válasz. Nem szabad lövöldözni. Várjunk holnapig, lehet, hogy Höpfl addigra magától is

előkerül. Ha pedig mégsem, akkor majd hívunk egy lakatost. Emlékezzek csak vissza, mi lett az utolsó bevetésem eredménye. Mármost az utolsó „veszélyt-jelenthet-a-késlekedés” típusú bevetésemé.

Itt meg kell álljak egy pillanatra, mert azt hiszem, szükséges egy kis magyarázattal szolgálnom. Szóval az a bizonyos bevetés hónapokkal ezelőtt történt, én pedig, mondjuk úgy, erősen motivált lelkiállapotban voltam. Pörögtem, hogy úgy mondjam. Még friss volt bennem a négyes gyilkosság felderítésének élménye, és persze élveztem a sikert. Valósággal szárnyaltam. Tulajdonképpen ennek tudható be, ami történt. Ami pedig a következő volt:

Éppen a szokásos esti körünket róttuk Ludwiggal az erdőben, amikor egyszer csak látom, hogy ott áll előttünk egy autó. Egy hatalmas, olasz rendszámú Alfa Romeo elsötétített ablakokkal. Nem éppen mindennapos látvány mifelénk. A vezető oldali ajtó nyitva, a csomagtartó nyitva, ember pedig közel-távol sehol. Már ezen is megütköztem egy kicsit, de akkor még tudtam uralkodni magamon, és tovább gyalogoltunk Ludwiggal. Amikor azonban jó háromnegyed órával később visszafelé jöttünk, és a kocsit még mindig ugyanúgy állt ugyanott, már nem tehettem mást, muszáj volt a végére járnom a dolognak. Ha az ember egyszer rendőr, akkor mindig és minden körülmény között szolgálatban van, legalábbis lelkileg.

A kocsit hátsó ülésén egy gyerekülést láttam, körülötte mindenféle játékokat. A jobb első ülésén egy Németország térkép és egy lemerült akkumulátorú mobiltelefon hevert. A csomagtartóban előírászerűen ott volt az elsősegélydoboz, a

láthatósági mellény és a háromszög. A hátsó lökhárítón vérnek látszó foltok. A kocs mellett pedig gyanúsan csillogott az őszi avar. Lehet, hogy vérfolt.

Akkor már kezdtem izgalomba jönni. Gyerekrablás, jutott azonnal az eszembe. Ilyen esetekben pedig minden másodperc számít. Azonnal értesíteni kell Moratschek bírót. Meg is teszem, ő pedig ugyancsak azonnal intézkedni kezd. Gyanítom, az is szerepet játszik a nagy segítőkészségében, hogy a négyes gyilkosságom felderítése során semmiféle segítséget nem adott, sőt eleinte még csak nem is hitt nekem. Beszámolok neki a helyzet komolyságáról, aztán nagyon rövid idő múlva már meg is jelennek a kommandósok, felbukkan egy helikopter a fejünk felett, fényszórók világítják meg az erdő minden zugát. Keresőkutyákat hoznak, akik beszagolnak az autó belsejébe, aztán már indulnak is. Én magam viszonylag lazán álldogálok a kocs mellett, és figyelem, ahogy a kollégák teszik a dolgukat. Kellemes helyzet, meg kell mondanom.

Csak sajnos nem happy enddel végződött. Elmaradt a rettegő család kiszabadítása gaz elrablók karmai közül. Ehelyett, ahogy ott álltam lazán, és elégedetten figyeltem a nagy felhajtást, egyszer csak futva megjelent egy izgatott atyafi, és egyenesen hozzám szaladt. Apró termetű emberke, az ingujja feltúrva, alig kapott levegőt a nagy izgalomtól. Az első pillanatban nem tulajdonítottam nagyobb figyelmet neki, lelkes báméskodónak gondoltam, de aztán sajnos megszólalt:

– Cosa c’è? Mi ez?

Akkor már alaposabban megnéztem, és megállapítottam, hogy egy benzineskannát tart a kezében. Ez volt az a pillanat, amikor

átsuhant rajtam a rettenetes gyanú. Ami aztán be is igazolódott,

A kis ember az autó tulajdonosa volt. És csak úgy odajött hozzám és megkérdezte, hogy mi légyen ez itt? Seggfej.

Kifogyott a benzin a tankból, magyarázta. A benzin! Ezért aztán ő szépen kiszállt, és elővette a kannát a csomagtartóból. Közben felsértette a kezét, onnan a vér a lökhárítón. Aztán szépen elgyalogolt a legközelebbi benzinkúthoz. Mivel pedig nem ismeri a környéket, két és fél órára volt szüksége, hogy oda-vissza megjárja az utat.

Azt hiszem, ennyi elég is lesz legutóbbi bevetésem felvázolásául. Most pedig váltsunk témát. Tulajdonképpen csak azért említettem meg ezt az esetet, hogy érthető legyen, miért nem sietnek felsőbb szinteken gyorsan és bürokratikus akadályok nélkül támogatást biztosítani nekem. Még akkor sem, ha arra hivatkozom, hogy a késedelem veszéllyel járna.

Aznap este a kanapén heverek, és a Supertramp zenéjével próbálom túlharsogni a Papa által bömböltetett Beatlest, amikor kopognak az ajtómon, és Susi sétál be. Miért nem néztem be hozzá ma egész nap az irodájába, akarja tudni. A kettőnk munkahelye ugyanis mindössze néhány ajtónyi távolságra van egymástól a városházán, így akarva-akaratlanul is folyton egymásba botlunk. Részemről inkább akarva, figyelembe véve azt is, hogy Susi főzi a legjobb kávékat messze földön. Ma azonban nem volt kedvem a kávéjához. Ráadásul a Höpfl-ügy is erősen foglalkoztat. Ilyen elfoglalt embernek nincs is ideje olyan felesleges dolgokra, mint a Susi kávéja. Ezt meg is mondom neki.

– Te, Susi – mondom. – Nagy stressz van rajtam munkából kifolyó okokból. Ilyenkor nem a magánélet az első.

– Vagy úgy – mondja ő erre. – Szóval az olaszországi nyaralásomhoz semmi köze?

– Olaszországi nyaralás? Nem értem, mire gondolsz.

– Csak úgy mondtam – azzal már jön is oda hozzám, és mellém fészkelődik a kanapén. A fejét a mellkasomra hajtja, érzem a haja csodálatos illatát. Sajnos ugyanez a haj csiklandozza is az orromat, azért kénytelen vagyok áthelyezni. Már mint Susit. Egyszerűen áthelyezem magam alá, mert úgy nem lóg az orromba a haja, és mert úgy egyébként is sokkal kellemesebb. Csókolózunk egy kicsit, meg hasonlók. Nagyon-nagyon kellemes. Egy álom.

– Dreamer – dübörög a hangszórókból.

Később Susi elalszik, a karomba fészkelve magát. Ruha persze nincs rajta semmi, így akadálytalanul legeltethetem rajta a szememet.

Tulajdonképpen egész szép nő. Legalábbis viszonylag. Régebben még sokkal szebb volt. Néhány évvel ezelőtt. Csak hát az idő felette sem múlt el nyomtalanul. Egyszer már azt is szóba hozta, hogy össze kellene házasodnunk. Mert ő nem lesz fiatalabb, és már nagyon örülne, ha családja lehetne. Összeházasodni! Idáig jutottunk!

– Te, Susi – mondtam neki akkor. – Nézz már körül egy kicsit. Nézd meg Flötzingert, vagy akár Simmerlt. Mind a kettő családós.

– És? – kérdezte akkor Susi.

– Szerinted boldognak néznek ki?

Susi erre csak megrázta a fejét, és a dolog ezzel lekerült a napirendről. Most pedig el akar utazni Olaszországba. Tessék csak. Menjen nyugodtan. Majd meglátjuk, ott mire megy. Az ő narancsbőrével... Igenis, ha az ember tüzetesebben megszemléli, már látszik rajta a narancsbőr, legalábbis az első jelei. Különösen akkor, ha az ember összecsípi az ujjai között a bőrét. Akkor igenis látszik. Nem nagyon, ez igaz, de akkor is ott van. Hiába, Susi már harminc is elmúlt.

Felébred. Valószínűleg felébresztettem a csipkedésemmel.

– Mit nézel? – kérdezi, és felemeli a kezemet a combjáról.

Mivel nagyon jól tudom, milyen rettentő szó a nők számára a narancsbőr, óvakodom kiejteni a számon. Helyette azt mondom:

– Tudod, hogy van már néhány szép dudor a csülködön?

– Hülye seggfej! – ez az utolsó, amit hallok tőle. Felugrik, felkapkodja a ruháit a padlóról, aztán arra sem vesztegeti az időt, hogy felöltözzön, már rohan is ki. Anyaszült meztelenül.

– Uram Jézus! – hallom kintről a Papa kiáltását.

Aztán néma csend.

Másnap meglehetősen szegényes reggelit kapok. Gyakorlatilag semmit. Pedig Nagyi egy igazi reggeli-istennő, nincs párja az egész világon. A Ritz Szálló reggelije elmehetne népkonyhának az ő reggelije mellett.

Ma azonban valami nincs rendben.

– Hol van a reggeli? – kérdezem az üres asztalra mutatva.

Nagyi nem hall, de azonnal megérti a kérdést. És azonnal el is kezd ordítózni velem. Mindig ordít a süketsége miatt, de ilyen

ordítózást, mint ez a mai, még soha életemben nem hallottam tőle. Hogy egy marha vagyok, egy ökör, egy reménytelen hülye, és hogy nem is érdeklek meg egy ilyen első osztályú nőt, mint Susi. És csináljam csak meg magamnak a reggelimet. Ezentúl nincs reggeli, csak amit magamnak készítetek. Egyszer s mindenkorra vége a kiszolgálásnak. Elege van belőlem. Különben is, már régen meg kellett volna nősnöm, nem itt állni egyedül az én koromban. És így tovább, vég nélkül. Aztán megfordul, kitrappol a kertbe és jól bevágja maga mögött az ajtót. Töltök magamnak egy csésze langyos kávé a kannából, aztán már sietek is eltűnni otthonról.

Nagyi és Susi, az bizony egy nagy szerelem. Mindig is az volt. Nagyi esküszik rá, hogy Susit az ég is nekem teremtette. Hogy ő az igazi. Az egyetlen. Nagyinál esélye sem volt senki másnak. Ha mást vittem haza, Nagyi köszönni sem volt hajlandó. Sőt a Papa sem. Ahányszor csak hazavittem valakit, aki nem Susi volt, süketnémák összejövetelére hasonlított a helyzet. Végül fel is adtam, és később már egyetlen nőt sem vittem át hozzájuk a nagy házba, maradtunk inkább a disznóólban. Még azokban az időkben is, amikor az még az eredeti funkcióját töltötte be és ebből kifolyólag disznók laktak benne. Őket legalább nem zavartuk. Megszűntek a kínos bemutatások, ez itt a nagymamám, ez itt az apám. Maradt a szex és más semmi. Mindez Susi miatt. Aki most ráadásul a reggelimtől is megfosztott. Csak azért, mert hisztériás rohamában anyaszült meztelenül rohant át az udvaron.

4. fejezet

Mi mást tehetnék, üres gyomorral indulok folytatni a Höpfl-ügy nyomozását. Felhívom az iskolát, és megtudom, hogy az igazgató továbbra sem jelentkezett. Elhajtok a házához, kopogok, csengetek, megismétlem a teljes előző napi repertoárt.

Semmi. Höpflnek nyoma sincs.

Felhívom a lakatos gyorsszolgálatot, és nemsokára már meg is érkezik a kiküldött szakember. Aki pedig nem más, mint Bruno Sieglechner, legnagyobb meglepetésemre. Ezer éve nem láttam a fickót, legalábbis húsz éve biztosan megvan már. Azelőtt ő is a társaságunkhoz tartozott, együtt száguldoztunk a motorjainkkal a környéken a szívbajt hozva a jámbor helybéliekre. Óriási élmény volt 80 km-es sebességgel végigrepeszteni a falun. Brunónak akkoriban barátnője is volt, egy Angie nevű lány Landshutból. Nagyon klassz lány volt, nem csoda, hogy Bruno egy idő után már inkább az ő kanyarulataiban töltötte az idejét az országutak kanyarjai helyett. Aztán ez az Angie terhes lett. Jól emlékszem még arra a napra, amikor megtudtuk. Pompás idő volt, egy sörkertben üldögéltünk és remekül éreztük magunkat, amikor Angie egyszer csak bejelentette, hogy gyereket vár. És mivel gyereket vár, nemsokára férjhez fog menni. Az első pillanatban csak tátogtunk mindannyian, kivéve Brunót, aki teljes lelki nyugalommal ivott még egy kortyot a söréből, aztán letette a

korsót, és csak annyit mondott:

– Hát akkor összeházasodunk!

Aztán közölte, hogy most sürgős dolga van. Azt hittük, hazamegy, hogy túltegye magát az első megrázkódtatáson, aztán tervezgetni kezdje a továbbiakat. Csakhogy mindennek éppen az ellenkezője történt. Bruno egyenesen a vasútállomásra ment, onnan pedig világgá. A szó szoros értelmében. Csak sokkal később, amikor már a gyerek is régen megszületett, jött tőle egy lap Angie-nek, amiből megtudhattuk, hogy belépett az idegenlégióba. Még ezt is inkább vállalta, mint hogy a motorját babakocsira cserélje.

Húsz éve is lehet már ennek, azóta nem is hallottam Brunóról, most meg egyszerre ott áll előttem. A magam részéről nagyon örülök a viszontlátásnak.

– Bruno? Visszajöttél? Ez fantasztikus! Mióta vagy itt?

A zár körül matat. Még csak fel sem néz rám, nem hogy válaszolna.

Az ajtó kinyílik. Bruno csak akkor pillant fel rám.

– Csak rövid ideje – mondja, aztán a bepiszkolódott, olajos kezére néz. – Megmoshatom valahol a kezemet?

– Gyere be velem – intek neki, és én lépek be először a házba. Bruno rögtön elkanyarodik az ajtó melletti vendégvécé felé, én pedig körbejárok a földszinten. Elkiáltom magam néhányszor, de senki nem felel. Állott, rossz a levegő a házban. Kinyitom a teraszajtót, és beengedek egy kis oxigént. Közben szemügyre veszem a kertet. Mintha csak egy magazinból emelték volna át. A fűszálakat mintha egyesével, körömmollóval nyírták volna egyforma hosszúságúra. A dézsák geometrikus, hajszálpontosan

szimmetrikus elrendezésben sorakoznak, bár a növények már elég kókadtak bennük. Felemelem a locsolókannát, és először is meglocsolom őket. Kifejezetten kellemes, szép kert, azt meg kell hagyni. Viszont Höpflnek a világon semmi nyoma.

Sieglechner a kezét törölgetve lép ki mellém a teraszra.

– Én végeztem itt – mondja. – Hová küldjem a számlát?

– Küldd el Landshutba a kapitányságra – felelem.

– Szóval tényleg a zsaruknál kötöttél ki – mondja erre és felnevet.

Bólintok.

– Nincs kedved összejönni egyszer egy sörre? – javaslom. – Lefogadom, hogy sok mesélnivalód lenne.

– Nincs semmi mesélnivalóm – feleli, és már nem nevet.

Elfordul. – Szervusz, Eberhofer.

Azzal már megy is.

– Szervusz, Sieglechner – szólok még utána.

Nem valami beszédes a fickó, pedig régen be nem állt a szája.

Miután elment, felmegyek a tetőtérbe, és ott is körülnézek. A folyosóról három ajtó nyílik, mindegyik becsukva. Egy hálószoza, egy fürdő, egy dolgozószoba. A fürdőben a fogkefe a helyén áll, a fésűk és minden más piperedolog ott sorakozik, nem úgy tűnik, mintha bármi is hiányozna. A pedánsan bevetett ágyon pedánsan összehajtogatott pizsama fekszik. Az ágy egyébként széles dupla ágy, mindkét felén ágyneművel, pedig Höpfl egyedül él. Talán féloldalasan nem lenne elég szimmetrikus neki.

A dolgozószobában ugyanaz a kínos rend fogad.

A berendezés modern, sok az üveg és a kő, nekem túl rideg

lenne, de hát nem is nekem készült. Höpflnek továbbra sincs semmi nyoma.

Lemegyek a pincébe is, tiszta rutinból, mert az igazat megvallva nemigen hiszem, hogy éppen ott bukkanhatnék rá. Itt is tökéletesen tiszta és rendes minden. Az egyik fal előtt feltámasztott pingpongasztal áll. Kár, hogy Sieglechner már elment, játszhatnánk egy meccset. Látok még egy bőröndkészletet, igen jó márka, porvédelmi célból műanyag zsákba csomagolva. Nem úgy tűnik, mintha egyetlen darab is hiányozna belőle. A világon semmi szokatlant nem látok.

Visszamegyek a földszintre, és körülnézek a nappaliban. Egy asztalfiókban megtalálom Höpfl útlevelét, jó régi kiállítású, 1984-es. A képen még egészen fiatal. Oldalra fésült haj, fehér ing, kis bajusz. Szóval az útlevele sem hiányzik, ahogyan semmi más sem a házból. Már magát Höpflt kivéve, természetesen. Az ember nem utazik el így, legalábbis nem előre eltervezetten. Hol az ördögben lehet a fickó?

A késedelem veszélyes lehet. Újra felhívom az iskolát, és megkérdezem a titkárnőt, adott-e az utolsó hívásom óta életjelet magáról az igazgató.

Mint megtudom, a világon semmit nem tudnak róla továbbra sem. Nem jelent meg, nem telefonált, semmilyen hírt nem adott magáról. Megkérdezem a titkárnőt, be akarja-e hivatalosan is jelenteni az iskola az eltűnését. Meglepetésemre habozik.

– Nem is tudom – mondja bizonytalanul. – Tudja, az igazgató úrnak van egy húga, azt hiszem, Landshutban lakik. Talán inkább neki kellene intézkednie... végtére is az ő rokona.

– Egy húga? – ismétlem. – Esetleg a címét is tudja?

– Miért kellene tudnom? Amennyire én hallottam, alig tartják egymással a kapcsolatot. Csak azt tudom, hogy van egy húga, aki egyedülálló. Úgyhogy valószínűleg ő is a Höpfl nevet használja. Segít ez valamit?

– Meglátjuk – mondom és elköszönök. Ha bármi előrelépés történne, keressük egymást, állapotunk meg.

Az előszobában megtalálom a ház kulcsát, és magamhoz veszem. Ez a tartalék kulcs vajon, vagy Höpfl kulcs nélkül ment el itthonról? Egy kis plüss szívecske lóg a kulcstartón. Piros színű. Nem valószínű, hogy ez lenne az a fő kulcs. Ugyanakkor egy kocsikulcs is lóg a karikán. Más azonban semmi.

Mivel lassan délre jár az idő, és már igencsak gyötör az éhség, először is hazamegyek, abban a reményben, hogy Nagyi nem fogja az ebédet is megtagadni tőlem.

A postaládánkból prospektusok kandikálnak ki. Rögtön kiviszem őket, és máris bogarászni kezdem, hol vannak a legjobb kedvezményes ajánlatok. A kedvezményes ajánlatokkal ugyanis igen sok jó pontot szerezhetek a Nagyinál. Ha például azzal nyithatnék be hozzá, hogy „Te, Nagyi, a C&A-ban húsz százalék van ma mindenre”, már ugrana is be a kocsiba ragyogó arccal. Az ilyen akciós bevásárló túrák pedig összekovácsolnak, nem is kérdés. Ezért aztán gyorsan bevonulok disznóólamba, és hozzálátok a létfontosságú információk begyűjtéséhez.

Nem sokkal később diadalittasan vonulok át a házba. A konyha felől isteni illatok áradnak, s a jó ebéd kilátása máris jelentősen javít a hangulatomon. Egy pillantás a sütőbe megerősíti első,

szaglószeri úton kialakult feltételezésemet: sertécsülök. Sertécsülök zsemlegombóccal, káposztával és sörmártással. A mártás feketésbarna, amilyennek lennie kell. A káposzta egy leheletnyit odakapott és legalább két órán át párolódott. A csülök ropogós és illatos. Valóságos áldás a keményen dolgozó férfinak – hát még ha a keményen dolgozó férfit reggeli nélkül zavarták el otthonról.

Nagyi a sütőnél áll, és épp csak felém fordítja a fejét. Tetőtől talpig végigmér, aztán már fordul is vissza. Kinyitom a tálalószekrényt, és megterítek. Bejön a Papa, és nekilát kezét mosni.

– Csodálatos ez az illat – mondja, én meg csak bólogatok. A víz, ami egyetlen perc alatt felgyűlt a szájamban, már azt is lehetetlenné teszi, hogy egyáltalán megszólaljak.

– Négy tányért tegyél ki – folytatja aztán a Papa. – Négy tányérra lesz szükség.

– Négyre? – ismétlem meg egy kis nyálfröcskölés kíséretében. Egy újabb pillantás a sütőbe megerősíti a Papa állítását: a tepsiben négy szép nagy csülök illatozik. Nagyot nyelek.

– Jön valaki? – érdeklődöm.

– Hát Leopold – feleli a Papa.

Ez aztán pompás!

– Miért jön? Hét közepe van, ilyenkor nem zárhatja be csak úgy a halálfontos könyvesboltját!

– A könyvesbolt ma átalakítás miatt zárva van. Néhány új polcot szerelnek be.

Értem. Tehát munkálatok. Bolt zárva. De ezért miért kell mindjárt nálunk lógnia?

– Vagy úgy – mondom végül.

Nagyi kitálalja az ebédet, és mintha csak megérezte volna a megfelelő pillanatot, már be is fut Leopold, teljes pompájában. Csikorgó gumikkal fékez az udvarban, hogy csak úgy száll a murva körülötte. Papa vigyorog. Tipikus. Ha egyszer én engednék meg magamnak ilyesmit, bezzeg nem vigyorgna a vén számár!

– Szervusztok – kiabál Leopold már messziről, aztán megmossa a kezét és leül.

– Készen állsz, Nagyi? – ordítja aztán egy papírcetlit lobogtatva.

Nagyi boldogan mosolyog.

– Mire kell készen állnia? – akarom tudni.

– Ma szenzációs személyzeti leárazás van a Realban – közli Leopold. – Harmincegy százalék! Szólj, ha neked is szükséged van valamire. Mindjárt ebéd után indulunk a Nagyival, ugye, Nagyi?

Ez aztán már mindennek a teteje! Leopold és a Nagyi! Leopold, aki soha életében egy fikarcnyit sem törődött a Nagyival, a kedvezményekkel meg még annyit sem! Az mindig is az én dolgom volt. Ez volt közöttünk a világos feladatmegosztás: Leopold nyalizott a Papának, én meg a Nagyinak. Így aztán mindenkinek jutott valaki. Most viszont az én területemen vadászik, a nyálas disznó! Egy leheletnyi lelkiismeret-furdalás nélkül, a teljes nyilvánosság előtt akarja elcsábítani a Nagyit! Egyértelmű hadüzenet. Szinte elmegy az étvágyam. Szinte, mert azért az éhség nagy úr, úgyhogy szépen belapátolok mindent. De az élvezetnek már annyi.

– Hogy kaphatsz te egyáltalán személyzeti kedvezményt a Realban? – kérdezem. – Nem is tartozol a személyzetükhöz.

– Kapcsolatok, tudod, öcsikém. Kapcsolatok.

Öcsikém! Érzem, ahogy a zsemlegombóc jön fel a torkomban.

Segítek elmosogatni a Nagyinak. Leopold közben a kanapén üldögél a Papával, aztán amikor végzünk a konyhában, nagy boldogan útra kelnek Nagyival a kedvezmény-paradicsom felé. Én meg ott állok az udvarban, és csak nézek utánuk. Ludwig odahajítja a combomhoz a fejét. Az én hű társam.

Piszok hangulatban térek vissza az irodámba. Susihoz sincs igazán kedvem benézni, pedig most tényleg beszélnem kell vele.

– Szervusz, Susi – sétálok be hozzá. Nem is nézek rá, az ablakhoz lépek, és kifelé bámulok.

Semmi válasz.

– Te, Susi, sürgősen szükségem lenne egy címre.

Űl a számítógép előtt, és úgy járnak az ujjai, mintha a tízujjas gépírás világrekordját akarná megdönteni. Ügyet sem vet rám.

Odateszek elé egy papírt Höpfl személyi adataival.

– A fickó húga valószínűleg Landshutban lakik, és sürgősen szükségem lenne a címére. Szolgálati ügy. Ha akarod, írásba is foglalom.

Véleményem szerint elég professzionálisan hangzik a mondókám és a célját is eléri, mert Susi ujjai megállnak a billentyűzet fölött. Ránéz a papírra. Ez már biztató jel.

– Te, Susi, a tegnap, szóval a dudorok miatt...

Nem jutok tovább. A lyukasztó éppen a homlokomon talál el, még meg is szédülök egy pillanatra. Inkább vissza is vonulok.

Öt perccel később megkapom a kért címet. Az asztalomnál ülök vizes ruhával a homlokomon, amikor benyit Susi kolléganője, a polgármesteri hivatal másik irodistája. Egyben Susi barátnője és útitársnője a tervezett olaszországi nyaraláson.

– Csak nem érzed rosszul magad, drága Franz? – fuvolázza negédesen.

– Elmegy – morgom válaszul.

Erre odatesz elém egy A/4-es papírt az asztalra, rajta a keresett személy adataival. Legalább valami minimális eredményt elértem ma.

Szörnyű egyensúlyi zavaraim ellenére útnak indulok. Inkább a szédülés, mint tovább maradni az irodában. Csak el innen. El Niederkaltenkirchenből. El Susitól. El Nagytól. És el Leopoldtól. Ennél minden csak jobb lehet. Talán még Landshut is.

5. fejezet

– Höpfl asszony? – kérdezem, amint kinyílik az ajtó, és felbukkan egy középkorú, törékeny alkatú nő a küszöbön. A lakás egy szép, régi házban található, a nő háta mögött tágas előszoba látszik.

– Ki akarja tudni? – kérdez vissza.

Felmutatom az igazolványomat, ami elég nagy hatást tesz rá. Legalábbis úgy gondolom. Mindenesetre egyetlen szó nélkül beenged.

Első osztályú nappaliba vezet, az erkély az Isarra nyílik. Nem lehet olcsó móka itt lakni.

– Van egy hatalmas dudor a homlokán – mutat rám. – Hozzak esetleg kötszert?

– Nem, köszönöm. Kibírom – mondom, és megrázom a fejem, ami azonnal kisebb szédülésrohamot eredményez. – Tulajdonképpen a bátyja miatt vagyok itt.

– A bátyám egy seggfej.

– Ezt akár én is mondhattam volna – felelem.

Elmosolyodik és helyet kínál. Leülünk a padlón sorakozó kényelmes puffokra, és váltunk néhány szót a báty nevű jelenségekről. Furcsák ezek a párhuzamok, de tényleg. Közben pedig jó néhány érdekes információ birtokába jutok. Megtudom például, hogy a hölgynek gyakorlatilag semmi kapcsolata nincs a bátyjával, és hogy ezen nem is akar változtatni. Évek óta nem is beszéltek már egymással. A bátyja amúgy is magának való

típus, már gyerekként is az volt. Soha nem voltak barátai, ahogyan most sincsenek. A gyerekkora nem volt éppen felhőtlen, inkább az a típus volt, aki gyakran kapott egyet a képére. Az iskolában csúfolták és bántották. Többször is előfordult, hogy a nadrágtartójánál fogva felakasztották a nagy almafára az iskola udvarán. Ott lógott és sírdogált, amíg meg nem könyörült rajta valamelyik tanár és le nem akasztotta.

Szóval soha nem voltak barátai. Akkor mivel ütötte el az időt? Mivel foglalkozott? Megtudom, hogy a könyvekbe menekült, megszállottan tanult, és az első évek inkább átlagos teljesítményű diákjából a társai viselkedésének hatására osztályelső lett. Ami persze megint csak nem kizárólag előnyöket jelentett neki. Eddig világos. Mindenesetre már akkor elindult az iskolaigazgatói székhez vezető úton. Pedig még csak nem is volt különösebben intelligens. Tulajdonképpen tiszteletre méltó teljesítmény.

A húga kérdés nélkül is elbeszéli mindezt, aztán azzal zárja, hogy ennél többet nem tud mondani a bátyjáról. Hosszú ideje csak akkor találkozik vele, ha elkerülhetetlenül szükséges. Mert ő sem igazán kedveli a bátyját. Hogy van-e egyáltalán valaki, aki kedveli, azt nem tudja. Régebben biztosan nem volt. A hölgy elárulja, azt gyanítja, hogy még a szülei, isten nyugosztalja őket, még ők sem kedvelték igazán Höpfl-t. Hát ebben viszont erősen eltérnek egymástól Leopolddal. Minden másban viszont nagyon is hasonlóak.

– Nincs véletlenül egy viszonylag új fényképe a bátyjáról? –
kérdem, mivel az őszöreg útleveleképpel nem sokra megyek.

– Isten ments! – nevet.

- Szeretné bejelenteni az eltűnését? – kérdezem végül.
- Nem, tulajdonképpen nem. Végül is nekem nem hiányzik.
- Ezt megértem, csakhogymár immár három napja nem tud róla senki semmit. Minden papírja és a bőröndjei is hiánytalanul ott vannak a házában. Nem úgy tűnik, hogy elutazott volna valahová.
- Mi közöm nekem ehhez?
- Nézze – mondom. – Tulajdonképpen tényleg nem számít, mert most már így is, úgy is meg fog indulni a nyomozás. De mégis szebben nézne ki, ha ön hivatalosan...
- Sajnálom, de nem – mondja és feláll. – Nem érezném őszinte dolognak.
- Ki érthetné meg jobban az érzéseit, mint éppen én?
- Jelentkezem, amint megtudok valamit – mondom búcsúzóul.
- Csak ha feltétlenül szükséges – mondja, és becsukja mögöttem az ajtót.

Ha már itt vagyok Landshutban és a nap is szépen süt, kedvem támad egy fagylaltozáshoz. El kell ismerni, a landshutiaknak vannak a legjobb fagylaltozóik közel-távol. Kényelmesen legördülök hát a járőrautóval az Isar-partra. Ablak le, könyök ki, már előre örülök a fagyaltnak. Örömöm aztán drasztikusan csökken, amikor odaérek. Láthatóan másoknak is hasonló ötlete támadt ezen a szép napon, ugyanis az egész környéken közel-távol sehol egy parkolóhely. Még ott is állnak, ahol egyébként szigorúan tilos megállni. Látom, hogy a sétány két oldalán tömérdek ember üldögél szép kényelmesen az asztalok mellett. A disznó tilosban parkolók. Fagyaltnak nyalogatnak

vagy kávé szürcsölgetnek, mintha ez lenne a legnormálisabb dolog a világon. Legtöbbjükön napszemüveg. Mintha attól láthatatlanná válhatnának. Álcázás. Amikor meglátják a járórautót, néhányan idegesen csúszkálni kezdenek ide-oda a székükön. Sajnos ez még nem elég. Még kívárnak. Figyelő álláspontra helyezkednek. Vajon most mi fog történni? Vajon a hülye rendőr kiszáll és elkezd büntetőcédulákat osztogatni? Ha ezt akarják... Sziréna, kék villogó bekapcsol. És láss csodát, alig telik el néhány perc, enyém a legjobb parkolóhely az egész kerületben. Beballagok hát a sétányra, letelepszem, és rendelek magamnak egy fagyfalatkelyhet. Tejszínhabbal. Napszemüveg fel. Kész.

Tökéletes.

Este, amikor hazaérek, a konyhában lépni sem lehet a bevásárlószatyroktól. Minden Nagyi-álmok egyidejű, maradéktalan beteljesülése. Ezzel hiába is próbálnék versenyezni, úgyhogy inkább szólok Ludwignak, és elindulunk a körünkre. Utána rögtön visszavonulok a disznóólba, leheverek a kanapéra és próbálok ellazulni. A takarónak Susi illata van. Ez nem éppen az ellazulás irányába hat. Odaát a házban szól a Beatles a maga megszokott hangerejével. Hallom, hogy Leopold nevet. Mi következhet még mindezek után? Hányás-hasmenés? Esetleg gennyes kiütések?

A hányás-hasmenés a befutó. Már húsz perccel később megérkezik, és gyakorlatilag egész éjjel kitart. Isten tudja, mit szedhettem össze. A következő órákat a vécén ülve töltöm egy vödörrel az ölemben.

Egy ilyen éjszaka után képtelenség reggel bemenni dolgozni. Totálkárosan elnyúlva heverek a kanapén, és éppen kilehelni készülöm a lelkemet, amikor negyed kilenckor benyit Nagyi.

– Mi van veled, Franz? Már régen el kellett volna indulnod a munkába! – ordítja már messziről, aztán odajön, megáll mellettem, és alaposan szemügyre vesz.

– Szörnyen nézel ki, Franzl!

Ha már becéz, akkor igazán szörnyen festhetek. Utoljára akkor szólított Franznak, amikor meglátogatott a kórházban a fitymaszűkület-műtétem után. Éppen tizennégy éves voltam.

– Tiszta fehér az egész arcod, és úgy izzadsz, mint egy disznó. A homlokodon meg van egy hatalmas furunkulus – mondja, és jó alaposan odanyomja az ujját.

– Aú! – ordítok fel.

– Ó, jaj – mondja. – Mindig is mondtam, hogy nem kellene itt laknod a disznóólban. Ki tudja, milyen bajt szedtél össze. Kinézetre leginkább bubópestisnek tűnik.

Uram Jézus!

Persze tudom, mi következik most. Ismerem én az én Nagyimat. Nem hagyja ő odaveszni a szegényt Franzot. Főleg ha már nem is Franz, hanem Franzl!

Néhány perccel később már jön is vissza, nyomában a Papával. Utóbbi egy tálcát cipel, amely meghajlik a nagy súly alatt. Óvatosan leteszi elé.

– De szarul nézel ki, édes fiam! – mondja együttérzőn, azzal már fordul is ki a disznóólból. Nem akar ő is megfertőződni, magától értetődően. Nagyi viszont marad, megetet tojásos levessel és friss mézes zsemelével. Aztán néhány keksszel, sós

rúddal, kólával, kamillateával és ginnel. Méghozzá egy egész vizespohárnyival. A homlokomra kenőcsöt kapok és egy ragtapaszt. Mindjárt jobban érzem magam.

– Most pedig szépen pihenni fogsz, Franzl. Délben majd készítek neked valami apróságot ebédre – mondja, és megsimogatja az arcomat.

– Nem muszáj apróság legyen – felelem, mire elvigyorodik. Hallás nélkül is megértett.

Ebéd után már-már újra a régi vagyok. Valószínűleg a személyes gondjaim húzódhattak tegnap a gyomromra. Összeszedem magam, és kötelességtudó közszolgaként bemegyek az irodámba, hiszen ideje végre mozgásba hozni a gépezetet a Höpfl-ügyben. Előtte azonban benézek még Simmerlhez, akinek a Max fia ugyebár a Höpfl iskolájába jár. Az iskolai évkönyveken jár az eszem. Biztos, hogy minden iskolában kiadnak ilyet, és általában mindegyik füzetke első oldalán az igazgató fényképe és köszöntője díszel. Többnyire viszonylag új fényképeket használnak ilyenkor, talán a legutóbbit én is felhasználhatom a körözés kiadásához. Persze megvan még a fényképezőgépemben az a kép is, amit nemrégiben magam készítettem róla, csak sajnos azon ott ékeskedik a háttérben a DÖGÖLJ MEG, TE DISZNÓ! felirat a falon, méghozzá olyan nagy méretben, hogy Höpfl egészen kicsinek tűnik mellette. Ráadásul látszik, mennyire izzad, fénylik az egész feje. Hivatalos célokra nemigen használható. Marad tehát a Simmerl Max fia.

– Szervusz, Simmerl – köszönök belépve a boltba.

Két vásárló áll előttem, de nincs kedvem kivárni, amíg elmennek.

– Mondd, Max itthon van már?

– Fent van. Vágj át a műhelyen – mondja Simmerl, miközben apróhúst szed egy zacskóba.

– Értettem – mondom, és már indulok is.

Max szobáját könnyű megtalálni, a hangos zene és a jellegzetes kamaszkori izzadtság szag mutatja az utat. Bekopogok.

– Mi van? – hallatszik bentől olyan hangon, mintha valójában azt akarta volna mondani: Tűnj el! Ennek ellenére benyitok.

Max az ágyán fekszik, és a Bravo magazint olvassa.

– Te, Max, lenne egy kérdésem – mondom, és leülök az íróasztala előtt álló székre a halomban álló ruhadarabok tetejére. Feltápáskodik valamennyire, és leteszi az újságot.

– Mégpedig?

– Megvan még véletlenül a tavalyi iskolai évkönyved?

– Vili – mondja, azzal a felső testével behajol az ágy alá és előhúzza egy rakás mindenféle újságot, a többségük nem kimondottan az ifjúságnak íródott. Céltudatosan kikapar egyet közülük és felmutatja. Az iskolai évkönyv az. Remek.

– Höpfl is benne van? – kérdezem.

Lefújja róla a port, és átnyújtja. Közben vigyorog.

– Tulajdonképpen igen – mondja.

Felütöm az első oldalt, és már látom is. Ott díszeleg az igazgató portréja, félprofilból, csillog-villog, láthatóan vadonatúj. Csak sajnos a szeme hiányzik. Jobban mondva kikaparták neki. Ahol normális esetben a szemének kellene lennie, csak lyukak tátonganak. Elég bizarr látványt nyújt.

- Kikapartad a szemét? – kérdezem, és leteszem az újságot.
- Kiszúrtam, körzővel! Amint megkaptuk a füzetet! Az ofőm is látta.
- És mit szólt hozzá?
- Semmit. Csak vigyorgott – közli Max, és visszaheveredik az ágyra.
- Vigyorgott – mondom. Ezek szerint Höpfl a tanárok körében sem kifejezetten népszerű.
- Még valami? – érdeklődik Max, és újra kézbe veszi a magazinját. Elköszönök, és elhagyom a birodalmát.

6. fejezet

Az irodámba visszatérve egy cédula vár az asztalomon: Höpfl előkerült.

Lendületes írás, egyszerű, tömör információ. Susi kézírása, úgyhogy máris átrobogok hozzá.

– Mit jelentsen az, hogy Höpfl előkerült? – kérdezem köszönés nélkül, mert azért a lyukasztós támadásért még mindig nem kért bocsánatot.

– Mit tudom én! A titkárnök vagyok talán? Telefonált egy nő, és azt mondta, mondjam meg neked – mondja a képernyőre szegezett szemmel.

A szobában mennyei kávéillat terjeng.

– Volt neve is annak a nőnek?

– Fogalmam sincs.

Így nem jutunk előre. Előrelépek, és kihúzom a konnektorból a számítógép dugóját.

– Megbolondultál? – visítja.

– Megmondta a nő a nevét is? – ismétlem meg a kérdést. Komoly ügyről van szó, ilyenkor csak elvárhatna az ember némi együttműködést!

– Lehet. Talán. Már nem is tudom. Valami iskolát említett. Ember, most elveszett minden, amin dolgoztam! Hiába volt minden mai munkám!

– Nem akartál odafigyelni rám – mondom, közben pedig odalépek a kávégéphez, és töltök magamnak egy csészével,

aztán szépen kisétálok.

Szóval az iskolából. Ezek szerint Höpfl titkárnöje lehetett a hívó. Megpróbálom felhívni, de sajnos már nem érem el. A titkárság csak délig működik az iskolában.

Kocsiba ülök, és a Höpfl-házhoz hajtok. Kopogtatok, csengetek. Megint csak semmi. Lehet, hogy az a telefonhívás csak egy ostoba vicc akart lenni? Vagy Susi akart felültetni? Ez utóbbi esetben nem járt kimondottan sikerrel: azzal biztosan nem számolt, hogy elvész majd az egész napi munkája.

Ilyen gondolatok kavarnak a fejemben, miközben a múltkor elhozott kulccsal kinyitom az ajtót. Ha már egyszer eljöttem idáig, bent is körülnézek egy kicsit. Talán találok valahol a házban egy megfelelő fotót az eltűnt személyek nyilvántartásába.

Valahonnan klasszikus zene hallatszik, még hozzá elég hangosan. Fogalmam sincs, mi lehet, mivel magam egyáltalán nem érdeklődöm a klasszikus zene iránt, azonban még így is ismerősnek tűnik. Valami sokat játszott darab lehet. Fentről, a tetőtérből hallatszik. Lehet hogy Höpfl mégis itthon van?

Felmegyek a lépcsőn. A zene egyre erősebb. Annyira ismerős a dallam, hogy akaratlanul is dúdolni kezdem. Fent elkiáltom magam néhányszor, de sehonnan sem érkezik válasz.

A zene a fürdőszobából hallatszik. Bekopogok. Semmi. Lenyomom a kilincset. És akkor meglátom.

Höpfl a hátán fekvé hever a kádban, az egész teste az arcával együtt a víz alatt, éppen csak az orrlyuka emelkedik ki. Nem elég, hogy előkerült, még meg is halt a fickó!

Lassan odalépek a kádhoz, leguggolok elé, és a vízbe mártom az

ujjam. Kellemesen meleg. Olyan igazi fürdővíz-meleg.

Megfogom az egyik élettelen kart.

És abban a szent pillanatban Höpfl valósággal kirepül a kádból. Halálra rémülve ülök fenékre a kádja előtt.

– Te jó ég, mit csinál maga itt? – ordít rám. Fürdőhab borítja a testét, de már kezd lassan lefelé csúszni rajta. Vacak egy alkatrésze van ott lent.

Felállok, és először is kikapcsolom a rádiót.

– Halálra rémíztett – mondja mérgesen, de azért az előbbinél már nyugodtabban. Még hogy én rémíztettem halálra őt!

Lekap egy törülközőt a fogasról, és maga köré tekeri, de így is meglátom, hogy az egész teste sötét foltokkal van tele. Minden elképzelhető helyen véraláfutások éktelenkednek rajta, a színskála teljes hosszát felmutatva. Leül a kád szélére.

– Már elindítottam az eltűntkénti körözését, Höpfl úr – mondom neki. – Lenne olyan szíves és felvilágosítana, hol volt az utóbbi napokban?

A haját dörzsöli egy másik törülközővel.

– Körözés? Ne legyen nevetséges, Eberhofer! Egy felnőtt ember nem mozdulhat ki néhány napra anélkül, hogy máris állami ügy legyen belőle?

A törülköző alól kilátszó testtájain kisebb foltokat is észreveszek. Olyan cigarettanyom-szerűeket. A nyaka körül, például.

Észreveszi, hová bámulok, mert gyorsan a nyakára húzza a kisebbik törülközőjét.

– Jól van? – kérdezem.

Bólint.

– Remekül – mondja.

– Balesetet szenvedett talán? – kérdezem, és megpróbálom lehúzni róla a kisebbik törölközőt.

– Mit képzelsz, maga mindent megengedhet magának? – förmed rám. – Tűnjön el innen, de azonnal!

– DÖGÖLJ MEG, TE DISZNÓ – mondom lassan.

Megdermed.

– Megengedné, hogy legalább átöltözzek? Menjen le a nappaliba, mindjárt megyek én is – mondja érezhető feszültséggel a hangjában.

Egy tapodtat sem mozdulok.

– Kérem – teszi hozzá halkán.

Rendben. Lent megvárom, mondom neki.

A földszinten elálldogálok egy darabig az ablaknál, és a rendezett kertet nézegetem. Amikor hallom, hogy csukódik fent a fürdőszobaajtó, előremegyek az előszobába. Szemügyre veszem a fogason lógó ruhadarabokat. Egy zakó. Egy ballonkabát. Minőségi, márkás mind a kettő. A cipőspolcon tükörfényes, drága cipők sorakoznak. A pincébe vezető lépcsőt takaró függöny alól egy pár bakancs látszik ki. Mintha katonai bakancs lenne. Nem igazán illik az összképbe, de valószínűleg mindenkinek kell egy kevésbé igényes darab a durvább munkákhoz.

Aztán végre megjelenik Höpfl, és lelibeg a lépcsőn. Teljesen felöltözve, a szokásos rendezettségével. Fehér ing, bézs nadrág, nadrágtartó, elegáns barna bőrcipő. Az ingujja teljes hosszában lehajtván, a zúzóadásokból semmi nem látszik. Mégis úgy érzem, nem hagyhatom szó nélkül a dolgot.

– Azok a foltok a testén csak származnak valahonnan. Magától nem lesznek ilyesmi az emberen, nem igaz?

– És ha mégis? – kérdezi. Megáll a tükör előtt, és hátrafésüli a haját. Elég hosszú, hiszen jó nagy kopasz foltot kell hogy eltakarjon a feje tetején. – Léteznek bőrbetegségek, amelyekről maga még csak nem is hallott, barátom. Legyen hálás a sorsnak, hogy magát nem érintik az ilyen bajok.

Kezdem kínosan érezni magam. Remélem, nem fertőző. Zsebre vágom a kezem, jó mélyre.

– Akkor én megyek is – mondom egy kicsit zavartan. – Látom, hogy előkerült és jól érzi magát. Leveszem az eltűntek listájáról.

– Helyes – mondja, és leteszi a fésűt. A pillantása a bakancsra siklik. – Hát akkor...

Már terel is az ajtó felé. Mintha kínos lenne neki, hogy megláttam a bakancsát. Valószínűleg mert nem illik az ő pedáns világába. Itt már nincs tennivalóm, úgyhogy megyek is.

Vacsora után még benézünk Ludwiggal Wolfihoz egy sörre. Alig ülök le a pultnál, megjelenik Simmerl. Az első három korty után meg csatlakozik Flötzingert is. Víz-gáz-fűtés szerelő és szintén a barátom. Akárcsak Simmerl. Így aztán elüldögélünk még egy darabig hármásban, teljes harmóniában. Jó ideje már, hogy így töltöttünk el utoljára egy estét. Persze igazából csak az elején teljes a harmónia, mert utána a Flötzinger válságára terelődik a szó. Gazdasági válság, hogy úgy mondjam. Úgy nyavalyog, hogy egy idő után megkeseredik tőle a szájunkban a sör.

– A fizetési morál egy nagy katasztrófa – mondja. – Alig akad ügyfél, aki még rendesen fizet. Hónapokig kell várnom a pénzemre, aztán még nekem kell megköszönni, ha végre kifizetnek.

Aztán vannak, akik nem is akarnak kifizetni! Lassan több időt töltök a bíróságon, mint a munkában. Hát milyen világ ez?

Együttérzőn bólogatok, mire a szemét forgatja. Ennél többet várt volna. Simmerl menti meg a helyzetet.

– Nekem szerencsére kevesebb az ilyen gondom – mondja együttérzőn. – Nálam az emberek rögtön készpénzben kifizetik, amit megvásárolnak. Számlára szinte sohasem szállítok, már csak azért sem, mert az asszony nagy cirkuszt rendezne miatta.

– Az asszonyról meg inkább nem is mondok semmit – folytatja a sirámaid Flötzinger. – Azt el sem hiszitek, milyen jeleneteket rendez nekem, csak mert egy kicsit takarékoskodnunk kell, és nem utazhat el a szünidőre Ignatz-Fynnel és Clara-Jane-nel a szüleihez Angliába. Olyan a hangulat nálunk, hogy azt elképzelni se tudjátok! Egy kedves szava nincs hozzám, a szexről már nem is beszélve!

Részvétellel pislogunk rá. Ilyenkor ezt így illik.

Kiissza a sörét, és rendel egy újat. Már az ötödiket.

– Nem hiszem, hogy a vedelés segítene a bajaidon – mondja neki Wolfi, miközben odateszi elé az utánpótlást.

– Te könnyen beszélsz, hülye kocsmáros. Mit gondolsz, milyen érzés, ha ott áll a végrehajtó az ajtód előtt? – prüszköl a vízgáz-fűtés buheráló a sörébe.

– Nálam szinte mindennapos vendég a végrehajtó – mondja Wolfi könnyedén, és letörölgeti a pultot maga előtt.

Döbbsenten nézünk fel rá. A kocsmáros meg röhög.

– Igen, tényleg. Szinte ki-be jár nálam.

Vagy úgy.

– Vagy úgy – mondom.

– Nem kenyerem a könyvelés, tudjátok... A számlák meg, hát azok néha hetekig is elhevergetnek a postaládában. Egy kicsit anyag vagyok, nem tagadom. Úgyhogy a végrehajtó miatt nem kell mindjárt összecsinálnod magad, Flötzingert. Ő is csak ember – mondja Wolfi laza vállvonogatással.

– De olyan, aki a pénzedet akarja – veti ellen Simmerl.

– Hát ez az! – visít fel hirtelen Flötzingert és úgy csapja le maga elé a sörét, hogy az kifröccsen a frissen letörölgetett pultra. – Nekem pedig nincs pénzem, az isten szerelmére!

Ajajaj!

A kellemes, könnyed légkörnek annyi. Valóságos megváltás, amikor megszólal a telefonom. Vasúti hulla Niederkaltenkirchen közigazgatási területén. Őszintén megvallva bármi vonzóbb ebben a pillanatban, mint a teljesen neurotikus fűtésbuheráló. Legyen az akár egy vasúti hulla.

7. fejezet

Amikor odaérünk Ludwiggal, a vasúti rendőrség már a helyszínen van. Két kolléga, futólag ismerem őket. Kék egyenruhában, elemlámpákkal vizsgálódnak. Csinosak, azt meg kell hagyni.

Természetesen a mozdonyvezető is ott áll, idegesen szívja egyik cigarettát a másik után.

– Szervusztok – lépek oda hozzájuk. – Találatok már valamit?

– Semmit – feleli az egyik kolléga. Akkora füle van, hogy bele is lehetne ülni.

– Ez már a második szerencsétlen, akit elgázolok – mondja a mozdonyvezető. Még egy nagyot szív a cigarettájába, aztán elhajítja. A parázs még világít egy percig az éjszakában.

Együtt kezdünk keresgélni, végigjárjuk a szakaszt, amelyen a vonat jött. Elemlámpákkal bevilágítunk minden egyes tehervagon alá. Aztán meglátjuk. Az egyik vagon alatt csataterre emlékeztet a helyzet. Vér és emberi testrészek mindenfelé. Húscsontok, csontszilánkok. Nem sok maradt a szerencsétlen emberből.

– Ide! – kiált fel a nagy fülű, mire odasietünk hozzá. – Ezt nézzétek meg!

Ezzel odanyújt nekem valamit. A zseblámpák fénye megerősíti első gyanúmat. Hajat érzek az ujjaim között. A végükön meg egy koponya himbálózik. Amikor végre kilengedezi magát és az én irányomba fordul, úgy érzem, mindjárt elhánynom magam.

Höpfl igazgató fejét tartom a kezemben. Undorító. Ami pedig még undorítóbb, hogy az arca pontosan úgy néz ki, mint a fényképen a Max iskolai évkönyvében. Hiányzik mind a két szeme. Csak két üreg tátong üresen a fejében. Talán kipréselődött a szeme, amikor áthajtott rajta a vonat. A hideg futkározik a hátamon. Képtelen vagyok tovább fogni a koponyát. Elejtem, leesik, és úgy gurul lefelé a töltésen, mint egy futball-labda.

– Ez a Höpfl feje – mondom.

A nagy fülű megereszt valami gusztustalan viccet, de nem is válaszolok rá.

Nemsokára megérkeznek a halottszállítók, a vonat pedig mehet tovább. Ludwig fantasztikus orrának köszönhetően viszonylag sok apró maradványt sikerül összeszednünk és műanyag zacskókba csomagolnunk. Gyakorlatilag használhatatlan az egész anyag. Még szerencse, hogy a fej megvan, különben kemény munka lenne az azonosítás. A kollégák végül visszavonulót fújnak, és nekem sincs már itt további feladatom.

Hazafelé újra beugrom Wolfihoz. Egyszerűen szükségem van egy jó erős pálinkára. Pocsékul érzem magam.

Amikor benyitok, Flötzinger még mindig ott ül a helyén. A „gazdasági válság” kifejezés hirtelen új értelmet nyer a számomra.

Hazaérve leülök a kanapéra és lehajigálom a ruháimat. Akkor jut eszembe, hogy még mindig a zsebemben van a Höpfl

lakáskulcsa. Annyira megdöbbsentett a hirtelen felbukkanása, hogy el is felejtettem visszaadni neki.

Másnap kora reggel Leopold gördül be a ház elé a Nagyorrú Törpe társaságában. Panida ugyanis nemsokára egy intenzív német nyelvtanfolyamot kezd a népfőiskolán, Leopold pedig nem teheti meg, hogy addig ne nyissa ki a hülye könyvesboltját. Ezért aztán Sushi egy egész hétig itt lesz nálunk. Ma van a főpróba.

Kész szerencse, hogy éppen most szakadt rám egy új ügy, ezért sok időt kell az otthonomtól távol töltenem. A kisgyerekek ugyanis nagyon, de nagyon idegesítenek. A nagyokról már nem is beszélve. Ha csak elképzelem, hogy nekem is lenne a fedelem alatt egy Max Simmerl, hát a hideg kilel már a gondolattól is. Tiszta horror! Egy folyamatosan dacoskodó, izzadó, magához nyúlkozó hatalmas pattanás, aki csak a pénzemet és a telefonomat akarja, mosnivaló holmik hegyeit produkálja, akkor alszik és eszik, amikor csak akar, és még az igazgatónak is kiszúrja mind a két szemét. Egy körzővel! Még ha csak fényképen is, de akkor is. Hát ez a mai ifjúság már nem ismeri a tiszteletet? Szóval a magam részéről örülök, hogy nem szaporítottam tovább magamat.

– Franz, ki tudnád cserélni gyorsan Uschi pelenkáját? Már nagyon bűdös, idáig érzem! – ordít Nagyi a konyhából, amint megjelenek az ajtóban. Most már én is érzem a szagot, ezért inkább megpróbálok úgy tenni, mintha ott sem lennék. Inkább elmennék reggeli nélkül. Idáig jutottunk! Nekem kell felnevelni a Leopold fészekalját!

A dolog ráadásul százszor rosszabb, mint amitől tartottam. El

sem tudom képzelni, hogyan tud egy ilyen apró kis fenék ekkora bűzt produkálni. Aki viszont ismeri a Nagyit, tudja, hogy a szökés reménytelen lenne. Egy életre szóló háború lenne az eredménye.

Mindenesetre legalább nem egyedül kell megküzdenem a szarkupaccal. Nagyi segítőkészen áll mellettem, Sushi meg rém boldog, amikor kiemelem a trutymóból. Rám mosolyog.

– Rám mosolygott – mondom a Nagyinak, aki persze nem hallja. Már púderezki is gyors mozdulatokkal a mini hátsót, hogy csak úgy száll a hintőpor és percekig alig látni valamit körülöttünk. Köhögnöm kell.

– Hol van tulajdonképpen a Papa? – kérdezem, és az érthetőség kedvéért a lemezjátszóra mutatok.

– Apád? – kérdez vissza a Nagyi. – A kiságyat szereli össze Uschinak.

Azzal újra a kezembe adja az elkészült gyereket.

– Most pedig megreggelizünk – közli elégedetten.

Nemsokára már kedélyesen üldögélünk a kávé mellett, Sushi meg a hordozójában üldögél a padlón.

A hordozó billeg vele. Aztán egyszer csak sírni kezd. Már mint Sushi. Valószínűleg az orrmagasságában érződő lábszagok miatt. Meg tudom érteni. Én sem szívesen üldögnék a földön három pár felnőtt láb között.

Kiveszem a hordozóból, mire megint rám mosolyog. Nagyi ölébe ültetem, aztán folytatom az evést. Nagyi továbbadja a Papának, végtére is az ő unokája. Csakhogy megint sírni kezd. Papa erre visszaadja nekem. A kör bezárult. Sushi boldogan mosolyog.

Ismerem én az ilyet, elég sok dolgom volt részegekkel a munkám során. A részegek, hát meg kell mondjam, ők idegesítenek engem a legjobban. Két teljesen különböző típusuk van. Az egyik agresszív lesz és nekem jön, a másikat viszont előnti a szeretet és valósággal törleszkedik hozzám. Mosolyog és közli veled, hogy téged szeret a világon a legjobban. Semmivel sem kellemesebb a másik típusnál. Ugyanolyan halálosan idegesítő mind a kettő. Amihez még hozzájön, hogy te magad színjőzan vagy. Az esetek többségében legalábbis. Hát ugyanígy van ez a Nagyorrú Törpével is. Az idegeimre megy a vigyorgásával. Nem kedvelem. Már csak azért sem, mert Leopoldtól származik. És vágott szemek ide vagy oda, már most megfigyelhetők rajta a leopoldizáció első jelei.

– Nézd csak Franz, Uschi hogy szeret téged – mondja a Papa meghatottan.

Ez már túl sok. Visszateszem a kicsit a hordozójába. Ideje, hogy kezdje megszokni a lábszagot.

A néhai Höpfl maradványait Münchenbe szállították az Orvostani Intézetbe. Ott fogják felboncolni. Mivel hogy tudni akarjuk, önként helyezte-e magát kényelembe a sínen, vagy valaki más intézte így. Az kizárható, hogy egyszerű baleset lett volna, mert a mozdonyvezető határozottan állítja, hogy Höpfl feküdt a síneken. Nem állt, vagy éppen át akart szaladni. Feküdt. Azt is mondja a mozdonyvezető, jól látta, hogy ott fekszik, mert a mozdony fényszórójának pászmájában jól látszott a világos ruhája. Szinte már visszatükröződött róla a fény. Ő meg persze azonnal fékezett, mármint a

mozdonyvezető, de természetesen már túl késő volt, mint tudjuk. Hiába hord az ember világos ruhát, kilométerekre azért nem világít el az éjszakában.

Elgondokodom, lehet-e egyáltalán felboncolni egy ilyen húscafat-hegyet. Mert ha igen, azt szívesen megnézném. Felhívom az intézetet, ahol megtudom, hogy ezen a héten Höpfl már nem kerül sorra. Hétfő délutánra van előjegyezve, mondják. Tökéletes.

Aztán felhívom Rudi Birkenbergert. Ő volt valaha a járőrtársam, amikor még mind a ketten Münchenben szolgáltunk. Szép idők voltak, mozgalmas idők. Kár, hogy elmúltak. Engem áthelyeztek, Rudit pedig elbocsátották. Mert kasztrált egy pedofilt. Egy börtön-bíróság szállítás során. Egyszerűen ellőtte a perverz disznó tojásait. Önbíráskodott. Sajnos egyértelmű elbocsátási ok. Így aztán már nem a kollégám, viszont magánnyomozó. És továbbra is a barátom. Ideje, hogy újra összefussunk valahol.

Rudi öröme nem ismer határokat, amikor meghallja a hangomat.

– Eberhofer? Eberhofert mondott? Bocsánat, de semmi nem ugrik be erről a névről.

Már ismerem ezt a játékot.

– A múltkori szado-mazo partin találkoztunk? – folytatja. – Vagy a sövényvágó tanfolyamon? Ó, nem, tudom már, a lövészversenyen... vagy nem is, megvan, megvan: a neonáci sátortáborban tavaly nyáron!

– Tudom, tudom, Birkenberger. Korábban is jelentkezhettem volna. Ahogyan egyébként te is. A telefonnak ugyanis két vége

van, ha nem tudnád – próbálok védekezni.

– Én körülbelül százötvenszer hívtalak! – ordít bele válaszul a kagylóba. – Véresre tárcsáztam az ujjaimat, de hiába! Vagy a rokonságod, vagy az üzenetrögzítőd jelentkezett! A római pápát egyszerűbb elérni, mint téged, barátom! Jobban mondvá, volt barátom!

Jellemző. Birkenbergerben mindig is lakozott egy árnyalatnyi féltékeny feleség.

– Fogjuk rövidre, Rudi. Hétfőn Münchenben leszek. Akarsz találkozni vagy nem?

– Nem is tudom – mondja Rudi sértődött hangon.

– Igen vagy nem?

– Mit parancsolgatsz itt nekem? Majdnem egy éve nem is hallottam rólad, aztán egyszer csak itt pattogsz nekem?

– Szóval nem?

– Pontosan mikor jössz?

Úgy ismerem a derék Rudit, mint a tenyeremet, és ez fordítva is igaz.

Alig teszem le a telefont, amikor beesik az irodámba a polgármester. Teljesen magánkívül van, folyamatosan törölgeti az arcát egy zsebkendővel. Ledobja magát a székre szemben velem, és zihálva kapkod levegő után. Fényévekkel később végre beszélni is képes, és kinyögi, hogy mit akar tőlem. Rendezvénybiztosítást, azt akar. Rendezvénybiztosítást a Rot-Weiss Niederkaltenkirchen pályájára. Egészen pontosan a futballmeccsek idejére.

Nem tehetek róla, nevetnem kell. Ehhez persze tudni kell, hogy

a helyi futballcsapat a legelső ligában vegetál már évtizedek óta, a második legelső ligába való feljutás legkisebb esélye nélkül. Egész története egyetlen nagy kínlódás már a kezdetektől fogva.

Mostantól azonban másképp lesz, jelenti ki a polgármester. Mert hogy mostantól van egy új szerzeményünk. Egy géppuskalábú csatár, mondja a polgármester. Egy angolai. Leigazolták. Megvásárolták, nem is kevés pénzért. Az ő feladata, hogy felélessze a kómából a piros-fehéreket. Az angolai. És ezért kell mostantól rendezvénybiztosítás. A géppuskalábút kell védeni.

Megjegyzem, ilyen biztosítást még maga Lothar Matthäus sem kapott, amikor három vagy négy évvel ezelőtt eljött hozzánk az egyesület alapításának ötvenedik évfordulójára. Ő volt a díszvendég, de ez a biztosítás-dolog még az ő esetében sem merült fel. A jó Lothar eljött az aktuális Lolitájával, kiosztott néhány autogramot, és elárverezte egy régi mezét, aztán már ment is. Ennyi. Semmi védelem, egyetlen rendőr sem volt a közelben, abszolúte semmi cirkusz. Most pedig egy angolai miatt ekkora felhajtás? Az első pillanatban szóhoz sem jutok.

Angoláról tulajdonképpen szinte semmit nem tudok, kivéve azt a régi hülye slágert, hogy „Coca-Cola in Angola”, bár valahogy nem igazán tudom elképzelni, hogy Angola népe egész nap csak Coca Colát szürcsölgetne.

– Pontosán mikorra is kellene az a rendezvénybiztosítás? – kérdezem, hogy azért ne tűnjek teljesen érdektelennek.

– Minden hétvégén, Eberhofer. Minden hétvégén. Egyszer szombat délután, egyszer vasárnap délelőtt, hetenként

váltakozva – zihálja a polgármester, és arcáról lerí a meggyőződés, hogy a következő szezont már magasabb ligában kezdi a csapat.

– Minden egyes hétvégén? Maga sem gondolhatja komolyan, hogy minden egyes hétvégén kiállok a szaros futballpályára, hogy arra a néger fickóra vigyázzak!

Hátradőlök a széken, és a karomat keresztbe fonom magam előtt. Dacoskodom egy kicsit. A polgármester viszont olyan hevesen ugrik talpra, hogy a székét is hátradönti.

– Uralkodjon magán, Eberhofer! Azt fogja tenni, amit előírnak magának, világos? Hétköznap is, hétvégén is! Különben is, alig akad itt dolga, ne panaszkodjon nekem! – mondja, és kiviharzik az irodámból.

Alig akad dolgom! És ezt éppen ő mondja! Neki még alig sincsen dolga, a tisztelt polgármester úrnak. Ide jutottunk hát! Szent hétvégéimen egy angolai futballista testőre leszek!

Az irodámban töltöm az ebédszünetet, mert semmi kedvem hazatérni leopoldizálódott otthonunkba. Inkább veszek magamnak néhány húsos zsemlét Simmerlnél.

– Hallom, Höpfl elkapta a vonat – mondja a hentes, miközben átnyújtja az ebédemet.

– Elkapta? – ismétlem, és leteszem a pénzt a pultra. – Ez teljesen úgy hangzik, mintha a vonat futott volna Höpfl után, aztán a végén elkapta volna. Pedig a valóságban inkább fordítva történt.

– Mindegy – vonogatja a vállát vigyorogva Simmerl. – A lényeg, hogy ezúttal a megfelelő személyt kapta el.

– Te, Simmerl, tulajdonképpen hol voltál te tegnap este? –
kérdzem, gyanút fogva ostoba vigyorgásától.

– Talán halványan emlékszel még, hogy pontosan melletted
ültem Wolfinál, és együtt hallgattuk a Flötzingert sirámain.

Ez kétségtelenül igaz.

– És Max? – kérdezem.

– Mit tudom én! Azt hiszed, folyamatosan bejelentkezik
nálam? Tizenhat éves, ember!

– Höpfl után csapta el a vonat. Szülői felügyeleti
kötelezettséged folytán igenis tudnod kell, merre kalandozik
éjfél után a fiad, barátom.

– Barátod? Majd adok én neked mindjárt barátot! – ordítja el
magát, és meglengeti felém a húsvágó bárdot.

A képébe vigyorgok.

– Max! – üvölti el magát erre Simmerl fülsüketítő hangon, ami
ráadásul még visszhangzik is az üzletben.

Összesen négyszer ordítja el a leszármazottja nevét, a falak már
remegnek, de semmi eredmény. Azaz tulajdonképpen mégis
van eredmény, mert felbukkan a felesége.

– Mit ordítasz itt? – óhajtja tudni.

– Ez a hülye zsarú azt kérdezi, hol kószált a nagyságos
trónörökös úr tegnap éjjel!

– Fogalmam sincs – von vállat erre az asszony.

– Akkor legalább légy szíves, menj fel hozzá és szólj neki, hogy
sürgősen emelje fel a seggét, és azonnal jöjjön le!

– Miért én menjek? Neked is jó erős csülkeid vannak – mondja
erre Gisela, azzal már fordul is el.

Újabb határozott ellenérv a házassággal szemben.

Tulajdonképpen sajnálom a hülye hentest, ezért inkább feladom és elköszönök.

– Találkozunk este Wolfinál? – kérdezem még kifelé menet.

– Fél kilenc? – kiált utánam.

– Tökéletes – szólok vissza, aztán már csukódik is mögöttem az ajtó.

Amikor visszaérek az irodámba, hát látom, hogy ott ül a Papa a székekben, Susival az ölében. Susi meg a maga részéről Sushit tartja az ölében. A polgármesteri hivatal maradék személyzete meg ott térdel körülöttük, mintha ők lennének a szent család. A felfordulás kellős közepén meg ott nevetgél Nagyorrú Törpe, egyértelmű tetszésnyilvánítással fogadva a hódolatot.

– Mi folyik itt? – akarom tudni.

– Te, Franz, Uschi egész délelőtt sírt, így volt, Uschi? – mondja a Papa. – Nagyival végig azon izgultunk, mikor lesz végre ebédszüneted, hogy hazagyere, és a kicsi végre abba hagyja a sírást. Annyira szeret téged, úgy tetszel neki! Te meg erre képes vagy, és nem jössz haza ebédre!

A polgármesteri hivatal személyzete egységesen vizuális dárdákat hajít tekintetével az irányomba.

– Véletlenül egy munkahelyem is van, és egy munkám, amivel törődnöm kell – mondom, miközben leteszem a zsemleket. – Különben is, mi közöm nekem a Leopold gyártmányához? Mit gondol a disznó, övé az élvezet, miénk meg a munka?

A dárdák most már halálos fenyegetéssel zúdulnak rám.

– Most pedig ki innen! – emelem fel a hangomat, mert lassan kezd elegendem lenni az egészből.

Susi feláll, átadja Papának a gyerekforma csomagot, aztán kolléganőivel együtt megvető pillantásokkal kivonul. A helyükre viszont azonnal benyomul a polgármester, és átveszi a gyermek bámulásának tisztét.

– Milyen aranyos kicsike – mondja. – Talán egyedül az orra... de hát az még változhat, ahogy nőni fog.

Isten óvja meg tőle a Törpét! Még ennél is tovább nőjön az orra?

Papa feláll.

Sushi sírva fakad. A polgármester kedvesen megsimogatja, aztán felém fordul:

– És ne felejtse el a vasárnapot, Eberhofer! Vasárnap délelőtt tízkor ott legyen a sportpályán! Ez hivatalos utasítás!

Hivatalos utasítás! És mindez a Papa előtt!

Vigyorog is a nemzóm, de még hogy! Tűzként éget a vigyora. A polgármester ráadásul még rátesz egy lapáttal.

– Mielőtt még elfelejtem, Eberhofer, aztán egyenruhában legyen ám! Az sokkal professzionálisabb benyomást kelt!

8. fejezet

Délután először is útra kelek Höpfl húgához Landshutba. Sajnos senki nem nyit ajtót, márpedig a kilincsére csak nem akaszthatok egy olyan üzenetet, hogy a „bátyját elgázolta a vonat, sajnos elhunyt”. Nincs más választás, később még vissza kell jönnöm.

Hazafelé elkanyarodom a Höpfl-ház felé. Rutinmunka, de azért nem árt az alaposág.

Megöntözöm a dézsás növényeit a kertben, a szerencsétlen zöldségek nem tehetnek róla, hogy árván maradtak.

A sövény mögött szomszédok leskelődnek. Jól látom őket, miközben ők azt hiszik, hogy észrevétlenek. Locsolás közben lassan feljűk araszolok és úgy teszek, mintha tényleg nem vettem volna észre őket. Csak az utolsó pillanatban, amikor már közvetlenül a sövény innenső oldalán állok előttük, akkor ordítom el magam:

– Kezeket fel, és ki a sövény mögül!

Két fej és négy kéz emelkedik a sövény fölé. Érzem a lélegzetüket.

Nevetnem kell. Ezek tényleg halálra rémültek. Remek.

– Jóságos ég, halálra ijesztett minket! – mondja a férfi levegő után kapkodva.

– Ez volt a céloom – mondom nyugodtan.

– Tessék? – kérdezi újabb fuldoklás közepette.

– Miért bujkálnak itt a sövény mögött és leselkednek át a

szomszédba?

– Leselkedünk? Mit képzelsz? Még hogy leselkedünk? Az ember törődik a szomszédjaival, ennyi az egész – feleli, de a lélegzése semmivel sem lesz nyugodtabb.

– Ezzel a szomszédoddal a jövőben egyáltalán nem kell törődnöd. Lehajtsz a fejét. A nő mellette meg csak fuldoklik tovább.

– Hallottuk – szólal meg végül a férfi. – Rettenetes.

– A feleségének talán légzési problémái vannak? – kérdezem, mert kezd idegesíteni a sípoló hang, amit a nő kiad magából.

– Asztmás – feleli a férj.

A nő fuldokolva bólogat.

– Nincs asztmagyógyszere? Valami spray?

Rám merednek.

– Tényleg, a spray – mondja végül a férj, lassan magához térve.

– De ahhoz le kellene engedni a kezünket. Leengedhetjük?

Bólintok, mire a férfi a zsebébe nyúl, egy spray-t húz elő, átadja a nőnek, aki inhalál egy kicsit, aztán mindjárt jobban érzi magát.

– Jól ismerték Höpfl urat? – érdeklődöm.

– Hogy jól-e? Mit ért az alatt, hogy jól? Úgy ismertük, ahogy egy szomszédot szokás ismerni – feleli a férfi.

– Gyakran szoktak leskelődni a sövény mögül?

Mindketten fülig vörösödnek. Aranyosak.

– Mi nem szoktunk leskelődni. Mi csak gyakran teszünk-veszünk kint a kertben. Ha a szomszédban megjelenik valaki, csak odanéz az ember, nem?

– És gyakran odanéztél, amikor Höpfl úr kijött a kertjébe?

Nincs válasz.

– Feltűnt Önöknek valami Höpfl úrral kapcsolatban? Láttak valami különöset, amikor úgymond átnéztek hozzá?

– Mit ért azon, hogy különös? – kérdezi a férfi tétován. – Tulajdonképpen azért nem mondanám, hogy különös...

– Tulajdonképpen? Mire gondol? Mondja csak el szépen, pontosan!

– Hát a kötény... – szólal meg bizonytalanul az asszony is. – Mindig egy kötényben takarított. Kint a kertben is. Amikor az ablakot tisztította, meg ilyesmi...

A magam részéről nem feltétlenül tartom aggályosnak a kötényviselést. Egy férfi esetében kicsit szokatlan, de Höpfl pedáns ember volt, akit tökéletesen el tudok képzelni kötényben.

– Nem hinném, hogy egy kötény olyan gyanús dolog lenne – mondom. – A nagymamám is mindig kötényben takarít.

– De a nagymamája aligha meztelen a kötény alatt! – jelentkezik újra szólásra a férj.

– Aligha – bólogatok döbbsenten. – Ezek szerint Höpfl úr meztelen volt a köténye alatt?

– Anyaszült meztelen – vágják rá egyszerre. Mintha csak begyakorolták volna.

– Maguk pedig most itt leskelődtek a sövény mögött abban a reményben, hogy én meg nyomozni szoktam egy szál kötényben? – Nem tehetek róla, kibuggyan belőlem a nevetés.

– Dehogyan! Te jó ég, miket feltételez rólunk? – igyekszik jogos felháborodást mutatni a férj.

– Hogy én kiről mit feltételezek, azt csak bízsa rám – vetem oda neki, aztán már fordulok is vissza, hogy belülről is alaposabban

szemügyre vegyem a házat.

Néha a leghétköznapibb apróság jelenti a legfontosabb nyomot. Mert jelen esetben kizártnak tartom az öngyilkosságot. Először a felirat, hogy egy disznó, és hogy dögöljön meg, aztán azok a rettenetes sérülésnyomok a testén – ez bizony egyértelműen nem öngyilkosság volt.

A szobák ugyanúgy festenek, mint az előző ittjártamkor. Méghozzá pontosan ugyanúgy. Még a fürdővizet sem engedték le a kádból. A hálósobában az ágyon ott hever a törölköző, amibe Höpfl a látogatásomkor betekerte magát. A fehérneműs szekrény fiókja kihúzva. Furcsállom ezt a viszonylagos rendetlenséget. Egy olyan pedáns ember, mint a néhai igazgató, akinek egyetlen porszem sem csúfítja a lakását, a padlója pedig úgy ragyog, mintha naponta a saját nyelvével nyalta volna fel, rendes körülmények között biztosan nem hagyta volna így az otthonát.

A földszinten is minden változatlan. Ragyogó tisztaság mindenütt. Pontosan azon a vonalon járom körbe, ahogyan a múltkor is tettem. Odaállok a nappali nagy ablakához, és kinézek a kertbe. A szomszédok feje még mindig kilátszik a sövény mögül. Az előszobai fogason egy zakó és egy ballonkabát lóg. Alatta a cipős polcon csillogóra fényesített cipők sorakoznak, a bakancs viszont eltűnt a függöny alól. Höpfl ezek szerint még cipőt váltott, mielőtt elment itthonról. Akármire készült is, semmi esetre sem elegáns eseménynek ígérkezett, ha egyszer a bakancsát vette fel hozzá. Úgy képzelem, közvetlenül a távozásom után, meglehetősen kapkodva hagyta el a házat – méghozzá olyan terepre készülve,

ahová katonai bakancsra volt szüksége. Furcsa.

Benézek a garázsba. Az autó hiányzik, akárcsak legutóbb. Most már tényleg ki kell adnom rá a körözést.

Átnézem a nappaliban álló fiókos szekrény tartalmát. Megtalálom a kocsi papírjait, mellettük Höpfl útlevele hever. Magamhoz veszem, aztán sajnos nincs több időm nézelődni, mert indulnom kell a néhai igazgató testvéréhez. Remélem, már otthon találom.

Otthon találom.

– Ó, a kedves rendőr – fogad mosolyogva. Már régóta nem mondott rám ilyesmit senki. Sőt, ha jobban belegondolok, még soha.

Érdeklődve néz rám.

– Van valami újdonság a bátyámmal kapcsolatban?

Bemegyünk a nappaliba.

– Tulajdonképpen igen – mondom, miközben leülök az egyik babzsák fotelbe.

A nő leül velem szemben.

Nagy levegőt veszek.

– Újdonságnak újdonság, de sajnos nem éppen kellemes – kezdek bele.

– Nem értem – néz rám. – A bátyám eltűnt, de nem tudok róla, hogy ez bárkit is elkeserített volna.

Mosolyog, én kényszeredetten visszamosolygok rá. Látszik, hogy jó emberismerő: azonnal megérti, hogy valami nincs rendben.

– A bátyám... Meghalt? – kérdezi alig hallhatóan.

Bólintok.

Felemelkedik a babzsák foteljéből, feláll, az ablakhoz sétál, aztán csak áll ott és néz kifelé szótlanul. Nézi, ahogy az Isar ott hömpölyög az ablaka alatt.

Amikor visszafordul, látom, hogy nincs könny a szemében.

– Remélem, nem vár tőlem különösebb gyászt – mondja őszintén. – Már elmondtam, hogy soha nem álltunk közel egymáshoz.

– Mindenkinek a magánügye, gyászol-e vagy sem – mondom erre. – Számomra ennek nincs jelentősége.

– Megnyugtató.

Újabb szünet.

– Hogyan történt? – kérdezi aztán.

– Elütötte a vonat.

Szünet.

– Még egy kérdés – mondom, miközben én is talpra vergődöm a zsákfotel mélyéről. – Ki öröklí a néhai Höpfl úr vagyonát?

– A vagyonát?

– A házát, meg amije még volt.

Most először látok könnycseppet csillanni a szeme sarkában.

– Nem tudom. Talán volt végrendelete... – mondja egy bizonytalan szipogással.

– És ha nem? Úgy értem, ki jöhet még szóba önön kívül?

– Tudtommal senki – vágja rá azonnal, miközben előszed egy papír zsebkendőt és megtörli a szemét. – Most bizonyára azt gondolja, nem vagyok egészen normális... Amíg a bátyám élt, nem érdekelt, mi van vele. De most, hogy meghalt... Nem is tudom... Most úgy érzem, mégis jelentett nekem valamit...

Furcsa, nem? Soha nem szerettem igazán. A halála mégis szíven ütött. El tudja ezt képzelni?

Nem. Nem tudom elképzelni. Engem biztosan nem ütne szíven, ha Leopold végezné egyszer a vonat alatt.

– Értesíteni fogom, amint intézkedhet a holttest felől – mondom végül. – Temetés meg ilyesmi...

– Hogyhogy amint intézkedhetek felőle?

– A bátyja holttestét még nem adta ki az igazságügyi orvostani intézet – tájékoztatom.

– Fel... felboncolják?

Bólintok.

– Egyelőre nem zárhatjuk ki, hogy bűncselekmény történt – mondom.

– Értem.

Mást nem is mond, miközben kikísér.

Hazafelé még beugrom az irodámba és megküldöm a központnak a körözési kérelmet Höpfl autójára, aztán vége is a munkaidőnek. Hazasietek, mert lelkiileg és erkölcsileg fel kell készítenem magam a hétvégére. Mert mennem kell rendezvényt biztosítani a futballpályára. Istenem, nézz le rám!

Odahaza szerencsére újra beköszöntött a nyugalom, mivel Nagyorrú Törpét időközben nemzői elszállították. Nagyi a kertben locsol, Papa az öreg fák alatt üldögél a hintaszékében. Vörösbort kortyolgat, és egy füves cigarettát szív hozzá. Időről időre előfordul nála az ilyesmi, már nem is izgatom fel magam rajta. Lerúgom a cipőmet, és mezítláb vágok át a fűvön. Jó érzés. Aztán én is töltök magamnak egy pohár bort, és gyorsan ki is

iszom.

– A dohányodat is meglocsoljam? – ordít felénk a Nagyi.

Papa bólint.

– Milyen dohányra is gondol pontosan? – érdeklődöm, miközben leülök mellé.

– Hát a dohányra – mondja a Papa, és nagyot szív a füves cigarettájából.

Mindeddig nem is tudtam, hogy mifelénk is honos növény a dohány. Bár igaz, ami igaz, Nagyi kezei alatt minden megterem. A kertünk mindenféle kiállításon elvinné a nagydíjat. De hogy dohányt is természeténél?

Nagyi fogja a locsolókannát, és befordul a fészker mögé a kert túlsó végében.

Vagy úgy. Szóval a kertünkben tényleg terem dohány. A legeldugottabb zugban, a fészker mögött. Azért ezt szeretném szemügyre venni, így feltápászkodom és elindulok a Nagyi nyomában.

A helyzet egyértelmű, nincs szükség alapos vizsgálatra.

– Vadkender – közlöm a Papával, amint visszaérek hozzá.

A vállát vonogatja.

– Szóval vadkendert természetesen a kertemben – folytatom, ezúttal erőteljesebb hangnemben.

– Egyelőre még a közös kertünkben. Hivatalosan pedig kizárólag a sajátomban. A telekkönyvben én vagyok bejegyezve egyedüli tulajdonosként – néz fel rám nyugodtan a Papa. – A saját kertemben pedig azt ültethetek, amit akarok.

– Nem, ha az tilos. Márpedig Németországban a kábítószerekről szóló törvény szerint tilos és büntetendő a vadkender

termesztése, előállítása, kereskedelme, behozatala, kivitele, elidegenítése, minden egyéb forgalomba hozatala, a növényi részek és az elültethető magok megszerzése – közlöm vele egy szuszra.

– Akkor most le kell tartóztatnod – mondja a Papa, és tölt magának egy újabb pohár bort.

Én meg felhajtom az enyémet, aztán visszavonulok, még mielőtt elfajulhatna a helyzet.

Vasárnap percre pontosan, kackiásan megjelenek a futballpályán. Hihetetlenül sok néző jött ki a meccsre, talán még sosem voltak ennyien. Egy csokibarna csatár hazai mezben ezek szerint még különlegesnek számít. Van ugyan két törökünk a csapatban, Murat és Tekin, de ők már régi motorosok és nem számítanak szenzációnak.

Az angolainak Buengo a neve, legalábbis ez áll a meze hátulján. Amikor kifut a pályára, néma csend telepszik a szurkolótáborra. Mindenki elbűvölve figyeli az új csillagot.

Aztán felhangzik a sípszó, kezdődik a meccs, és nagyon hamar nyilvánvalóvá válik, hogy Buengo megérte azt a sok pénzt, amit adtak érte. Már az első félidőben lő három gólt, amitől Niederkaltenkirchenben beáll a rendkívüli állapot. A polgármester önkívületben lengeti piros-fehér sálját, mintha egy rajnyi sáskát akarna elhessegetni maga elől. A szünetben a tömeg megostromolja a sültkolbászos standot, és csapra verik a harmadik hordó sört. A második félidőben újabb három gól, közülük kettő az angolai műve. Pedig még csak nem is gyenge kapussal állt ki az ellenfél. Ha a kapusuk nem lenne ilyen jó,

akár kétszer ennyi gólt is kaphatnának. A végén csak elnyúlik szóttanul a gyepen a szerencsétlen fickó.

Amint lefűjják a meccset, a tömeg elárasztja a pályát, és őrzöngve ünnepli új csillagunkat. A vállukra veszik, és úgy viszik körbe, mintha legalábbis a világbajnoki kupát hordoznák. Kihágásra nem kerül sor, egyenruhás személyeknek már a látványa is elég, hogy csírájában fojtson el minden rendbontást.

A polgármester odajön hozzám, a hátamat csapkodja örömében. Boldogságtól és sörtől ittasan harsogja:

– Remek munka, Eberhofer, igazán remek munka! A legjobb rendezvénybiztosítás, amit valaha láttam! Láta ezt a Bengót?

– Buengo – igazítom helyre.

– Pontosan! Bengo! Egy igazi gránát a lába ennek a fiúnak! Ez a Bengo valódi bingó! – mondja és elbotladozik.

Nehéz szavakba foglalni, ami ezután következik. Hogy rövidre fogjam: ehhez képest a világbajnoki győzelem ünneplése kutyafüle volt. Mivel azonban jómagam szolgálatban vagyok, csak alkoholmentes sört ihatok. Nemsokára elfogy a sült kolbász, Simmerl hazarohan és hozza az utánpótlást. Azután elfogy a sör is, de abból nem jön utánpótlás. Az emberek csak bámulják az üres korsóikat, mintha nem értenék, hová tűnt belőlük a sör. Simmerl is csak áll ott és bámul a söröskorsójába bánatosan.

– Mindenkinek csak Afrika számít, a jó hazai sörrel meg senki nem törődik – morogja végül. Sokan egyetértően bólogatnak körülötte.

Nem sokkal később végül én is hazaindulhatok. Szeretnék gyorsan átöltözni, aztán beugrani Wolfihoz egy elalvás előtti sörre. Be is ülök a kocsiba és szép kényelmesen felhajtok a régi főútra, ami egyenesen a faluba visz.

Csakhogy nem jutok messzire. Az első néhány kanyar után egy autót látok fennakadva egy fán. Nagy kár szerencsére nem esett benne, azt rögtön látom.

A fennakadt kocsi előtt két ember áll mélyen előre hajolva, mint akik éppen a károkat mérik fel. Lehúzódom jobbra, bekapcsolom a kék villogót, aztán leállítom a motort és kiszállok.

A két fickó erre felnéz. Még hozzá őszinte örömmel. Olyan őszinte rajongással vigyorognak a rendőrautó tetején villogó kék fényre, ahogyan a kisgyerekek szoktak. Vagy a nagyon részegek. Alig állnak a lábukon, a felsőtestük jobbra-balra dülöngél. Ritkán látni ennyire részeg embereket.

Ráadásul az egyikük nem más, mint Buengo, a pálya új csillaga. A másik is focista, az egyik szalmaszőke csapattárs, akinek a neve nem jut eszembe.

– Fogyasztottak alkoholt? – kérdezem tőlük nyitásként.

– Két vagy három felest – válaszolja vigyorogva a szőke. Mifelénk ez a hagyományos válasz erre a kérdésre.

– És ki vezetett közületek, kedveskéim?

– Én nem – állítja a szőke. Buengo csak vigyorog mellette.

– Akkor ő volt? – vetek rá egy oldalpillantást.

– Nem. Ő sem vezetett – jelenti ki a szőkeség. – Így volt, Buengo, nem igaz? Te sem vezettél?

– Én nem vezetni – erősíti meg az angolai. – És Kurt is nem

vezetni.

Ezek szerint a szókeség a Kurt nevet kapta a keresztségben.

Szóval egyikük sem vezetett. Milyen szép történet.

– Akkor ki vezetett? – teszem fel a kérdést.

A vállukat vonogatják, aztán minden átmenet nélkül kitör belőlük a röhögés. Látszik, milyen szuperintelligens, vagány fickóknak tartják magukat.

Mire feleszmélnek, ott ülnek az irodámban mind a ketten. És még mindig röhögnek. Valósággal beleremeg az épület. Mert a részegségnek tudvalevőleg van egy olyan stádiuma, amikor már semmi nem érdekel, amikor már csak röhög az ember mindenben. Elevenen boncolhatnák fel, azt sem venné észre. Levághatnák az egyik lábát és azon is csak röhögne. Ez a két fickó pedig pontosan ebben a stádiumban leledzik.

Az alkoholteszt két ezreléket mutat. Fejenként.

– Levetkőzni – mondom nekik.

– Hogyhogy levetkőzni? – röhög rám Kurt, hogy már a könnyei is folynak a nevetéstől.

– Lefoglalom a ruháitokat, hogy megállapítsam, melyikőtök vezetett.

– Ujujujj – visít fel Kurt jókedvűen, aztán átkarolja a másikat. – Te, Buengo, le kell vetkőznünk, érted? T-Shirt away, Jeans away, érted?

Egyetlen másodpercre sem hagyják abba a röhögést, miközben mindketten alsónadrágra vetkőznek.

Mivel pedig alsónadrágban mégsem küldhetem haza őket, előveszek két garnitúra celofánba csomagolt helyszínelő-overallt és odahajítom nekik. Elég sokáig tart, mire belebújnak,

közben végig röhögnek és dülöngélnek, de végül sikerül.

– Kapucnit felhajtani! – utasítom őket.

– Igenis, uram! – szalutál Kurt, és még a bokáját is megpróbálja összecsapni, ami elég rosszul sikerül neki.

Felhajtják a kapucnikat. Buengo pontosan úgy néz ki a kezeslábasában, mint Neil Armstrong a holdra szállásnál.

Mire sikerül kilökdösnöm őket, már nincs is kedvem beülni Wolfihoz egy pohár sörre.

Amikor másnap reggel a polgármester enyhén másnaposan megérkezik az irodájába, a két helyszínelő overallos még mindig részegen táncol a főtér közepén. Pontosan ott, ahová a polgármester ablaka néz. Nem is várom meg, hogy hívasson, magamtól is indulok az irodájába.

– Mit jelentsen ez, Eberhofer? – nyögi.

Tájékoztatom a körülményekről.

– És maga most a bűnügyi technikusokkal akarja kideríttetni, melyikük vezetett? – kérdezi, miközben helyet foglal.

– Pontos összefoglalása a helyzetnek, polgármester úr – mondom némi diadallal a hangomban, és leülök vele szemben, méghozzá a nagy íróasztala szélére.

– És most? – kérdezi riadtan. – Most mi lesz?

– Aki vezetett, annak egy időre ugrik a jogosítványa. Ami nem is nagy baj, ha belegondolunk. A kerékpározás jobban is illik az ilyen sportemberekhez. Jót tesz az erőnlétüknek – bólogatok, és könnyedén játszadoxni kezdek egy ceruzával.

– De hát igazából nem is történt semmi! Úgy értem, senkinek nem okoztak semmi kárt, nem igaz? És szükségük van a

jogosítványukra! Különösen Bengónak, ő egyelőre még Landshutban lakik, onnan jár ki hozzánk. Semmi esetre sem veheti el tőle a jogosítványát!

– Nagyon is elvehetem.

A polgármester elgondolkodik. Látszik, hogy lassan megérti a dolgokat.

– Mik a feltételei? – kérdezi végül.

Úgy teszek, mintha én is elgondolkodnék. Merthogy én természetesen már tegnap este óta tudom, hogy mit akarok, viszont szeretném kiélvezni egy kicsit a helyzetet.

– Mondja már! – sürget a polgármester.

Egyetlen határozott mozdulattal kettétöröm a kezemben a ceruzát, így adva még nagyobb nyomatékot a mondandómnak.

– Nincs több rendezvénybiztosítás!

– Az isten szerelmére, Eberhofer – morogja a polgármester. Feláll, mire én is felállok, és kisétálok a folyosóra, ahová a lefoglalt ruhákat tartalmazó zsákot állítottam. Felkapom, és azzal intek vissza a polgármesternek búcsúzóul. Szép zárás, nem igaz?

Két perc sem telik el, már be is ront az irodámba. Pontosan tudom, hogyan döntött. Nem is szólok egy szót sem, csak átnyújtom neki a zsákot.

– Tudta, hogy jönni fogok?

Biccentek.

– Nincs több rendezvénybiztosítás – nyomatékosítom a követelésemet.

– Az isten szerelmére – morogja, miközben a zsákkal a kezében

távozik.

9. fejezet

Miután mindezt ilyen sikeresen elrendeztem, indulok Münchenbe az Orvostani Intézetbe, előtte pedig még Birkenbergerrel is találkozóm van.

Szeretek vonattal menni Münchenbe. Autóval menni egyrészt értelmetlen lenne, mert az egész városban katasztrófa a parkolás, másrészt pedig a vonatozásnál jobb lehetőség nincs arra, hogy az ember csak üljön és hülyén bámuljon kifelé az ablakon. Igenis, én szeretek ott ülni az ablak mellett, látni, ahogyan a bajor idill elsuhan mellettem, és csak nézni ki hülyén a fejemből. Első osztályú kikapcsolódás. Néha annyira sikerül kikapcsolódnom, hogy még leszállni is majdnem elfelejtek.

Amikor megérkezem egykori törzshelyünkre, ahová az ebédet megbeszéltük, Rudi már ott ül, és az étlapot olvassa. Vagy csak úgy tesz. Ugyanis szerinte ez a lehető legjobb álcázás ahhoz, hogy észrevétlenül kileshesse körülötte ülő embertársait. A kilesés persze nem olyan szép kifejezés, nem is használja. Obszerváció, mondja ő. Így nevezi elegánsan a közönséges leskelődéseit.

Jelen esetben viszont valószínűleg tényleg az étlapot bogarássza, mivel közel-távol egyetlen lélek sincs rajta kívül az asztaloknál.

– Szervusz, Rudi. Ki után szaglászol éppen? – üdvözlöm,

miközben kihúzok egy széket és letelepszem vele szemben.

– Én soha nem szaglászom senki után – közli velem nyugodtan anélkül, hogy akár csak egyetlen másodpercre felpillantana az étlapról. – Általánosságban sem és most sem. Az étlapot tanulmányozom. Van valami kifogásod ellene?

– Legalább tudod már, mit fogsz rendelni? – kérdezem, és én is magam elé húzok egy étlapot.

A főnök odajön, és letesz elém egy korsó sört. Még csak megrendelnem sem kellett.

– Szervusz, Franz – mondja barátságosan. – Hát még mindig megvagtok, ti ketten?

– Úgy tűnik – mondom, és nagyot kortyolok a sörből.

– Nekem egy svájci virslisaláta lesz – közli Rudi.

– Nekem egy hagymás-fűszeres sajttal pereccel – adom le én is a rendelésemet.

A főnök biccent, begyűjti az étlapokat, aztán már megy is.

– Mi újság csodás fővárosunkban? – kérdezem Ruditól, csak hogy beindítsam valamivel a társalgást. Mi tagadás, berozsdásodott kissé a régi könnyedség közöttünk. Sokéves barátság ide vagy oda, nem árt egy kis hízelgéssel megolajozni a rozsdás kerekeket.

– Jól nézel ki – mondom neki, mert tudom, milyen hiú volt egész életében. – Mintha fogytál volna.

– Gondolod? – Rudi lenéz a hasára, és végre feldereng valami mosolyféle az arcán. Látom, hogy örül a dicséretnek.

– És le is barnultál – folytatom. – Határozottan jól nézel ki.

Tulajdonképpen nem is túlzok. Valóban nagyon jó színben van. A bőre tényleg egyenletes, egészséges barna. Nem egy Buengo-

szint, de a mi európai viszonyaink között határozottan sötétbőrű lett belőle.

Aztán megtudom, hogy ez a szép színe az új tevékenységi területének köszönhető. Merthogy specializálta magát, közli velem. Nagyágyúkra. Egész pontosan félrelépő nagyágyúkra. Azoknál meg mostanában divatba jött, hogy nem idehaza intézik a félrelépéseiket, hanem szépen elutaznak az aktuális partnerükkel, többnyire a napfényes délre, ahol senki nem ismerheti fel őket. Ott aztán gátlástalanul mászkálhatnak kéz a kézben, nincs veszély, hogy egyszer csak szembejön velük egy ismerős. Sokkal kellemesebb így, mint egy kocsis hátsó ülésén dugni valami félreeső parkolóban, mondja Rudi. Ráadásul nemcsak a párnák, hanem neki is sokkal kellemesebb. Merthogy ő is sokkal szívesebben végzi az obszervációját egy kávézó napfényes teraszáról, mint hogy kihalt parkolóban fák mögül leleselkedve, zuhogó esőben obszerválja az eseményeket.

Mivel pedig a jó Rudi kiváló obszerváló, egymást érik nála a megrendelők. Néha heteken át ingázik szép kellemesen St. Tropez és Bibione között. Sőt két alkalommal már Miami-ban is obszervált.

– Egyszer igazán eljöhetnél velem, Franz – mondja. – Mindent a megrendelők állnak.

– Szóval celebszaglász lett belőled, és ezért még pénzt is kapsz?

– foglalom össze a helyzetet, mire persze felhúzza az orrát.

– Én nem így fogalmaznék – közli sértődötten, de szerencsére nem jut tovább, mert érkezik az ebédünk.

A sajtom egy költemény. Könnyű, finoman krémes, és vöröshagymakarikákkal tálalják. A pereg is most jött a sütőből,

kívül ropogós, belül puha, az illata pedig mennyei.

– Jól néz ki – mondja Rudi a virslisalátájában turkálva.

Bólintok.

– Akarsz cserélni? – próbálkozik.

Megrázom a fejem.

Ismerem ezt a játékot. A másik étele mindig jobban néz ki, mint a tiéd. Mivel azonban Rudinak bőven volt ideje többször is átolvasni az étlapot, magától is felfedezhette volna a sajttálat. Az ő baja, hogy nem azt rendelt.

Aztán egyszer csak megjelenik a villája a tányéromban.

– Elég legyen! – mordulok rá.

– Egyetlen falatot is sajnálsz tőlem? – húzza fel megint az orrát, aztán gyorsan elemel egy falatot és a szájába tömi. Láthatóan ízlik neki, mert a villája újra megindul a tányérom felé.

Az én villám meg az ő kézfeje felé. A két villa közül az enyém célba is ér.

Rudi úgy visít fel, mint egy gyerek.

Odaintem a főnököt.

– Egy új villa és egy ragtapasz lesz – adom le a rendelést.

Egy percen belül hozza mindkettőt. Folytatjuk az ebédet, és Rudi keze most már végig ott marad, ahová tartozik.

– És nálad mi a helyzet? – kérdezi kis idő múlva. – Úgy értem, magánéletileg. Együtt vagytok még Susival?

– Azt most éppen nehéz lenne megmondani.

– Azért csak próbáld meg. Egy egyszerű igen vagy nem megteszi.

Válasz helyett csak vállat vonok.

– Ez annyira jellemző rád, Eberhofer – jelenti ki Rudi

felsőbbségesen. – Neked egyszerűen senki sem elég jó.

Ezt mondja nekem, miközben a szája sarkából egy hagyma lóg ki.

– Hülyeség – felelem határozottan. – Egyszerűen csak megvannak az elképzeléseim.

– Elképzeléseid? És milyennek képezed el álmaid asszonyát, ha meg szabad kérdezni? – kérdezi, miközben egy hatalmas szürcsöléssel beszippantja a kilógó hagymát.

– Semmi különös – mondom bizonytalanul. – Legyen csinos, fiatal, és legyen egy kis esze is.

– Mondom én, hogy álmvilágban élsz – jelenti ki Rudi.

Nagyon úgy néz ki, ma sehogy sem tudunk zöldágra vergődni egymással. Ráadásul az időm is lejárt, mennem kell az Orvostani Intézetbe. Elköszönünk, és megállapodunk, hogy majd telefonon tartjuk a kapcsolatot. Kontaktusban maradunk, ahogyan Rudi fogalmaz. Merthogy ő most már obszervál, kontaktál, dokumentál.

A számlát ő fizeti, mert azt mondja, le tudja írni az adójából.

Percre pontosan érkezem az Orvostani Intézetbe, éppen befejeződött a boncolás, a patológus a hónaljig érő kesztyűjében fogad.

– Eberhofer Landshutból? – kérdezi, és a könyökét nyújtja köszönésképpen.

– Niederkaltenkirchenből. Landshut mellett – pontosítok, miközben könyököt rázok vele.

Nevet.

– De a nevét legalább jól mondtam, ugye? Eberhofer?

– Tökéletes.

Nagyjából egykorúak lehetünk. Hosszú, szőke haja van, hátul összefogva a tarkójánál.

– Günter vagyok – mondja.

– Franz.

Mivel eképpen túljutottunk az udvariassági körökön, rátérhetünk a lényegre, amiért bejöttem Münchenbe.

– Mi a helyzet a hullával? – kérdezem.

A boncasztal felé néz, ahol valószínűleg Höpfl maradványai hevernek a lepedő alatt.

– Gyere, nézd meg magad – mondja.

Odalépünk az asztal mellé, és Günter felemeli a lepedőt.

Uram Jézus!

Ott áll a fej. Egyenesen felfelé meredve. Alóla valami összegyűrt papír zsebkendőnek tűnő dolog kandikál ki. Mintha csak egy középkori fodros gallérja lenne, amelyet a régi festményeken viselnek az emberek.

– Találtál valami szokatlant? – kérdezem végül. – Bármit, ami idegenkezűsége utalna? Méreg, golyó, koponyatörés?

– Ilyen állapotú hulláknál soha nem lehet kizárni az idegenkezűséget. De konkrét dolgot nem találtam. Sem mérget, sem golyót, sem koponyatörést.

– Vagy úgy – mondom, mire Günter lendületbe jön.

– Viszont akár le is szúrhatták. Vagy megfojthatták. Ha közvetlenül a vonat előtt csinálták, képtelenség bebizonyítani. Nézd csak meg például a nyakát, itt – mondja, miközben könnyedén felemeli a fejet és a nyak torz végére mutat. – Itt például vörös csíkok látszanak.

Bólintok.

– Okozhatta a vonat, de akár fojtogatás is – közli Günter.

– Szóval meg is fojthatták.

Visszateszi a fejet az asztalra, ezúttal fektetve. Arcal fölfelé. Az üres szemek a mennyezetre merednek.

– Pontosan. De akár le is szúrhatták. Egy ilyen állapotú húsmasszában képtelenség határozottan azonosítani egy szűrt sebet.

Felemel néhány cafatot, és felém tartja őket. Mindegyiket számmal látták el.

– Ez itt például a vékonybél, ez meg a gyomor. Ebbe a zacskóba meg a gyomortartalmat tettem.

Ahányszor csak visszatesz valamit az asztalra, az megbillen egy kicsit, és Höpfl feje aprókat gurul jobbra-balra. Borsózik tőle a hátam.

– Az utolsó étkezése valószínűleg pizza volt – tájékoztat Günter. – Nézd, itt van minden: sajt, szalámi, paradicsom.

– Mikor adjátok ki a holttestet? – kérdezem.

– Akár most azonnal elviheted. Beletegyem néhány uzsonnásdobozba?

Egymásra vigyorgunk.

– Szóval nem lehet kizárni az idegenkezűséget – foglalom össze végül.

– Semmit sem lehet kizárni, és sajnos semmit sem lehet bizonyítani sem – feleli. – Szakértői eszközökkel legalábbis biztosan nem. Én ennyit tudtam tenni, a többit neked kell kiderítened, Franz Eberhofer a Landshut melletti Niederkaltenkirchenből.

- A ruházattal kapcsolatban van valami használható?
- Jelen állapotában még a legnyomorultabb segélyszervezet sem fogadná el adományként. Amit mondhatok, hogy elég jó minőségű, drága anyagból készült minden. Vászon, pamut, gyapjú, minden első osztályú volt – mondja, újabb zacskókat emelgetve.
- Bakancsot nem találtatok? Egy katonai bakancsot, vagy ahhoz hasonló lábbelit.
- Ha őzbarna nappából készült, akkor lehetséges. Ha másból, akkor nincs nyoma.
- Amire én gondolok, az durva, fekete bőrből készült.
- Olyan maradványt nem találtam. Egy cafatnyit sem. Tulajdonképpen nem is akartam ennél többet. Höpfl ezek szerint nem a bakancsában ment el otthonról, ez már bizonyos. És könnyen lehet, hogy meggyilkolták. Remek.

Hazafelé a vonaton újra végiggondolok mindent: Birkenbergert, az Orvostani Intézetet, az ide-oda billegő fejet, a cafatokat, a zacskókat, az uzsonnásdobozokat. Elég hülye arcot vághatok közben, mert a kalauz együttérzőn felhívja a figyelmemet a fogyatékosok kedvezményes tarifájára.

Három nappal később temetik Höpflt. Én is elmegyek és körülnézek, soha nem lehet tudni, mit fedezhet fel az ember egy temetésen. A gyilkosok gyakran elmennek az áldozataik temetésére, legalábbis sokszor hallani ilyesmit.

Itt mindenesetre egyetlen gyilkos sem bukkan fel. Merthogy nem is jött el egyetlen lélek sem, kivéve Höpfl hűgát. Még az

iskolát sem képviseli senki. Egyetlen tanár sem jelent meg, csak egy közös koszorút küldtek „Utolsó üdvözlettel” felirattal.

Aztán még befut Liesl Mooshammer kerékpáron, de ő nem számít, mert ő minden temetésre elmegy a faluban. Ez a hobbija, hogy úgy mondjam. Így aztán összesen négyen vagyunk: én, a pap, Liesl és a Höpfl húga. Még ő sem feketében jött. Sötétbarna kosztümöt visel, és meg kell hagyni, nagyon jól áll neki.

Készen állunk-e, kérdezi a pap. Kezdhetjük-e? Mégis mit képzelsz, még szeretnénk lejátszani egy kártyapartit a temetés előtt?

Höpfl húga bólint, mire a pap belekezd a szertartásba.

A végén mindhárman dobunk egy marék földet a koporsóra, aztán jönnek a sírásók és kezdik a maguk dolgát. A temetés véget ért. Liesl még ott marad egy kis pletykálgatásra a pappal, de azért nekem is odaszól, hogy adjam át üdvözlését a Nagyinak. Megígérem, hogy átadom.

Visszakísérem Höpfl húgát a temető kapujához.

– Egy lélek sem jött el – mondja halkán. – Még a kollégái sem.

– Biztosan a tanítás miatt – próbálok vigasztani. – Délelőtt háromnegyed tizenegykor minden iskolában javában folyik a tanítás.

Megáll és rám néz. Úgy, hogy rögtön érzem, jobb lett volna csendben maradnom.

– Amikor egy iskolaigazgató meghal, a legtöbb helyen aznap még tanítás sincsen, mert az egész iskola kivonul a temetésére – mondja szomorúan.

Tovább megyünk. Tudom, hogy igaza van, ezért inkább nem

felelek rá semmit.

– Amint megtudok valamit, jelentkezem – mondom neki búcsúzóul, miközben beszáll az autójába.

Éppen akkor dökög el mellettünk Liesl Mooshammer is a kerékpárjával.

– Hát ilyet még soha életemben nem láttam! – kiabál oda nekem. – Hogy egy temetésre egy árva lélek ne jöjjön el! Én aztán nem akarnék így meghalni! Még egy kutyát is több részvétellel temetnek el!

Azzal már el is tűnik. Gondolom, siet, hogy szétkürtölje a hírt az egész faluban.

Höpfl húga meg elsírja magát, aztán megrázkódik, elindítja az autót, és szép lassan elgurul a temető elől.

10. fejezet

A következő napokat az iskolában töltöm, mármint a néhai Höpfl által igazgatott iskolában. A kérdés, miszerint valóban egy seggfej volt-e a megboldogult, gyorsan tisztázódik. A vélemény teljesen egységes. Felfelé nyalt, lefelé taposott. Egyikre sem hagyott ki egyetlen alkalmat sem. Különösen a taposást élvezte. Egyetlen lehetőséget sem mulasztott el, hogy belerúghasson valakibe, legyen az akár diák, akár tanár.

A kihallgatások általános hangulata kiváló. Úgy is mondhatnám, boldog. Mindenki jókedvű. Az iskolában szabályos partihangulat uralkodik. Még csak nem is tetteti senki, hogy gyászolná a megboldogultat. Egy diák egyenesen azt mondja, ki kellene tüntetni az elkövetőt. Hihetetlen.

Összesen háromszázhuszonhét személyt kérdezek ki. A fele azonnal és készségesen beismeri, hogy ő maga is nagyon szívesen átsegítette volna Höpflt a túlvilágra. A másik fele azt mondja, őt aztán teljesen hidegen hagyja, hogyan végezte az igazgató. Ötvenhat személy ismeri be nyíltan, hogy komolyan gyilkosságot forgatott a fejében Höpflt illetően. Közülük néhánynak van alibije. Az ő kizárásuk után még maradnak harmincheten. Őrület. Normális esetben a kiindulópont egy hulla és jó esetben egy-két gyanúsított. Itt viszont valósággal tornyosulnak a szóba jöhető elkövetők. Közöttük a Simmerl Max fiacskája.

Ott ülök az elárvult igazgatói irodában, ahol nyomozói

központomat berendeztem. Itt hallgatok ki mindenkit. Most éppen Max van soron.

Feltűnő lazasággal sétál be.

– Szervusz, Franz – veti oda nekem félvállról.

– Ide figyelj, barátocskám, most nem a hentesboltban vagyunk, világos? – mordulok fel. – Egy gyilkossági ügy nyomozása zajlik éppen, úgyhogy leszel szíves ennek megfelelően viselkedni. Ül le!

Vörös a feje, mint egy tűzoltóautó. Leül, összefonja a karját maga előtt, és dacosan néz vissza rám.

– Szóval, ha jól tudom, egyáltalán nem bánod, hogy Höpfl igazgató elhalálozott – kezdem.

Semmi válasz, csak egy vállvonogatás.

– Beszélj! – mordulok rá ismét, mire kelletlenül megszólal.

– Miért bánnám? Nem bánja senki. Egy igazi seggfej volt – jelenti ki. – A legszívesebben minden diákja megölte volna!

– Azért ennyire nem vészes a helyzet – igazítom helyre. – Nem minden diákja. Hogy pontos számot mondjak, összesen harmincheten ismerték be, hogy gyilkos gondolatokat forgattak a fejükben Höpfllel kapcsolatban.

– És az talán tilos? Mi van a gondolatszabadsággal?

– Hülye vagy, Max – mondom neki őszintén. – Ha nem vetted volna észre, valaki túllépett a gondolatok dédelgetésén. Höpfl nem gondolatátvitellel ölték meg, hanem odatették egy tehervonat elé.

Erre aztán megjön a hangja.

– Azt hiszed, én voltam? – visít fel. – Komolyan azt hiszed, én löktem Höpflt a vonat elé?

– Hol voltál azon az éjszakán, amikor Höpfl meghalt?

Most meg elcsendesedik.

– Az erdőben – mondja végül halkán.

– Az erdőben? Mi a fenét csináltál az éjszaka közepén az erdőben? Tizenhat éves vagy!

Max megint vállat von.

– Semmit. Csak ültem a magaslesen.

– A magaslesen?

– Néha kimegyek oda. Ott olyan nyugalom van. Meg szép is a hely. Kikapcsol, érted?

– Kikapcsol – ismétlem. – Egyedül voltál?

Bólint.

– Végeztünk? – kérdezi aztán.

– Ugye tudod, hogy ez nem valami jó alibi? – mondom neki búcsúzóul.

– Márpedig csak ez van – mondja, miközben kimegy.

Néhány perccel később megszólal a telefonom. Családi veszekedéshez hívnak. Már megint a Beischl família. Jól ismerem őket. Két fivér és egy nő. Mindhárman megélhetési segélyfelvevők. A nő az egyiküknek a felesége, de mind a kettő használja. Szodoma és Gomorra, mondhatni. Az egész falu tud róla. Ráadásul isznak mind a hárman, mint a kefekötő. A két férfi rendszeresen veri a nőt, aki néhány hetes időközökkel menetrendszerűen elszánja magát és kihívja a rendőrséget. Aki meg én vagyok. A nő feljelentést tesz, aztán legkésőbb két nap múlva bejön hozzám az irodába, immár kijózanodva, vastag

sminkkel és napszemüvegben, és visszavonja a feljelentését. Már jó ideje nem is rögzítetek semmit, tudom, hogy másnap úgyis visszavon majd mindent.

Amikor odaérek hozzájuk, az asszony nyit ajtót. Az egyik kezével vizes ruhát szorít a szemére. Bemegyünk. A két fivér egymáson keresztbe hever a kanapén. Horkol mind a kettő. Az asztalon és a padlón megszámlálhatatlan sörösüveg, ameddig csak a szem ellát. Beck's márka. Ugyanolyan fényes zöld a színe, mint a reklámban. Csak éppen a reklámban hihetetlenül jóvágású fickók iszogatnak hihetetlenül formás yachtokon szelve a tengerek hullámain. Itt csak a Beischl feleség imbolyog fel-alá és csak a nappali szobában. Addig tántorog ide-oda, amíg végül összeesik. Egyszerűen elterül a zöld üvegekből álló tenger hullámain.

Felnyalábolom, kicipelem a kocsinhoz, és beviszem a kórházba. El kell látni a sebeit és ki kell józanítani. Amikor odaérünk, szerzek egy kerekesszéket, beleültetem, és indulok vele a sürgősségi felvételhez.

Félig magához tér közben, és megmarkolja a kezemet.

– Nekem még... tudja, Eberhofer úr... feljelentem... meg kell tennem... a feljelentést... ne felejtse el... tudja...

Egy nővér bukkan fel és együttérző arccal néz rám.

– Megint a Beischl mama? Gondolom, újra rájött a szomjúság – mondja, miközben elindul befelé a kerekesszékekkel.

Másnap mindjárt reggel a polgármesternél kezdek. Ez így nem mehet tovább, valamit tenni kell, méghozzá sürgősen.

– Ez így nem mehet tovább, polgármester úr – mondom rögtön,

miközben besétálok az irodájába.

Egy székre mutat. Leülök. Ezúttal nem kockáztatok meg, hogy az asztala szélére üljek, ahogy máskor szoktam. Előbb meg kell beszélnünk a dolgokat.

– Miről van szó? – kérdezi röviden.

– Tegnap megint kihívtak Beischlékhez. Megint ugyanaz a történet.

– És?

– És? Nézze, nekem erre egyszerűen nincs időm – közlöm vele és felállok. Amit most mondani akarok, azt nem lehet ülvé előadni. – Itt van a Höpfl-ügy. Csak az iskolájában harminchét komoly gyanúsítottam van. Ez rengeteg munka. Egyszerűen nem fér bele az időmbe, hogy közben reménytelen alkoholistákkal vesződjek.

– És tőlem mit vár?

– Hogy találjon valaki mást, aki az ilyen családi ügyekkel foglalkozik, legalább arra az időre, ameddig a Höpfl-nyomozás nincs lezárva. Adjuk át ezeket az ügyeket hivatalosan is Landshutnak. Ők sokan vannak, én meg itt egyedül vagyok.

– Meglátom, mit tehetek – mondja a polgármester, és ő is feláll. Sajnos ezzel elszállt a lehetőség, hogy az íróasztalára is leülhessek. Szeretnék még valami hangzatosat mondani, de semmi nem jut az eszembe, úgyhogy csak biccentek, és megyek a dolgomra.

Visszaérve a városházára benézek Susihoz megérdeklődni, mikor is indul az a híres olaszországi utazásuk.

– Semmi közöd hozzá – feleli, és fel sem néz az akták közül.

- Holnap – válaszol helyette a vele szemben ülő kolléganője.
  - Köszönöm – bólintok. – Jó utat!
  - Köszí – mosolyog rám a kolléganő.
- Susi viszont egy szót sem szól.

Amint leülök az irodámban, már meg is szólal a telefon. Höpfl húga hív, csak tudatni akarja velem, hogy megkapta a hagyatéki végzést, mely szerint ő az egyetlen örökös. Amivel persze a gyanúsítható személyek száma azonnal harmincnyolcra emelkedik.

Megkérdezi, bemehet-e a bátyja házába.

– Sajnos még nem – mondom. – Amíg a nyomozás le nem zárul, senkit nem engedhetünk be.

– Értem – mondja nyugodtan. – Egyébként jutottak már valamire?

– Megteszem, amit tudok – mondom őszintén. – Időközben azonban már harmincnyolc lehetséges gyanúsítottam van.

– Te jó ég! – mondja erre, aztán rövid szünet után: – Gondolom, az egyikük én vagyok.

– Így van.

– Segítene, ha lenne alibim?

– Nagyon sokat.

– Azon az éjszakán ügyeletben voltam a kórházban. Szülésznő vagyok, tudja? Éppen egy szülésnél segédkeztem, este fél tíztől egészen másnap hajnali négy óráig. Legalább tizenöt tanút tudok hozni, ha szükséges. Ez elég jó alibi?

– Tökéletes.

Ezzel a gyanúsítottak száma ismét harminchétre csökkent. Más mondanivalónk nincs is egymásnak. Elköszönök, és leteszem a kagylót.

Amikor délben bekanyarodom az udvarunkra jól megérdemelt ebédszünetemet kiélvezendő, hirtelen mintha a villám csapna belém. Az udvaron ugyanis már áll egy autó. A Leopoldé méghozzá. Ma van ugyanis a nagy nap, amiről az elmúlt események zűrzavarában teljesen megfeledkeztem: a nagy „Sushi Beköltözik Nap”. A Nagy Nap, amelytől fogva Nagyorrú Törpe hétközben nálunk lakik majd, és csak hétvégére megy haza drága szülőihez.

Már csak ez hiányzott! Ezek szerint nemcsak a munkában, de otthon sem számíthatok nyugalomra.

Mivel pillanatnyilag a legkevésbé sem vágyom családi együttlétre, inkább hátramegyek a kertbe, és igyekszem lelkileg felkészíteni magam az előttünk álló megszállási időszakra.

Úgy tűnik, nem vagyok ezzel egyedül. Ugyanis a kertben már ott van a Papa is. Ott áll hátul, és nagy érdeklődéssel szemléli saját ültetésű dohányának növekedését és terjeszkedését. Elégedettnek látszik az eredménnyel, üdvözült mosoly játszik az arcán. Leülök a hintaszékbe, és egy ideig csak figyelem némán.

A békesség sajnos nem tart sokáig. Néhány perccel később ugyanis odaoson hozzám Leopold, karján leányával.

– Nem tudod, hol lehet a Papa? – kérdezi, mert ahol ő áll, onnan nem látni be a fészker mögé.

Sushi közben ragyogó mosolyt vet rám.

– A Papa? Hátul a drogültetvényen – mondom nyugodtan, és a

fészter felé intek.

Most aztán hülyén néz a jó Leopold, a nyálas disznó. Amikor meg felfogja, amit mondtam, már száguld is nyílegyenesen a fészter mögé. Mivel a távolság elég nagy ahhoz, hogy a hintaszékben ülve lemaradjak a lényegről, inkább én is utána sietek. A világért sem mulasztanám el a várható nagyjelenetet.

– Mit csinálsz itt? – kérdezi Leopold a Papát.

– Kertészkedem – feleli könnyedén a Papa.

A szemem sarkából látom, hogy Nagyí és Panida is felbukkan a kertben, mindketten egy-egy megrakott tálcát hoznak.

– Milyen növények ezek tulajdonképpen? – érdeklődik Leopold, és letép az egyik tő kenderről egy levelet.

– Hé! – hördül fel a Papa.

– Ez... ez csak nem... vadkender? – Leopold hangjában érezhető hisztérikus árnyalat bukkan fel.

– Ehhez is értesz talán? – mondja erre a Papa.

Nagyí és Panida közben leteszik a kerti asztalra a tálcákat, majd ők is csatlakoznak hozzánk. Leopold megperdül és Panida kezébe nyomja Nagyórrú Törpét. Meglehetősen színpadias mozdulattal méghozzá.

– Ez egyszerűen felfoghatatlan! – fordul aztán hozzám. – Mi a fene folyik itt egyáltalán? Papa kábítószerrel természetesen a kertben, te meg teljes nyugalommal tőröd?

– Szerinte a saját kertjében azt csinál, amit akar – tájékoztatom.

– Azt majd meglátjuk! – rikoltja erre Leopold, előre veti magát és elkezd kitépkedni a hajtásokat a földből.

Most azonban már Nagyí is szólásra jelentkezik.

– Megőrültél, mit művelsz? – sipítja Leopold felé. – Tönkreteszed a Papa dohányját! Mi bajod neked azzal a dohányossal?

Leopold erre elengedi az aktuálisan szorongatott növényt, helyette megragadja a felesége karját és vonszolni kezdi kifelé.

– Egy percre sem hagyom tovább ebben a drogbarlangban az egyetlen gyermekemet! – mondja. Villámsebességgel bepakolja mindkét nőt az autóba, aztán már indulnak is.

– Most mit csináljak ezzel a rengeteg étellel? – csóválja a fejét Nagyi. – Te, Franz, nem hívnád fel Susit, hogy nincs-e kedve átjönni ebédre?

Franz nem hívná fel.

Beállít helyette nemsokára Liesl Mooshammer. Igazi gyilkos tempóban tekerve kerékpározik be az udvarunkra.

– Te, Lenerl, nézd csak, mit intéztem neked – lobogtat meg a Nagyi orra előtt egy papírt. – Foglaltam neked időpontot tyúkszemkezelésre. Csütörtökön várnak, jó lesz?

– Remek – mondja felragyogva a Nagyi. – Gyere, Liesl, ülj le hozzánk egy kicsit! Nem eszel velünk?

A kérdést meghallva Liesl emberi szem által nem is érzékelhető sebességgel zökken le az asztalunk mellé, majd hasonló tempóban kezd enni is. Az ember azt hinné, ő volt az, aki elültette a vadkendert a kertünkbe csak azért, hogy megszerezhesse Leopold ebédjét.

Mert hogy az az ebéd nem akármilyen ebéd ám. Egyenesen menyeyei, ahogyan mindig. Nagyi igazi istennője a főzés művészetének.

– Finom – bólogat elismerően Liesl, miközben újabb falatot töm a szájába, aztán rágás közben körbehordozza a tekintetét a kertünkben.

– Minden itt terem meg nálatok, a kertben? – érdeklődik. – Az uborka is meg a paradicsom is?

– Minden saját termés – bólogat a Papa büszkén. – Nálunk minden kiválóan megterem, nem igaz, Franz? Egyszer feltétlenül meg kell mutatnunk Lieslnek mindent.

Közben olyan tekintetet vet rám, amiből egyértelműen kiderül, mit akar mondani valójában. Ha egyszer Liesl tudomást szerez róla, hogy vadkender nő a kertünkben, üstökösszerű rendőri pályafutásomnak itt Niederkaltenkirchenben mindörökre vége.

– Azt hiszem, fel kellene hívnom Leopoldot – mondom inkább aggodalmasan.

– Tedd azt! – bólogat a Papa elégedett arccal.

– A Höpfl-ügyben mi a helyzet? – kérdezősködik tovább Liesl.

– Semmi újdonás – tájékoztatom. – Te is láttad, milyen temetés jutott neki.

– Igen, igen, elég szomorú volt, de nem is arra gondolok – hadarja. – Hanem hogy kiderült-e már, hogyan halt meg? Megölték vagy baleset volt? Vagy öngyilkos lett? Egész életében furcsa ember volt, azt meg kell hagyni.

– Furcsa? Ilyen jól ismerted?

– Egyáltalán nem ismertem – rázza meg a fejét. – Ideadnád a fűszervajat?

Aztán Nagyihoz fordul, és elordítja magát:

– Ez is saját készítés, Lenerl?

Nagyi büszkén bólogat.

– Nem is kapsz ilyet egyetlen boltban sem – kiabálja elégedetten.

Én azonban nem hagyom, hogy Liesl elkanyarodjon a témától.

– Szóval mi mindent tudsz te a megboldogult Höpflről? – faggatom.

– Én? Szinte semmit. Ahogy senki más sem. Egész életében úgy élt, mint egy remete, isten nyugosztalja. Csak ritkán ment el valahová, péntekenként, vagy néha szombatonként. Olyankor akár az éjszaka közepén is taxit rendelt, és azzal ment el – tájékoztat Liesl, majd hatalmasat harap a fűszervajas kenyérébe.

– Taxit rendelt az éjszaka közepén? Ezt meg honnan tudod?

– Tudod, Franz, az én koromban az ember már kevés alvással beéri, ha meg nem tudok aludni, a legapróbb neszre is kinézek az ablakon. Hát még ha egy olyan nagy batár dübörög el a házam előtt, mint azok a taxik. Azt már csak megnézi az ember, mégis kihez jöhetett.

– És azok a nagy batárok mindig Höpfl házához jöttek? Biztos vagy benne?

– Teljesen. Holtbiztos. Mégis ki más rendelne ebben a faluban az éjszaka közepén taxit, hogy azzal menjen el isten tudja, hová?

Figyelembe véve, hogy Liesl Mooshammer betéve tudja a falu minden egyes lakosának a legapróbb szokását is, nyugodtan lehet hagyatkozni a véleményére.

Ennél többet azonban sajnos ő sem tud. Előttem viszont máris ott áll az új feladat: megtudni, ugyan hová járt el Höpfl taxival az éjszaka közepén?

Mielőtt visszasietnék az irodába, még felajánlom Nagyinak, hogy segítek elmosogatni, de Liesl közbeavatkozik.

– Menj csak, Franz, majd Lenerl és én elmosogatunk. Nem férfimunka az.

Be kell ismerjem, egy percig sem tiltakozom.

11. fejezet

A mosogatás átengedésével megtakarított időt a Höpfl házban töltöm. Megöntözöm az elárvult növényeket, aztán bekukkantok a postaládába, de egy reklámújságon kívül semmit nem találok.

Az üzenetrögzítő lámpája villog. Megnyomom a gombot, és lehallgatom az üzenetet. Egy landshuti autószerelő műhely tulajdonosa érdeklődik, mikor szándékozik Höpfl úr elmenni az autójáért, mivel a kért javításokat már napokkal ezelőtt elvégezték.

Érdekes. Szóval a kocsija szervizben van. Amikor tehát utoljára elment itthonról, biztosan nem azt használta. Vonhatom vissza a kocsira kiadott körözést.

Felhívom a műhelyt, maga a tulajdonos veszi fel. Döbbenet hallgatja beszámolómat Höpfl elhalálzásáról. Gyanítom, elsősorban inkább az izgatja, ki fogja most kifizetni neki a javítást. Megtudom tőle, hogy a kocsí már akkor is a szervizben volt, amikor Höpfl titokzatos módon eltűnt egy napra, aztán pedig olyan állapotban került elő, mint akin átment az úthenger. Most már csak azt kellene tudni, hol töltötte azt a bizonyos huszonnégy órát. Ha a kocsija szervizben volt, könnyen lehet, hogy most is taxival ment el otthonról. Ennek kell most utána járnom.

Előbb azonban kénytelen vagyok még felhívni Leopoldot, és meg kell esküdnöm neki égre-földre, hogy az ő drága kis leánya

a lehető legjobb helyen lesz nálunk, csodálatosan fogunk törődni vele és soha, semmilyen körülmények között nem engedjük semmiféle kábítószer közelébe.

– Mivel zsarol téged a Papa? – kérdezi gyanakodva Leopold, aki egy nyálas disznó ugyan, de nem buta, ezért pontosan tudja, hogy magamtól soha az életben nem hívnám fel őt.

– Ne beszélj hülyeségeket – felelem.

A vonal másik végén Leopold egyik legundokabb röhögése hangzik fel, végül azonban mégis beadja a derekát. Sejtettem, hogy így lesz, hiszen nincs is más választása, ha egyszer a drágalátos felesége egyetlen szót sem tud németül, így mindenképpen el kell mennie arra a tanfolyamra. Azzal búcsúzunk el, hogy másnap kora reggel leszállítják hozzánk Nagyorrú Törpét, aztán Leopold már megy is kinyitni a könyvesboltját. Így is elvesztegetett a mai nappal egy értékes délelőttöt.

Következő utam a taxiközpontba vezet. Papa autójával megyek, mivel Papa szerint a vén kasztnit rendszeresen meg kell járatni. Legyen.

A központban ülő hölgy kedves mosollyal fogad. Dirndlit visel, ami azt jelenti, hogy azonnal a szívembe zárom. Be kell vallanom, számomra a dirndli a női ruhák királynője. Különösen, ha egy jó fazonú kebel domborodik mögötte. Márpedig ebben a dirndliben olyan első osztályú kebel domborodik, hogy legszívesebben azonnal beletemetkeznék.

– Hogy is hívják a megrendelőt? – kérdezi, és szemét a számítógépe képernyőjére szegezi.

– Höpfl – mondom, és szememet a keblére szegezem.

– Címe?

Odateszem elé a papírt Höpfl pontos címével. Megszólalni pillanatnyilag nem vagyok képes.

– Sajnálom – mondja egy perc múlva. – Sem a név, sem a cím nem szerepel a nyilvántartásunkban.

Megpróbálok nagy nehezen elszakadni a keblétől, de abban a pillanatban megszólal a telefon. Az enyém is, és az övé is. Ő azonnal felveszi a magáét, úgyhogy nem is zavarom tovább, csak a kezemmel intek búcsút neki. Még mindig a dirndlikebel hatása alatt állok.

– Eberhofer – jelentkezem be a sajátomba, amikor kiérek a központ elé.

A kapcsolat elég rossz, recseg, kattog, végül azonban meghallom a hívó fél hangját.

– Hall engem, Eberhofer?

Moratschek bíró. A hívása pedig csak azt jelentheti, hogy a polgármester, az a vén gazember, megint panaszt tett ellenem.

– Nagyon rosszul hallom – próbálkozom. – Talán majd...

– Sürgősen jöjjön be az irodámba! Még ma!

Bravó.

Mivel amúgy is Landshutban vagyok, a taxivállalat központjától néhány perc alatt odaérek a bíróságra. Mármint rendes körülmények között. Ha nem éppen most tartanak a Landshuti Menyegzőt. Hogy az meg mi? Hát az egy réges-régi történet. Valamikor, még a sötét középkorban egy landshuti herceg egy lengyel nemeskisasszonyt vett feleségül, ami olyan szokatlan dolog lehetett akkoriban, hogy a városiak elhatározták, néhány

évente újra meg újra eljártsszák az egészet. Ilyenkor harisnyában rohangálnak fel-alá az óvárosban és folyamatosan rikoitoznak. Mindezt az előadást pedig megszámlálhatatlan látogató nézi végig, akik ugyancsak folyamatosan rikoitoznak, és ettől mindannyian jól érzik magukat. Az egész lakosság önkívületi állapotban lebeg heteken át, a belvárosban minden utcát lezárnak. Számukra ez jelenti a kikapcsolódást. Merthogy a landshutiak úgy egyébként eléggé kockafejűek és zárkózottak. Nem keresik a kapcsolatot kívülállókkal. Kockafejűnek lenni egymás között is kényelmesen megoldható. Aztán jön a Landshuti Menyegző, és a sok kockafejű mintha Csipkerózsika-álomból ébredne fel és négy hét alatt akarna bepótolni mindent, amit az előző négy év alatt elmulasztott. Elbújhat mellette még a riói karnevál is.

Engem személy szerint teljesen hidegen hagy az össznépi örület, az viszont már korántsem közömbös, hogy a fél város lezárása miatt sem közlekedni, sem parkolni nem lehet sehol. Utóbbi különösen nehéz, ha az ember egy Opel Admiralt próbálna meg benyomorítani valahová. Végül nem tehetek mást, beparkolok a tűzoltóság számára fenntartott helyre és máris indulok Moratschek bíró irodájába.

– Milyen gyorsan ideért, Eberhofer! – üdvözöl, miközben kezét rázunk.

Leülök vele szemben.

– Ilyen könnyen talált parkolóhelyet? – érdeklődik.

– Első osztályút méghozzá – felelem röviden.

– Nagy szerencséje kellett legyen.

Erre már csak bólintok.

Moratschek a kézfejére szór egy csipetnyi tubákot, felszippantja, aztán rám néz.

– Min dolgozik most éppen? – kérdezi egyenesen.

– Egy vasúti hullán.

– Egy vasúti hullán? Érdekes. Meséljen róla!

Legszívesebben azzal kezdeném, inkább meséljen ő, miket mondott rám már megint a vén gazember polgármesterünk, de be kell tartanom a szabályokat. Ezért először is részletesen beszámolok a Höpfl-ügyről és mindarról, amit eddig sikerült megtudnom, még ha az nem is mondható igazán soknak.

– Nem mondható igazán soknak – erősíti meg véleményemet Moratschek. – Szóval van egy iskolaigazgatónk, akit senki nem szeretett, még a saját testvére sem. Én a magam részéről éppen ezért inkább öngyilkosságra tippelnék.

– És a zúzódások az egész testen? Talán ő verte meg saját magát?

– A zúzódások a testtel együtt cafatokra szakadtak, így mint bizonyítékok, megsemmisültek.

– Éppen ezt mondom én is. Azért kellett a testet a sínekre fektetni, hogy a vonat megsemmisítse a bizonyítékokat.

– Nézze, Eberhofer – mondja türelmesen. – Elég régóta rendőr már ahhoz, hogy tudja, bizonyítékok nélkül úgy sincsen. Amit eddig elmondott, az semmire sem elég. Ami pedig az egyéb ügyeket illeti, szerintem igenis méltó rendőri munka egy asszonyt kiszabadítani két erőszakos férfi markából, még ha kissé italozó életmódot folytat is a hölgyemény. Felejtse el a Höpfl-ügyet. Nincs az az ügyész, aki ezt gyilkossági ügynek minősítené.

Zsebkendőket vesz elő, és kifújja az orrát.

Elegem van. Felállok és indulok.

– Ha maga mondja – vetem oda még kifelé menet. Miközben becsukom magam mögött az ajtót, hallom, hogy valami kevésbé kedveset morog maga elé.

A büntetőcédulán hatvaneurós összeg áll. Amiért a tűzoltóság helyén parkoltam. Seggfejek.

Tíz perccel később már meg is van a fedezet. Egy nő képében, aki hatalmas Mercedest vezet, természetesen bekötetlen biztonsági övvel, viszont telefonnal a fülénél. Hatvan euró lesz, mondom neki. Bosszúsan néz rám.

– Üzletasszony vagyok, sietek – tiltakozik.

– Az még nem jogosítja fel arra, hogy biztonsági öv nélkül és vezetés közben kézben tartott telefonnal közlekedjen.

– Most azonnal kell fizetnem?

– Nem muszáj. Ha gondolja, előbb még kiszállhat és bemutatathatja ellenőrzésre az elsősegély-dobozt és az elakadásjelző háromszöget is.

Már húzza is elő a pénztárcáját. Dugig van tömve ropogós, új bankjegyekkel. Hatvan euró meg sem kottyán neki. Készpénzben fizet.

Hazafelé menet benézek Simmerlhez, akinek kirakatában darálthús-hegyek tornyosulnak. Akciósan. Ilyenkor Nagy legnagobb öröme mindig vásárolok néhány kilóval, ő aztán lefagyasztja, így heteken át kiváló minőségű húst fogyaszthatunk akciós áron.

– Szervusz, Simmerl – mondom neki, miközben belépek a

boltba.

– Ide figyelj, barátocskám, most a hentesboltban vagyunk, világos? – mordul rám vigyorogva. – Úgyhogy leszel szíves ennek megfelelően viselkedni. Úgyhogy Simmerl úr, világos?

– Öt kiló darált hús lesz – vigyorgok rá vissza.

– Darálok neked frisset – mondja, és már tűnik is el hátul a műhelyben. Utána megyek, nehogy még a végén az én húsomba is beleköpködjön. Közben lenézek a lábára és meglepve látom, hogy sportcipőt visel. Vadonatúj, első osztályú, Puma márkájú cipőt. Még soha nem láttam sportcipőben. Általában gumicsizma van rajta vagy Birkenstock szandál. De sportcipő?

– Jó a cipőd – mondom lefelé pillantva.

Ő is lenéz a lábára, és bólint.

– Igen, ideje sportolnom egy kicsit.

– Sportolni? – kérdezem hitetlenkedve. Őszintén szólva, nemigen tudom elképzelni, amint éppen sportol.

Bólint.

– A mi korunkban már nem árthat egy kis mozgás, Franz. Flötzingert is benne van. Én már majdnem négy kilót leadtam. Négy kiló valóban tiszteletre méltó teljesítmény. Kár, hogy Simmerl esetében fel sem tűnik. Mintha egy repülőgépet veszítene el egy csavart.

Miután elkészül a hússal, visszamegyünk előre, a boltba.

– Még valamit? – kérdezi.

Megrázom a fejem.

– Beülünk este Wolfihoz egy sörre? – érdeklődöm.

– Legfeljebb egy alkoholmentesre.

– Ha neked úgy jó, legyen – mondom nagyvonalúan, azzal

távozom.

– Leopold holnap kora reggel kihozza a leszármazottját. Most elégedett vagy? – kérdezem a Papát, amint belépek az ajtón.

Nevet. Undok nevetéssel. Édes istenem, mivel érdemeltem ki ezt a rettenetes rokonságot?

Megmutatom Nagyinak a húst. Boldog.

– Franz, nézd csak, éppen most készült el az almás sütemény holnap reggelre, még forró! – mutogatja ordítva. – Ha kérsz, levágok neked egy szeletet.

Nagyi ért hozzá, hogyan kell megbékíteni az embert. Ha az embernek ilyen Nagyija van, mindjárt elviselhetőbb a maradék rokonság is.

A következő napok reggeltől estig azzal telnek, hogy az aprócska Sushi pokollá teszi a Papa és a Nagyi életét. Merthogy láthatóan nemigen kedveli őket. Engem viszont nagyon is kedvel, ezért a Papa menetrendszerűen megjelenik a gyerek kocsival az irodámban. Akkor mindjárt nevetgél a Sushi, jól érzi magát, aztán elégedetten elalszik. A Papa óvatosan hazatolja, aztán élvezi a két-három órai nyugalmat a házban. Amikor viszont Sushi felébred, kezdődik minden előlről. Be kell valljam, hízeleg a hiúságomnak, hogy éppen én vagyok a kedvenc. Nem is tetszik a nyálás disznó Leopoldnak, amikor pénteken eljön, hogy hazavigye hétvégére a leszármazottját. Amint a karjára veszi Sushit, akkora ordítózás kezdődik, mintha a háború tört volna ki a házunkban. Sushi üvölt, mint akit nyúznak.

Elidegenedés, mondja a Nagyi. Butaság, mondja rá Leopold. Nekem meg teljesen mindegy, hogyan nevezik. Tény, hogy

amikor Franz bácsi felbukkan és átveszi Nagyorrú Törpét, mindjárt vége az üvöltözésnek, és kezdődik a fültől-fülig vigyorgás ideje.

Így aztán időm nagy részét kényszerűen Leopold leszármazottjával töltöm.

12. fejezet

A fennmaradó időt meg azzal, hogy számolom a napokat Susi hazaérkezéséig. Hiányzik egy kicsit. És persze szeretném hallani, mi minden szépet látott Olaszországban. Igenis érdekel. Egy ilyen utazás mindig sok új élményt jelent, legalábbis azt mondják. És hogy az emberek ellazultan és jókedvűen térnek haza. Márpedig ha Susi ellazul, akkor végre én is szép élményeknek nézek elébe. Holnap lesz a nagy nap. Már alig várom.

Hihetetlen! Teljesen hiába várok! Susi egyszerűen nem jött haza! A buta liba egy teljes héttel meghosszabbította a nyaralását. A többiek kivétel nélkül mind visszajöttek. Az egész társaság. Csak Susi nem.

– Szép volt? – kérdezem a szobatársnőjét, aki újra felvette a munkát.

– Remek – mondja könnyedén.

– És a drága Susi miért nem jött haza veletek?

– Arról a drága Susit kérdezd – mondja álszent mosollyal.

A többiekből is hiába próbálok kihúzni valamit. Senki nem mond nekem semmit.

Indulás Wolfihoz egy sörre.

Előbb azonban még le kell járnom a körünket Ludwiggal, benne ugyanis semmi megértés nincs az emberi kapcsolatok törekenysége iránt. Egy-huszonhatot teljesítünk, aminek

megvan a maga jó oka. De mindent csak sorjában.

Szóval éppen kényelmesen ballagunk az erdei ösvényen, amikor egyszer csak felbukkan előttünk Simmerl és Flötzing. Sportruhában mind a kettő, törülközővel a nyakukban. És botokkal a kezükben. Nordic walking. Egyszerűen eldőlök a nevetéstől, a földön fetrengek. Leírhatatlan látványt nyújtanak. Tiltani kellene az ilyesmit, életveszélyes nevetőgörcsöt okozhat.

Amikor végre magamhoz térek és talpra kecmergek, azt mondja Simmerl:

– Mi olyan nevetséges, te seggfej? Nem viccből csináljuk ezt, hanem az egészségünkért! Neked sem ártana, ami azt illeti!

Aztán Flötzing veszi át a szót:

– Pontosan úgy csináljuk, ahogy kell. Többször is megnéztük a videót Christian Neureutherrel és Rosi Mittermaierrel. Ők is pontosan ugyanígy csinálják.

Legszívesebben újra a földre vetném magam, de sikerül talpon maradnom. Nagy nehezen kinyögök annyit, hogy ha végeztek, térjünk be egy sörre Wolfihoz. A két sportembert nem kell sokáig győzködni.

Nem sokkal később ott ülnek Wolfinál a nyakukban a törülközőikkel, és alkoholmentes sört isznak. Mit kell még vajon elviselnem ebben az életben?

Az este ennek megfelelően elég unalmasra sikeredik, mindenki beszél egy kicsit a munkájáról. Amikor én kerülök sorra, Simmerl megkérdezi, lezárták-e már a Höpfl-ügyet.

– Többé-kevésbé – válaszolom. – Leginkább öngyilkosságnak

tűnik.

– Szóval öngyilkosság. Szó ami szó, tényleg nem lehet valami jó érzés, ha mindenki utálja az embert. Így utólag már sajnálom is egy kicsit, hogy beleköptem a tartárjába, még ha tényleg nagyon ellenszenves fickó volt is.

– Én inkább azt az első osztályú wellnessrészleget sajnálom – mondja Flötzingert a kölyöksörét kortyolgatva.

– Milyen első osztályú wellness-részleget? – kérdezem.

– Hát amit építettem neki úgy három-négy éve.

– Wellnessrészleget építettél Höpflnek? – csapok le rá.

– Méghozzá nem is akármilyet – dicsekszik Flötzingert. – Szauna, jacuzzi, trópusi zuhany, mindenből a legjobb minőség! Még egy vízagyat is vett bele. Relaxációs wellnesspark, ez a hivatalos neve a berendezésnek.

– Relaxációs wellnesspark? Tudott élni a vén disznó – bólogat elismerően Simmerl.

– És hová építetted neki ezt a csoda dolgot? – akarom tudni.

– A relaxációs wellnessparkot? – kérdez vissza Flötzingert teljesen feleslegesen.

– Azt – bólintok.

– A házába, hová máshová?

– Pontosan hová?

– A pincébe. Az ilyesmit általában a pincében szokták kialakítani, mert...

– Höpfl pincéje teljesen üres! – vágok közbe. – Nincs ott semmi, nemhogy egy wellness park!

Én már csak tudom, én kutattam át töviről hegyire az egész házat.

– Márpedig ott van az – jelenti ki Flötzingер határozottan. – Höpfl egy egész vagyont fizetett érte. Ha akarsz, meg tudom mutatni a számlát is.

Ennek azonnal utána kell járnom. Még nálam van Höpfl lakáskulcsa. Elkészönök a sportemberektől, és már indulok is. Mert én aztán be nem veszem, hogy Höpfl öngyilkos lett, bármilyen sokan bizonygatják is.

A kulccsal bemegyek a házba, egyenesen le a pincébe. Mint a múltkor, most sincs ott semmi. Az egyetlen, ami legalább távolról emlékeztet a wellnessre, a pingpongasztal, ami most is ott áll a falhoz támasztva.

Megnézem közelebről is. Amikor elmozdítom, látom, hogy egy ajtó van mögötte. Az első osztályú relaxációs wellnesspark bejárata.

Szóhoz sem jutok a látványra.

A szuper berendezés pontosan olyan, amilyennek a fűtésbuheráló leírta. Luxus a javából, minden csillog-villog, mintha még mindig vadonatúj lenne. Az egyetlen furcsaság, hogy erős füstszag lengi be a helyiséget. Tudomásom szerint Höpfl nem dohányzott – persze lehetséges, hogy ő is úgy volt vele, mint a Papa. A Papa is csak akkor dohányzik, ha rájön az elmékedési kényszer, vagy ha éppen teljesen ki akar kapcsolni. Relaxálni, ahogy manapság nevezik. Lehet, hogy Höpfl is ilyen típus volt és néhanapján elszívott egy-két cigarettát a szuper luxus wellness parkjában. Csak hogy teljesen ellazuljon, ahogy manapság mondják.

Ugyanakkor hamutartónak semmi nyoma. Ahogy

tulajdonképpen semmi másnak sem. Túlságosan is tiszta minden. A trópusi zuhany alján néhány szőrszálát látok, de ez minden. A szőrszálakat zacskóba teszem és lezárom. Lefoglalom, hogy hivatalos legyek – nem mintha felmerülne, hogy valaha is igényt tartana még rájuk valaki.

Aztán leülök a vízágyra, mert még soha nem ültem vízágyon. Hintázik alattam. Kellemes. Persze sokkal kellemesebb lenne, ha Susi is benne lenne. Vagy legalább a dirndlit viselő nőszemély az első osztályú kebleivel.

Ledőlök az ágyra és már alszom is.

Másnap reggel keserves ébredésben van részem. Nemcsak hogy váratlanul a Höpfl vízágyában ébredek, de rettentően fáj a fejem a füstszagtól, ráadásul egyértelműen tengeribeteg is vagyok. Amikor összeszedem magam annyira, hogy levergődjek az ágyról, alig tudok megállni a lábamon. Soha az életben nem fogok vízágyat venni magamnak, döntöm el azonnal. Marhaság az a sok reklám. Minden mozdulatra percekig hintázik alattad, a felkelést követő érzést meg inkább nem is részletezném.

Mindegy, elvergődöm azért valahogy az irodámba, és kényelembe helyezem magam szilárdan álló székesen. Már csak egy jó kávé hiányzik – az viszont sajnos nincs. Az egész hülye városházán Susi az egyetlen ember, aki jó kávé tud főzni. Ha pedig ő távol van, jó kávé sincs a házban. Így aztán csak korlátozott kényelemről beszélhetünk. Mindegy, az is valami. Egészen addig ki is tart, amíg meg nem szólal a telefon.

13. fejezet

– Szervusz, Franz Eberhofer a Landshut melletti Niederkaltenkirchenből – hallatszok a kagylóból.

Ez csak a Günter nevű patológus lehet.

– Günter vagyok, emlékszel még rám? – erősíti meg feltevésemet mindjárt a következő mondattal.

– A hullaszabdalo Münchenből – felelem.

– Pontosan! – nevet elégedetten. – Azért hívlak, mert van itt nálam egy hulla.

– Előfordul a szakmádban, gondolom.

– Elég gyakran, de ez a hulla téged is érdekelhet.

– Nálunk nem hiányzik senki – mondom. – Niederkaltenkirchenben teljes a létszám.

– Nem is a Landshut melletti Niederkaltenkirchenből kaptam az illetőt. Innen Landshutból hozták be.

– Az nem az én illetékességi területem.

– Csakhogy ezen a hullán a te Höpfl nevű hullád DNS-ét találtam. Így már illetékes vagy az ügyben, nem igaz?

Ez meg hogyan lehetséges? Egy Höpfl DNS-ét viselő hulla fekszik Günter asztalán?

– Höpfl már napok óta halott – mondom. – Hogyan lehet még forgalomban a DNS-e?

– Ez a mostani hulla sem igazán friss már. Úgy becsülöm, alig néhány órával Höpfl után hunyhatott el. Nem is érdekel, hol találtam a DNS-nyomokat?

– Hol?

– Az alsó felén. Pontosabban részben benne. A nyílásában, ha érted, mire gondolok. És valamennyit a combján is találtam.

– Sperma?

– Pontosan!

Felvillanyozódom.

– Mondd gyorsan az adatokat, és ha lehet, egy képet is küldj át a nőről!

– Azt egy szóval sem mondtam, hogy nő – nevet Günter elégedetten.

Először nem is értem, miről beszél, aztán lassan derengeni kezd.

– Úgy érted, egy férfi hulláról van szó? Azt akarod mondani, hogy Höpfl meleg volt?

– Óvakodnék a találgatásoktól, nekem a tényeket kell rögzítenem. Úgyhogy csak annyit mondhatok, van egy hímnemű hullám, akinek a hátsójában Höpfl DNS-ét azonosítottam. A következtetéseket már neked kell levonnod.

Szóval Höpfl meleg volt! Ez aztán az újdonság!

A nemdohányzó heteróból egy merész fordulattal meleg dohányos lesz! Zúg a fejem. Ez mindjárt más megvilágításba helyezi az egész ügyet.

– Mit tudsz még mondani az új hulládról? – faggatom Güntert.

– Fiatal férfi, a húszas évei elején járhatott. Egy méter nyolcvankettő magas, a súlya hetven kiló. Legalábbis annyi volt, amikor még életben volt. Most már valamivel kevesebb. Haja szőke, szeme zöld. És vagy súlyos cukorbeteg volt, vagy súlyos drogfüggő, ezt még nem tisztáztam.

- Höpflnek viszonya volt egy húszéves fiúval?
  - Lehet, hogy egy strichelő kölyök volt.
  - Mikor tudsz többet is mondani? A drogról például?
  - Pillanatnyilag elég sok hullám van itt, de majd igyekszem előre venni a vizsgálatokat. Jelentkezem, amint újat tudok mondani.
  - Várj csak! – szakítom félbe, mielőtt még letenné. – Van néhány szál fanszörzetem. Megnéznéd valamikor?
  - A fanszörzetedet? Miért nézegetném én a te fanszörzetedet?
  - Nem az enyém!
- Günter elégedetten nevet.
- Behozod? – kérdezi aztán.
  - Holnap délelőtt úgylis be kell mennem Münchenbe, majd beugrom hozzád, ha megfelel.
  - Tökéletesen megfelel, Franz Eberhofer a Landshut melletti Niederkaltenkirchenből. Várlak!

Most aztán igazán komolyan el kell gondolkodnom az ügyön. Szóval Höpfl meleg volt, akinek szaknyelven szólva az exitusa előtt feltehetően még egy koitusa is volt, még hozzá feltehetően egy utcán strichelő kölyökkel. Aki ráadásul feltehetően drogos is volt. Feltevés feltevés hátán.

A fejem szinte megfájdul, ahogy próbálom kitalálni, mi legyen a következő lépés.

Ha a polgármesternek vagy Moratschek bírónak jelentem a fejleményeket, mindketten azonnal bizonyítékokat kezdenének követelni. Egy spermamintát önmagában nem elég, mondaná

Moratschek. Szórakozott egy kicsit a Höpfl, mielőtt meghalt. A polgármester meg azt mondaná, összpontosítsak inkább a közlekedési szabályok betartására Niederkaltenkirchen utcáin. Vagy őrizzem Buengót.

Egyszóval jelen esetben semmi értelme nyílt kártyákkal játszanom. Néven nevezve a dolgokat, sem a polgármester, sem Moratschek nem áll szellemileg azon a szinten, hogy lépést tartson velem.

Az egyetlen lehetőség, ha kérek néhány nap szabadságot. Akkor teljes nyugalomban vizsgálódhatok, senki sem köthet belém.

Az elhatározást tett követi. Mivel pedig Niederkaltenkirchenben, mint talán már említettem is, nem igazán sok a rendőrségi tennivaló, szabadságot is kérelmemre azonnal meg is kapom a pecsétet.

Tökéletes.

Elsőként azonnal felhívom Birkenbergert.

– Te, Rudi, holnap Münchenben leszek. Ráérsz? – kérdezem.

– Mégis hogy képzeled, hogy az első szavadra azonnal pattanok, amikor csak az eszedbe jut? – morogja. – Szeretném emlékezetedbe idézni, hogy van egy munkám is! Legközelebb leszel szíves időben jelentkezni, ha nem okoz túl nagy kellemetlenséget!

Már megint úgy veszekszünk, mint két nőszemély.

– Nem gond – mondom neki. – Szóval legközelebb? Lássuk csak! Úgy számolom, legközelebb jövő év közepe táján járok arra. Legyen, mondjuk, július? Az elég messze van még, hogy beférjek a naptárdba?

– Barom! Azt mondtad, holnap? Hány órákor?

Megy ez, kérem.

– Sürgős dolgom van az Orvostani Intézetben. Találkozhatunk előtte is, utána is, ahogy neked jobb.

– Miért nem ott találkozunk?

– Hogyhogy ott?

– Hát az Intézetben. Olyan régen nem jártam náluk. Elkísérlek.

Hallom a hangján, hogy teljesen izgalomba jött.

– Légy szíves – teszi még hozzá.

– Tízkor a bejárat előtt – mondom.

– Remek! – mondja ujjongó hangon Rudi, aztán már le is teszi.

Sajnos nem érek be időben Münchenbe, az indulással meg kell ugyanis várnom, amíg Nagyorrú Törpe elalszik. Ezért aztán lekésem a vonatot, és csak a következővel tudok menni, negyvenöt perccel később. Igyekszem felkészíteni magam, milyen nagyjelenetet rendez majd nekem Birkenberger.

Csakhogy nincs nagyjelenet. Még csak egy kis kiabálás sem.

Ugyanis maga Rudi sincs ott. Körülnézek, de sehol semmi nyoma. Talán megunta a várakozást és elment. Vállat vonok, és bemegeyek nélküle.

Amint beérek, kiderül, hogy egyáltalán nem unta meg a várakozást, és egyáltalán nem ment el. Hanem bement nélkülem. Egyenesen becsörtetett a patológiára, és képes volt azt hazudni Günternek, hogy nála beszéltük meg a találkozót. Amit Günter el is hitt. Így aztán amikor bemegeyek, ott ülnek ezek ketten szép kényelmesen kávézgatva a boncasztalnál, és kedélyesen csevegnek egymással.

– Remek, hogy végre te is előkerülsz, Franz. Már mindent megbeszéltünk – mondja Rudi vigyorogva, aztán elégedetten beleszürcsöl a kávéjába.

– Kávét? – fordul felém Günter.

Némán biccentek. Günter hozza a kannát, tölt egy újabb csészébe, aztán Rudit is megkérdezi, kér-e még. Mintha régi cimborák lennének.

– Iszogassatok nyugodtan, de nekem mennem kell – mondja aztán. – Pillanatnyilag valósággal tornyosulnak nálunk a hullák.

– Hogyhogy menned kell? Még csak most jöttem – nézek rá megütközve.

– Igen, de a kollégád már egy órája megjött és neki részletesen elmondtam mindent. Együtt dolgoztok, nem? – vigyorog a hülye hullavagdosó, aztán már indul is kifelé.

– Nem a kollégám!

– Sajnálom, nekem akkor is mennem kell.

– Azért csak ne siess annyira! – emelem fel a hangomat, és érzem, ahogy egyre nő bennem a feszültség.

– Sorry – mondja, és könnyedén átveti a vállán a szőke lófarkát.

– Günter! – ordítom el magam teljes hangerővel.

Erre végre megfordul és rám mered.

– Először is nem dolgozom együtt senkivel! Magányos farkas vagyok, érted? Nincs társam! Másodszor pedig most szép sorjában elmondasz nekem mindent, mivelhogy kizárólag ezért jöttem be ma Münchenbe!

– Egy nagy szart fogok én neked elmondani, Franz Eberhofer a Landshut melletti Niederkaltenkirchenből – mondja

nyugodtan. – A jövőben talán beszéljetelek meg mindent előzetesen a társaddal vagy kivel! Most pedig mennem kell.

– A szőrszálak! – állítom meg újra. – Azokat legalább megnéznéd?

– Pillanatnyilag biztosan nem, de írd rá a nevedet a zacskóra, aztán tedd le az asztalomra. Most pedig viszlát!

Azzal már ott sincs.

Birkenberger feltűnően bámulja a padlót maga előtt.

– Mindent elmondok – közli anélkül, hogy fel merne nézni rám. Leteszem a szőrszálás zacskót Günter asztalára, aztán már indulunk is kifelé a seggfej Rudival együtt. Ökölbe szorul a kezem. Legszívesebben kiverném a fogait ennek a baromnak.

– Mindez nem történt volna meg, ha pontos lettél volna – szólal meg végre azon a „szemrehányó feleség” hangon.

– Egyáltalán hogy jutott eszedbe, hogy besétálj? Már nem vagy rendőr, vagy elfelejtetted volna? Hogyan adhattad ki magad rendőrnek?

– Egy szóval sem mondtam, hogy rendőr lennék. Csak azt mondtam, úgy állapodtam meg veled, hogy itt találkozunk. Az pedig nem volt hazugság.

– A francba! Legalább azt mondd már el, mit tudtál meg attól a másik hülyétől ott bent? – sürgetem, mivel a gyilkossági ügyem azért egy fokkal jobban érdekel, mint egy újabb ostoba veszekedés a zakkant Birkenbergerrel.

– Ne vágj már ilyen arcot, Franz! Nézd, szépen felírtam mindent!

Egy cédulát vesz elő, és a kezembe nyomja.

Mindent szépen felírt! Mintha ez lett volna a feladata!

– És nézd meg ezt – folytatja, miközben egy fényképet húz elő a zsebéből a halotról. – Günter adott nekem egy képet is.

Günter adott neki egy képet is! Mindjárt elhányom magam!

Mélyeket lélegzek, hogy megnyugodjak valamennyire, különben nem lépünk tovább az ügyben. Ahogy lassan mérséklődik a haragom, és képes vagyok odafigyelni Birkenberger beszámolójára, egyre több érdekes dolgot tudok meg.

A halott fiatal fickó például egyértelműen drogfüggő volt. A halálát is a drogok okozták. Túladagolás.

Aranylövés, ahogy a junkie-k mondják. Az utolsó lövés, aztán vége. Vége mindennek.

Húszévesen.

A neve Marcel Buchheim volt. A holttestét a pályaudvar melletti egyik kiskertben találták meg egy fészkerben. A tulajdonosok azt mondják, nem ismerték. Amikor rábukkantak, már majdnem egy hete halott volt. Idegenkezűség nagyon nagy valószínűséggel kizárható, ugyanakkor a drog beadásához szükséges eszközöket nem találták meg mellette. Ami persze nem jelenti, hogy azokat nem később vitték el mellőle.

Ennyi, mondja Rudi. Ez minden, amit Günter eddig kiderített.

– Itt áll a pontos helyszín, ahol megtalálták – mutatja a papírját Rudi. – Szerintem meg kellene néznünk egy kicsit alaposabban.

– És mégis hogyan képzeled, nagyokos?

– Például kérsz egy házkutatási parancsot a fészkerre és a kertre.

Hallgatok. Rudi azonban szavak nélkül is megért.

– Hadd találgassak – mondja. – Moratschek már megint megtiltotta, hogy nyomozgass?

Hallgatok tovább.

Rudi nevet.

– Eberhofer, Eberhofer!

Legszívesebben ott helyben megfojtanám.

Vigyorogva néz rám.

– Ha te eltiltás alatt állsz, majd én kézbe veszem az ügyet – mondja aztán nagylelkűen.

– Mégis hogyan?

– Az legyen az én gondom. Foglald össze, mit tudunk eddig?

– Én például azt, hogy neked a világon semmi közöd ehhez az üggyhöz. Ez az én ügyem és kész!

– A te ügyed? Biztos vagy te ebben? Azok után, hogy Moratschek...

Megadom magam.

– Rendben – mondom. – Induljunk ki abból, hogy a drogos kölyök és a Höpfl-ügy valóban összefügg. Azonban az egyetlen, amit biztonsággal tudunk, hogy szexeltek egymással, még mielőtt külön-külön szépen elhagyták volna ezt a földi siralomvölgyet.

– Höpflről mit tudunk?

– Nem sokat. Egy valóságos wellness-szentélyt építtetett be a pincéjébe.

– Az nem büntetendő – Rudi nevet. – Mitöbb, nem is szokatlan ezekben a körökben.

– Te már csak tudod.

– Még valami?

– Höpfl egyedüli örököse a húga, de a nőnek szilárd alibije van.

– Ő tehát kiesik.

– Valahogy úgy. Ugyanakkor az iskolában minden második ember, akit kikérdeztem, készségesen beismerte, hogy szívesen megölte volna Höpfl.

– Ezek a mai fiatalok...

– Nemcsak a tanulók.

– Egy kolléga lenne a gyilkos? Lehetségesnek tartod?

Megrázom a fejemet.

– Igazából nem. Utálták, de ez minden. Nem tudom elképzelni, hogy valamelyikük tényleg megölte volna. A strichelő kölyök már jobb nyomnak tűnik.

– Értékelhető tanúvallomások?

– Höpfl egyik szomszédja szerint néha taxit hívott és elment vele az éjszaka közepén, de a taxis cégnél nem tudnak róla.

– Vagy úgy – mondja Rudi, miközben leereszkedik egy padra. Már fél Münchent körbегyalogoltuk, és erősen megkívántam egy korsó sört.

Rudinak nem kell kétszer mondani, úgyszólván ismét feláll, és a sarki sörkert felé vesszük az irányt.

– És mi van akkor, ha nem is Höpfl rendelte a taxit, hogy elmenjen valahová, hanem őhozzá ment ki valaki taxival? – töpreng Birkenberger. – Akkor érthető, miért nem szerepel Höpfl címe a diszpécsernél.

Ez az! Nem Höpfl ment el a taxival, hanem őhozzá érkezett valaki! Így utólag nagyon egyszerű és logikus következtetésnek tűnik. Erre a nagy előrelépésre pedig természetesen inni kell, aztán meg is éhezünk. Rudi fűszeres-hagymás sajttálat rendel, én sonkát fekete kenyérral és mustáros hagymával.

Menyei.

A sajt viszont nem ízlik Rudinak. Nem is vártam mást.
Készenlétben tartom a villámat.

– Tudod, mire emlékeztet engem ez az egész? – kérdezi Birkenberger, miközben vágyakozó pillantásokat vet a tányéromra.

– Nem – felelem két nagy falat között.

– A Sedlmayr-gyilkosságra annak idején. Emlékszel még? Vagy arra a halott divattervezőre, mi is volt a neve?

– Moshammer.

– Pontosan – bólogat, miközben igyekszik legyűrni egy falat sajtot. – Moshammer és az a Sedlmayr mindketten fiatal fiúkkal szerettek szórakozni.

Önkéntelenül is Liesl Mooshammer jut az eszembe, és elnevetem magam, amikor elképzelem egy fiatal örömfíúval.

– Meglehet – mondom végül.

– Biztosan így történt Höpflnél is. Valószínűleg nem fizette ki a fiút. Megdugta, de fizetni már nem akart. Csak így történhetett. A kölyöknek pedig elborult az agya. Logikus. Főleg, ha még azt is figyelembe vesszük, hogy drogos volt.

Birkenberger most már egészen beindul, hogy csak a fejemet csóválom.

– Te, Rudi – állítom meg. – Azt hittem, annyi munkád van, hogy csupa stressz tőle az életed és egy perced sincs semmi másra.

Közben intek a pincérnőnek.

– Terád mindig van időm, Eberhofer – mondja nagylelkűen. –

Úgy megoldjuk ezt az ügyet, mint a pinty, majd meglátod.
Ahogyan Mallorcán is tettük a szép kis négyes gyilkosságunkkal!
Merengve néz maga elé, széles mosollyal az arcán.

Jön a pincérnő, fizetünk.

– Ízlett minden? – kérdezi a hölgy.

– A sajt szar volt – közli vele Rudi.

– Akkor is ki kell fizetni.

Amikor a pincérnő elmegy, Rudi újra felém fordul.

– Néhány napig most külföldön leszek, le kell ugranom Gran Canariára. Végzetes viszonyok nyomában vagyok, hogy úgy mondjam. De amint visszajövök, máris körülnézek annál a fészernél a kiskertekben. Te közben nyomozgass egyedül, aztán meg egyeztetünk.

Ennyiben maradunk.

14. fejezet

Az „egyedül nyomozgatásnak” egyelőre annyi. Amint hazaérek ugyanis, hívnak Landshutból. Kitört náluk az influenzajárvány, minden emberük egyszerre esett ágynak, ráadásul éppen a Landshuti Menyegző idején! Ezért aztán minden hadra fogható kollégára szükségük van.

Ennél fogva énrám is.

Nekem persze eszem ágában sincs beállni hozzájuk helyettesíteni. Persze, hogy a végén még én is elkapjam az influenzát! Szabadságon vagyok, közlöm ridegen.

Szolgálati utasítás, felelik még ridegebben. A szabadságomat törölték. Holnap reggel fél hétkor jelentkezzek szolgálatra.

Másnap reggel zuhogó esőben indulok el hajnalok hajnalán Landshutba. El lehet képzelni, mennyire pezseg bennem a tettvágy és a kollégákkal való szolidaritás.

A mennyei Atya sír, mondta az ilyen időre régebben mindig a Nagyi. Valószínűleg miattam. Nem tudja elviselni a látványomat. Nekem magamnak is nehezemre esik elviselni.

– Ne vágjon már ilyen arcot, Eberhofer – mondja az ügyeletes, amikor jelentkezem nála. Harisnyát visel és csatos-csőrös cipőt.

– Egy csónakban evezünk mindannyian. Egy mindenkiért, mindenki egyért, én mindig azt mondom.

Ezzel reszelősen felnevet, én meg csak nézek rá mereven. Egy idő után észreveszi, hogy nem nevetek vele.

– Ma kijön a tévé – közli velem. – Ki kell mennünk velük forgatni. Én leszek a közvetítő a menyegzősök és a rendőrség között.

Ez valamennyire megmagyarázza az öltözékét, a hangulatomon azonban cseppet sem javít.

Újabb kolléga érkezik, az egyenruhája láthatóan túl kicsi rá. Mintha elsőáldozó korában viselte volna utoljára. A harisnyás ügyeletes más véleményen lehet, mert vigyorogva fogadja.

– Remek, Stopferuu! Úgy áll magán, mintha csak magára öntötték volna!

Ha valakinek Stopfer a neve, az már önmagában elég gondot okozhat, de még ebbe az egyenruhába is belekényszerítik?

– Eberhofer – mutatkozom be neki tiszta szájalomból.

– Stopfer – mondja Stopfer. – De mindenki csak Karlnek szólít.

Hála istennek!

– Franz vagyok.

A harisnyás erre ismét közbeszól:

– Eberhofer kicsit haragszik ránk, amiért ki kell segítenie nálunk, így van, Eberhofer? De nyugodjon meg, mindenholnan behívnak mindenkit. Stopfer például a helyszínelőknél van, igaz, Stopfer? Most neki is be kell állnia a sorba. Nincs kivételezés.

Ez legalább megmagyarázza a túl kicsi egyenruhát.

– Maguk ketten ezennel egy járőrpáros – jelenti ki az ügyeletesvezető. – Majd összeszoknak, meglátják.

Ezzel elégedetten felvihog, és már csak a hült helyét látjuk a pultnál.

A következő napokban újra kisüt a nap, gyönyörű az idő, ami persze azt eredményezi, hogy a népeknek eszük ágában sincs abbahagyni a bulizást. Az óváros egyetlen nagy futballstadionra emlékeztet, optikailag és akusztikailag egyaránt. Késő éjszakáig megy az őrjöngés az utcákon, emberek milliói tántorognak jobbra-balra. Többségük holtrészeg.

Folyamatosan túlórázunk, pihenésre gondolni sem lehet. Lassan már úgy érzem, megfojtom a következő embert, aki harisnyában jön szembe velem. Főleg, ha még zászlókat is lenget vagy szaltókat is hány közben.

Karl egyébként kedves fickó, nincs okom panaszra. Más körülmények között talán még össze is barátkoznánk, de a jelen helyzetben annyira pocsékul érzem magam, hogy egyszerűen képtelen vagyok pozitív érzelmeket kicsiholni magamból.

Aztán elérkezik a nagy nap, Susi hazajövetelének nagy napja! Azt már aztán igazán nem várhatja tőlem senki, hogy még a nagy napon is beálljak éjszakai szolgálatra.

– Te, Karl, nekem négykor muszáj elmennem – mondom. – Családi ügy. Megcsinálod egyedül a szokásos körünket?

Karl kissé félénk természetű. Nincs benne semmi hősies. Még csak távolról sem emlékeztet egy hős rendőrré. Ezért aztán a válasza is pontosan az, amitől tartottam.

– Tőlem lehet, Franz, de ha a felügyelet a nyomára jut, elszabadul a pokol.

– Hogyan jutna a nyomára? Én biztosan nem jelentem, te biztosan sem jelented, ha meg valahol összefutnál valamelyik kollégával, majd azt mondod, éppen elmentem a vécére.

Karl bólint. Félénksége folytán nem mer ellentmondani. Hazamehetek. Pompás.

Természetesen nem ronthatok be azonnal Susi irodájába, az úgy tűnne, mintha már tűkön ülve vártam volna. Nem. Úgy kell tűnnie, mintha tisztán véletlenül járnék arra. Majd amikor a munkaideje lejártakor elmegy a szobám előtt, kikiabálok neki, hogy milyen volt a szabadsága. Vagy valami ilyesmit. Az irodám ajtaját gondosan nyitva hagyom, abban nincs semmi gyanús, mert általában nyitva van, hogy legalább legyen valami kapcsolatom a nyomoronc környezetemmel.

Pontban öt órakor tehát ott ülök az asztalomnál és úgy teszek, mint aki ki sem látszik a munkából. Hallom, hogy csukódik az irodájuk ajtaja, aztán léptek közelednek a folyosón. A hivatal hölgyeinek léptei, hangos nevetgéléstől és pletykálgodástól kísérve. Közelednek. Hogy ezeknek is éppen ma kell csoportosan hazaindulni!

– Mi újság, Susi? Újra a fedélzeten? – kiabálok ki, amint az irodám vonalába érnek.

– Úgy tűnik – feleli nevetve, aztán már megy is tovább.

Mindjárt lefordulok a székről.

Egyszerűen tovább megy, mintha a világon sem lennék!

Felpattanok, és az ablakhoz ugrom. Éppen most lépnek ki a kapun. Susinak új a frizurája. Lépcsőzetesre van vágva és a színe is világosabb. Mintha kifakította volna a sok napsütés. Nagyon jól áll neki. És nagyon kihívó. Ráadásul egy tarka nyári ruhát visel egészen keskeny vállpánttal. Valószínűleg valami olasz rongydarab, mert eddig még soha nem láttam rajta. Az egész nő egyszerűen gyönyörű. A válla leburnult. A szandálja is új. És ez

a tökéletes nő csak úgy elment mellettem! Amikor külön az ő kedvéért jöttem el korábban a szolgálatból és hagytam szegény Karl-t egyedül járőrözni a részeg tömegben! Erre Susi elmegy mellettem! Hát mit képzelsz egyáltalán magáról?

Vacsora után lejárjuk a körünket Ludwiggal (egy-tizenhét, a düh jó hajtóerő), aztán betérünk Wolfihoz. A lelkem egy része azt reméli, Susi is ott lesz, a másik része pedig egyszerűen csak sörbe szeretné fojtani az érzelmeit.

Susi nincs ott, ott ül viszont a pultnál Flötzinger. Szemüvegben! Ez aztán az újdonság!

Izsom egy nagy korty sört, aztán megkérdezem.

– Mióta hordasz te szemüveget?

– Ma délelőtt óta. Már szédülök tőle, de az optikus azt mondja, néhány napon belül meg fogom szokni.

– Nem is tudtam, hogy rossz a szemed.

– Én sem. Egészen néhány nappal ezelőttig.

– Miért, mi történt néhány nappal ezelőtt?

Tétovázik egy kicsit, aztán csak belekezd:

– Úgy kezdődött minden, hogy Mary azt mondta, van egy meglepetése a számomra.

– Jól hangzik.

– Jól is hangzott. Aztán még a hálóingét is levette és ott állt előttem anyaszült meztelenül.

– Ez még mindig nagyon jól hangzik.

– Én persze rögtön azt gondoltam, szex! Ez lesz a meglepetés.

Merthogy Mary egyébként nem éppen szexőrült típus. Gondoltam, végre egy szuper meglepetés. Ő meg csak állt ott

előttem.

– És? Ennyi volt?

– Volt egy szöszféle a mellbimbóján. Gondoltam, leveszem róla szex előtt. Odanyúltam és levettem. Csak sajnos egyáltalán nem szösz volt. Hanem egy mellbimbó-piercing, a francba is!

– Marynek mellbimbó-piercingje van?

– Már nincs – sóhajt keservesen Flötzinger.

Ezt aztán szépen megcsinálta, azt meg kell hagyni neki. Szóval ezért kell mostantól szemüveget hordania.

– Hülye helyzet – mondom végül.

– Nekem mondd? A szemorvos szerint presbyopiám van. Időskori távollátás, te jó ég!

Flötzinger pontosan annyi idős, mint én.

Az a szemorvos egy seggfej.

– Velem is előfordult már hasonló – próbálom vigasztalni. – Egyszer ráköszöntem a betonkeverőre az utca túloldalán, mert azt hittem, hogy a szemetes emberünk.

Flötzinger kínlódva mosolyog.

– Akkor te rövidlátó vagy – mondja. – Ha még az öregkori távollátás is beáll majd nálad, neked annyi lesz.

Igazán kellemes ilyeneket hallgatni. Már csak erre volt szükségem.

Felhajtom a sörömet, és hazaballagok.

Másnap a landshuti forgatagban egyszer csak összeakadunk Höpfl húgával. Kis társasággal sétálgat, és láthatóan remekül érzi magát.

– Nahát, Eberhofer úr! Végre egyenruhában is láthatom! –
üdvözöl. – Van valami fejlemény az ügyben?

Mosolyog, de azonnal látom, hogy nem rám céloz a mosolyával,
hanem sokkal inkább Karlra mellettem. Aki a maga részéről
ugyanolyan szélesen vigyorog rá vissza.

– Az úr a kollégám. Stopfer kolléga – mutatom be.

– Karl – veti közbe gyorsan Stopfer.

A nő nevet.

Hirtelen eszembe jut a kulcs. Höpfl házának kulcsa, ami még
mindig nálam van. Hivatalosan viszont az ügyet már lezártnak
nyilvánították.

– Úgy néz ki, öngyilkosság volt – mondom végül.

– Értem. Én is ettől tartottam.

– Az irodámban van a ház kulcsa. Ha a napokban esetleg...

– Nem, nem – vág közbe. – Holnap szabadságra megyek,
elutazom, egyelőre nincs szükségem a kulcsra. Majd ha
hazajöttem, jelentkezem önnél.

Kellemes utat kívánok neki, aztán elköszönünk.

– Fantasztikus nő – nyögi Karl. – Nem tudod, foglalt-e?

No, nézd csak a mi kis Karlunkat. Tüzet fogott a fiú.

Stopfer és én közben lassan csak összebarátkozunk. Megtudom,
hogy nincs családja, egyedülálló, akárcsak én. Szolgálat után
megiszunk együtt egy sört. Amikor az utolsó napunkat is
letudjuk, többet is. Én fizetek, viszonzásul, amiért fedezett
engem Susi hazatérésének napján. Hogy aztán milyen
katasztrófálisan alakult az a nap, az már nem Karl hibája.
Megállapodunk, hogy kapcsolatban maradunk, és

telefonszámot is cserélünk. A Landshuti Menyegző nevű
őrületnek végre vége.

Amikor másnap a saját irodámba megyek be dolgozni, első
utam természetesen Susihoz vezet. Őt magát is látni
szeretném, de a mennyei kávéillat még nála is nagyobb
vonzerőt jelent.

– Helló, Susi – üdvözlöm.

Felemeli a kezét, és látom, hogy éppen telefonál.

– Akkor csütörtökön mehetek? – mondja éppen. – Remek,
köszönöm. Viszont hallásra.

Leteszi a kagylót, és felnéz rám.

– Jó reggelt, Franz. – Barátságos a hangja, de semmi több.

– Hová mehetsz csütörtökön? – kérdezem, miközben odalépek
a kávéfőzőhöz.

– Tanfolyamra a népfőiskolára.

– Milyen tanfolyamra?

Elsőre egy kerámia-tanfolyam ötlik az eszembe. Vagy egy
főzőtanfolyam. Esetleg rajzoktatás, bár nem hinném, hogy
Susinak sok érzéke lenne a művészethez. Az én fogalmaim
szerint ő inkább ügyetlen típus.

– Olasz nyelvtanfolyamra – mondja.

– Olasz nyelvtanfolyamra? Nem viszed kicsit túlzásba a dolgot?
Elhiszem, hogy szép volt a nyaralás, de hogy mindjárt a nyelvet
is meg akarod tanulni... Nem is tudom...

– Nem is neked kell tudni, hanem nekem – közli, aztán már
fordul is vissza a képernyője felé.

Jobbnak látom fogni a kávémat és visszavonulni.

Olasz nyelvtanfolyam! Komolyan azt hiszi, hogy amiért az életben egyszer eltöltött néhány napot Olaszországban a pletykatársnőivel, mindjárt be kell iratkoznia egy nyelvtanfolyamra is? Vicc az egész!

15. fejezet

Következő utam ismét a taxis cég központjába vezet. Lássuk, ki és honnan fuvaroztatta magát Höpfl házához éjnek idején.

Ugyanaz a hölgy ül a pultnál, aki a múltkor is. Sajnos most nem dirndlit visel, de a dekoltázsa így is első osztályú.

Elmondom neki, mire vagyok kíváncsi.

– Meg tud adni esetleg egy dátumot? – kérdezi, és tágra nyitott szemmel pislog fel rám. Én meg lepislogok őrá. Elsőrangú dekoltázs.

– Azt sajnos nem. Legalábbis pontosan nem – mondom. – Az egyetlen, amit tudok, a név és a cím. És hogy többnyire éjfél utáni fuvarokról volt szó.

– Írja fel.

– Mit?

– Hát a címét!

Papírt és tollat csúsztat elém. Rámenőös a leányzó, azt meg kell hagyni.

– A címemet akarja?

– Nem a magáét! Azt a címet, amiről meg kell kérdeznem a sofőrjeinket!

Vagy úgy. Kissé zavartan nézek rá.

– Csak vicc volt – mondom végül, és gyorsan leírom a címet és a nevet.

A nő rám mosolyog.

– Nincs kedve valamikor meginni velem egy kávé? – kérdezem,

miközben átnyújtom neki a papírt. Mintha csak maguktól jönnének belőlem a szavak.

– Sajnos nem megy – mondja hátra vetve szép vörösesbarna sajátját.

– Nem?

– Van egy barátom.

– Nekem is. Sőt több is.

Nevet.

Aztán megszólal a telefonja.

– Hívjon fel néhány óra múlva – mondja búcsúzóul. – Addigra valószínűleg minden sofőrt el tudok érni.

– Pompás – mondom, azzal már indulok is.

Ebéd közben Sushi végig az ölemben ül, és csak úgy ragyog a kis arca. Időközben világbajnoki szintre fejlesztettem az egykezes evés művészetét.

– Uschi szomorú lesz, ha újra elviszik – mondja a Papa. – Olyan jól megszokott itt nálunk.

– Ilyen az élet, nem igaz, Sushi? – kérdezem Nagyorrú Törpét.

Felnevet. Nagyon szereti, ha beszélek hozzá. Néha már igazi nevetéssel válaszol, hangokkal kísérve.

– Miért hívod Sushinak? – akarja tudni a Papa.

– Mert nagyon jól illik hozzá – mondom, és újabb adag krumplit tömök magamba. – És különben is, Uschi a Mama neve és ez maradjon is így.

Papa nevet. Halkan, brummogva. Aztán feláll. A tányérja még félig tele van.

– Mi baja már megint? – ordít felém Nagy.

Vállat vonok.

A nyitott ajtón át hallom az öngyújtó kattánását. Papa füves cigarettát szív.

Ennyi év után még mindig kötődik a Mamához. Szinte felfoghatatlan.

Mosogatás után kimegyek hozzá a kertbe. Ott ül a hintaszékében, a füves cigarettájának már a végére ért.

Az ölébe ültetem Nagyorrú Törpét.

– Meddig tart még a német tanfolyam, amire az anyja jár? – kérdezem.

– Már csak a jövő hét, aztán vége.

– És tanult is valamit?

Papa bólint.

– Már meg tudja kérdezni, mennyibe kerül a hús. És hol van a gyógyszertár. És hogy hogyan jut el a repülőtérre.

– Az nagyon fontos – bólogatok. – Hogy tudja, merre van a repülőtér. Elengedhetetlen, ha az ember Leopolddal él együtt.

Papa elhúzza a száját, de nem várom meg, amíg válaszol is, hanem elhúzom a csíkot.

Este újra felhívom a taxisok cukorfalatját.

– Éppen jókor hívott, már menni készültem – mondja.

– A kávé tényleg nem gondolta meg magát?

Nevet.

– Nem. De a legtöbb sofőrünket már elértem, és többségükben ugyanazt mondták. A fuvarok mindig a főpályaudvarról

indultak, és az utasok mindig fiatal férfiak voltak. Az utóbbi időben általában mindig ugyanazt a fiatalembert szállították, egy magas, sovány, szőke fiút, gyakran éjszaka is. Segítség ez magának?

– Esetleg megfigyeltek még valamit a sofőrjeik?

– A legtöbbjük szerint a fiú egy strichelő lehetett. Miután leszállították a címre, meg is kellett várniuk. Általában húsz percet, fél órát maradt, aztán vissza kellett hozniuk a városba. Telitalálat!

Délután felhív Rudi Birkenberger. Nem lustálkodott az elmúlt napokban, azt meg kell hagyni neki.

– Nem fogod elhinni, mit tudtam meg! – örvendezik.

Aztán megtudom, hogy kiment a kiskertekhez és szemügyre vette a fészernak otthont adó telket. A tulajdonosok neve Sängner, igen kedves házaspár, még egy kávéra is meghívták. Hogy ezt hogyan csinálta, nem tudom. Szolgálati titok, mondja elégedetten. Mindenesetre megtudta tőlük, hogy van egy fiúk, aki éppen elvonókúrán van, egészen pontosan a Mainkofeni Járási Kórházban. Ez már a negyedik elvonója egyébként.

A felszerelést, amivel a megboldogult Marcel Buchheim az utolsó lövést beadta magának, ugyancsak sikerült megtalálnia. Ott volt a házikóban egy meglazult padlódeszka alatt. Alufóliába volt betekerve. Hogy ezt hogy csinálta Rudi, azt már végképp nem értem. Kávégzatás közben egyszer csak feltépte a padlót?

Mindegy, a lényeg, hogy komoly lépést tettünk előre. Tettünk, így, többes számban. Rudi legalábbis így mondja. Legyen meg

az öröme.

Mivel a délután elég nyugalmas – úgy is mondhatnám, eseménytelen –, inkább kocsiba ülök és bemegyek a Mainkofeni Járási Kórházba. Ha felmutatom az igazolványomat, valószínűleg gond nélkül beengednek, senki nem fog kérdezősködni.

A szolgálati autóval megyek, hogy egyértelmű legyen a helyzet. Ahogy gondoltam, senki nem kérdez semmit, azonnal beengednek a Sängner fiúhoz. Azt mondja, a halott fiú a fészerükben a barátja volt.

Látszik a gyereken, hogy nagyon megviselte az eset. Először nehezen áll szóba velem, minden szót úgy kell kihúzni belőle.

– Hol ismerkedtetek meg Marcellel? – kérdezem elsőként.

Keserűen felnevet. Feláll, a falnak támaszkodik, kinéz az ablakon. Látom, hogy erős rácsok húzódnak előtte.

– Itt – mondja aztán tömören. – Úgy két éve. Egy elvonón. A sors iróniája.

– És mit csináltatok a szüleid fészerében?

– Néha ott aludtunk. Amikor nem akartunk hazamenni.

– Gondolom, előbb teletömtétek magatokat mindennel.

– Pontos diagnózis.

Sodor magának egy cigarettát, és rágyújt.

– A szüleid nem vettek észre semmit?

– Túl szűk ahhoz az ő látókörük.

– Marcel családjáról tudsz valamit?

– Nem álltunk mi olyan közel egymáshoz. Inkább a célszerűség miatt voltunk együtt. Úgy tudom, az anyja egyedül nevelte fel.

Megint kinéz az ablakon, és mélyet szív a cigarettájából.

– Azaz várjunk csak – mondja hirtelen. – Nemrégiben mintha mondott volna valamit az apjáról is, azt hiszem. Hogy már azt hitte, soha nem fog találkozni velem, aztán hirtelen felbukkant nálunk, vagy valami hasonló ügy. Pontosan már nem emlékszem, miről volt szó.

– Mert be voltál löve.

– Igen.

– Honnan szereztetek pénzt anyagra?

– Dugásból.

– Stricheltetek?

– Az embernek csak két lehetősége van. A lopás vagy a dugás. A lopáshoz nem voltunk elég ügyesek.

– Volt egy Höpfl nevű ügyfeleitek Niederkaltenkirchenből?

Rám néz.

– Miért kérdezi?

– Volt vagy nem volt?

– Igen is, meg nem is. Kezdetben közös ügyfél volt, de a végén már csak Marcel kellett neki. Teljesen rákattant, én meg már feleslegessé váltam. Szar ügy.

A falon nyomja el a cikket, hogy csak úgy szállnak a szikrák mindenfelé.

– Miért érdekli ez magát? – kérdezi újra. – Van valami köze Marcel halálához?

– Mi történt azon a napon, amikor Marcel meghalt?

– A francba is, fogalmam sincs!

– Szedd össze magad, kölyök! Legalább próbálj meg emlékezni!

– Azt hiszem, Marcel aznap is Höpflnél volt. Mindenesetre egy

köteggel pénzzel jött vissza.

– Hová vissza?

– A parkba, ahol lógni szoktunk.

– És aztán? Megvettétek magatoknak az anyagot?

– Meg.

– Hol?

Nevet.

– Bolond leszek elmondani!

– Rendszerben. És utána? Azonnal ki is mentetek a kiskertbe?

– Azonnal. Belőttük magunkat, aztán többre nem emlékszem.

Leül és rám néz. Halottsápadt az arca.

– A következő, amire vissza tudok emlékezni, hogy ki akartam menni a levegőre. Ki is mentem.

– Hová?

– Fogalmam sincs. Csak úgy ténferegtem az utcákon.

– És Marcel?

– Amikor ott hagytam, még el volt szállva.

A padlót nézi maga előtt.

– És azután?

– Másnap megint kimentem a kiskertbe.

– Ő pedig már halott volt.

Bólint. Könnyek gördülnek le az arcán.

– Pánikba estem – mondja halkán. – Egyszerűen elfutottam.

– Hová?

– Haza, a szüleimhez. Szóval újra csinálom, mondták, és már hoztak is be az elvonóra. Mintha bármit is tudnának rólam meg a dolgaimról!

A vállára teszem a kezem. Lerázza. Az inge ujjával megtörli az arcát.

– Mi köze ennek egyáltalán Höpflhöz? – néz fel rám.

– Höpfl meghalt.

Rám mered.

– Elképzelhetőnek tartod, hogy Marcel megölte Höpflt? – kérdezem egyenesen.

Megint az a keserű nevetés.

– Kizárt dolog! Az ember nem vágja le az aranytojást tojó tyúkot.

– Höpfl olyan nagyvonalú volt?

Bólint.

Szünet.

Aztán újra felnéz.

– Tudja, hogy ő volt régen az igazgatóm?

– Höpfl az igazgatód volt, onnan ismert téged?

Bólint.

– Hogyan értesített benneteket, amikor... hogy úgy mondjam, kellettetek neki...

– Minden alkalommal előre megbeszéltük a következő időpontot, miután aznapra végeztünk. Mint a fogorvosnál.

Mint a fogorvosnál. Őrület.

– Eszedbe jut még valami, aminek jelentősége lehet?

– Semminek nincs már jelentősége, hát nem érti? – fakad ki hirtelen. – Marcel halott. Én leszek a következő.

– Te egyelőre még itt vagy.

– Nem maradok itt.

– Öngyilkosságra gondolsz?

Megint nevet.

– Mióta kell azt előre bejelenteni?

– Úgy gondolod, Marcel szándékosan lőtte túl magát?

– Nem volt ez már élet neki.

Nyílik az ajtó, egy nővér jön be a szobába.

– Mára elég – mondja, és az órájára mutat.

Elköszönök.

Nyomorúságos egy hely ez.

16. fejezet

Megvallom, elég levert állapotban érek haza. Van ebben a Höpfl-ügyben valami undorító.

Nagyi persze rögtön megérzi, hogy valami nincs rendben. Valóságos antennája van, amivel mindent azonnal érzékel. Széllal szemben, kilométerekről is megérzi, ha valami bajom van, és tudja is a gyógymódot. Most például benyúl a köténye zsebébe, és két első osztályú fürdőutalványt varázsol elő.

Papa persze ragaszkodik hozzá, hogy ő is velünk jöjjön, így aztán másnap a következő sor áll a fürdő pénztára előtt: Papa, mögötte Nagyi egy ellenzős sapkával a fején, végül Franz, karján Nagyorrú Törpével. Nagyorrú Törpe ingyen bemehet. Tizenkét év alatt gyerekeknek nem kell fizetni. Nagyi már előre felkészült a díjszabásból. Mivel a kora folytán egy gyerek méretére zsugorodott össze, ezt gátlástalanul ki is használja. Gondosan ügyel rá, hogy háttal álljon a pénztárosnőnek.

– Két felnőtt, két gyerek? – kérdezi a kasszás hölgy.

Papa bólint.

– Tizenkét év alatti?

Papa ismét bólint.

Így Nagyi ingyen jöhet be, és ennek nagyon-nagyon örül.

Alapjában véve azt hiszem, nem is számít ez csalásnak. Nagyi ugyanis tényleg úgy viselkedik, mint aki még nincs tizenkét éves. Képtelenség kicsalogatni a hullámcsatornából, örömeiben síkítva rója egyik kört a másik után. Egy ideig nézem a partról.

Ahányszor elsodródik előttem, lelkesen integet.

Aztán észreveszem, hogy a Papa nincs sehol. Visszamegyek az öltözőbe. Ott megtalálom. Még mindig az öltözőkabinban van. Onnan nyöszörgi kifelé, hogy otthon felejtette a fürdőnadrágját. Hihetetlen! Előre ballagok a pénztárhoz, és szerzek neki egy bérelhető fürdőnadrágot. Tigrismintás, de az ő méretében csak ez a kínálat.

– Megbolondultál? – kérdezi, amint meglátja.

– Tigrisminta, vagy várhatsz kint a kocsiban – felelem tömören. Nem esik nehezére a döntés.

– Ne felejtsd el a fürdőpapucsot – mondom még neki. – Különben szép kis lábgombát fogsz összeszedni.

– Bohóc! – mordul rám. – Mégis hogy húzzak fürdőpapucsot erre?

Odatartja elém a háromujjú lábát. Tényleg furcsa látvány lenne papucsban.

Később beülök Nagyorru Törpével a gőzfürdőbe. Nagyon tetszik neki a gőz, nevetve próbálja elkapni a kis gomolyfelhőket.

Tigrismintás úr beül a jacuzziba, és ott is marad a többi idősebb úrral együtt. Minden szelepből másféle bugyogás tör elő, és ahányszor csak megszólal a gong, az összes szépkorú eggyel arrébb csusszan, a következő szelep elé. Többnyire legalábbis. Van ugyanis egy szelep, ami olyan ágyéktájon bugyog. Annál mindig dugó alakul ki, mert onnan senki nem akar tovább csúszni. A Papa sem. Ami engem illet, inkább messziről elkerülöm azt a medencét.

– Kapok fagyaltot? – harsog felénk Nagyi át az egész fürdőn.

Papa bólint. Irány a fagyaltos pult. Sushi is kap az enyémből,

teljes extázisban jár az aprócska nyelve. Láthatóan nagyon ízlik neki. Ha ezt az apja látná!

A fagyaltozás után sikerül megszerezniem egy kényelmes nyugágyat és elnyújtózom benne. Tökéletesen ellazulok. Sushi a hasamon fekszik, és szinte azonnal mély álomba merül. Egy perc és én is alszom.

Fantasztikusan jól nézhetünk ki így ketten, a kis vágottszemű meg én. Amikor ugyanis felébredek, a fürdő összes női látogatója ott áll körben körülöttünk és elragadtatottan bámulnak. Annyi telefonszámot nyomnak a kezembe, hogy az egész hátralévő életemre elég lenne.

Este aztán felhív Günter és azonnal visszaránt a kikapcsolódás felhőiből a realitások kemény talajára. A szőrszálak, amiket bevitettem hozzá, kivétel nélkül Höpfltől származnak. Egyetlen idegen szálát sem talált közöttük. Ezek szerint Höpfl volt az egyetlen, aki a trópusi csodazuhanyt használta. Persze figyelembe véve, milyen pedáns volt egész életében, könnyen lehet, hogy nem is engedett volna oda mást a zuhanyába.

A következő napon Simmerl nyit be az irodámba, leszármazottja kíséretében. Max a szokásos dacos stílusában, összefont karral áll előttem.

Atyja egy jól irányzott tarkón vágással bátorítja.

– Gyerünk, nyisd már ki a szád! Valld csak be szépen!

– Mit kell már megint bevallania? – kérdezem, mivel egyszer már lezajlott közöttünk egy hasonló jelenet, még hozzá a remek négyes gyilkossággal kapcsolatosan.

– Jól van! – csattan fel Max. – Mondom már!

– Mit mondasz, Max? – nézek rá. Szinte már sajnálom a srácot.

– A felirat a Höpfl hülye falán...

– Igen?

– Mi voltunk.

Vagy úgy.

– Vagy úgy – mondom hangosan.

– Gisela megtalálta a festékes dobozt – avatkozik közbe Simmerl. – Amikor Max szobáját takarította.

– Pontosan ki az a „mi”? – akarom tudni.

– Hát én, és még néhányan a suliból.

– Neveket! – dörög Simmerl, és már csattan is a következő tarkón vágás.

Max vet rá egy nem túl kedves oldalpillantást, aztán sorolni kezdi a neveket.

– Írd le – tolok elé egy papírt.

Leír néhány nevet, aztán odacsúsztatja elém.

– Megtudhatom, mi okból festettétek a háza falára, hogy „DÖGÖLJ MEG, TE DISZNÓ!”? – érdeklődöm.

– Mert egy seggfej volt.

– Ebben a pontban teljesen egységes a megítélése – mondom. – Csakhogy a disznó tényleg megdöglött, ezért aztán a kis falfirkátok is egészen új jelentőséget nyer.

Max dacosan mered rám.

Tovább próbálok.

– Mondd csak, Max, ismerted te a Sängert gyereket? Olyan három, talán négy osztállyal járhatott fölötted?

– Sängert? Persze hogy ismertem. Az egész suli ismerte. Az volt aztán a klassz disznó! – feleli lelkesen.

– A disznókat csak hagyd ki a játékból! – förmed rá az apja. Mert hogy Simmerl igen érzékeny ebben a kérdésben. A disznók és a velük kapcsolatos minden más dolog valósággal szentnek számítanak neki.

– Most mindenesetre már egyáltalán nem emlékeztet egy klassz fickóra – mondom. – Most ugyanis egy drogfüggő roncs, semmi más.

Max vállat von.

– Gondolod, hogy képes lenne ártani valakinek? – faggatom tovább.

– Úgy érted, megölni valakit? – észre sem veszi, és újra letegez. Ránézek, erre észbe kap.

– Úgy érti, megölni valakit? – javítja ki magát gyorsan. – Az kizárt. Sänger soha nem volt olyan. Egyszer a suli pincéjében kiszabadított egy egeret az egérfogóból. Még masszírozta is, hogy magához térjen. Sänger egy légynek sem lenne képes ártani.

– Lehet, hogy régebben ilyen volt, ma már azonban kőkemény drogfüggő. Ez sok mindent megváltoztathat.

– Sänger mindig is drogozott. Már a suliban is. Úgyhogy attól biztosan nem változott meg.

– Mi lesz most a falfirkával? – avatkozik közbe Simmerl, visszaterelve a szót jövetelük eredeti céljára.

– Nos, ahogy így látom a dolgot, őrizetbe kell vennem Maxot emberölés gyanújával – mondom nyugodtan.

Olyan sebességgel tűnik el a szín mindkettőjük arcából, hogy én olyat még nem láttam.

– Seggfej! – bődül el végül Simmerl, karon ragadja a fiacskáját,

és már vonszolja is kifelé az ajtón.

Amikor ebédidőben kifelé indulok, Susi szobája felől furcsa hangok hallatszanak ki. Ezt meg kell nézнем magamnak. Fogom tehát a kávéscsészémet, és lazán, mintha valóban csak kávéért mennék, besétálok a szobájába.

– Pszt! – int nekem, amint megpillant. Egy kis kazettás készülék előtt ül, és olasz szavakat hallgat. Nem hiszem el!

– Megbolondultál? – kérdezem tőle, mellőzve a bevezető udvariaskodást.

A vele szemben ülő kolléganője érthetetlen okból elvörösödik és látványosan beletemetkezik egy női magazinba.

– Kedves Franz – kezdi Susi felém fordulva. Nem rossz kezdés.

– Nem hiszem, hogy bármi közöd lenne hozzá, mivel töltöm az ebédszünetemet.

Jó kezdet után rossz folytatás.

– Csak azt akartam mondani, hogy lassan kezded nevetségessé tenni magad! – vágok vissza, mire a kolléganő hirtelen felemeli a fejét a magazinból, és Susira néz.

– Most már mondd meg neki végre!

– Mit kellene végre megmondanod nekem?

Susi leállítja a lejátszót, és nagy levegőt vesz.

– Semmit – mondja aztán.

– Van valakije – mondja helyette a kolléganője. A buta tehén. – Valaki más, érted?

Azzal, mint aki jól végezte dolgát, elégedetten beleharap egy almába.

Mintha megállna körülöttem az idő.

Az almát falatozó ostoba liba maga elé veszi a keresztrejtvényt, és nekiáll megfejteti.

Susi csak bámulja a padlót maga előtt. Most már aztán igazán meg kellene szólalnia valamelyikünknek.

Magamra vállalom.

– Szóval van valakid? Valaki más?

Vállat von. Éppen elég válasz ez nekem. Már fordulok is ki a szobájából.

Az épület előtt ér utol.

– A mi kapcsolatunknak úgysem volt már semmi értelme – mondja halkan, amikor megáll előttem. – Nem volt jövőnk együtt.

Borzolja a szél a haját. Még mindig liheg egy kicsit a futástól. Filmbe illő jelenet. Szeretném megcsókolni.

– Te egyáltalán nem állsz készen egy igazi kapcsolatra – folytatja. – Egyszerűen félsz közel engedni magadhoz valakit.

Még hogy én félek? Nevetséges!

– Félek közel engedni magamhoz valakit? Neked kellene a legjobban tudnod, hogy ez nem igaz – próbálom győzködni.

– Nem úgy értettem. Nem testi, hanem lelki értelemben.

– Hogyhogy... lelki értelemben?

Nem felel, csak néz rám.

– Éppen erről van szó – mondja aztán.

– Egy olasz? – kérdezem még.

Bólint.

– Gondoltam. Tudtam, hogy nem szabad téged egyedül elengedni Olaszországba, különben ez lesz a vége! – talán egy kicsit túl gúnyosan nevetek. – Első szóra bedőltem a legolcsóbb

hízélgésnek, igaz? Minden normális német nő, akinek csak egyetlen gramm agya is van, tudja, hogy nem szabad bedőlni az olaszoknak! Te vagy az egyetlen kivétel!

Inkább ott is hagyom, mielőtt még túlságosan is elfajulna a helyzet.

Legyünk őszintén, nem olyan nagy veszteség ez nekem, győzködöm magam. Legyen csak boldog az olasz fickójával. Majd meglátjuk, mi lesz a vége a történetnek.

Ilyen nőt, mint Susi, minden ujjamra találok tízet is. Nincs értelme bánkódni utána. Élvezze csak az olasz csődör a dudorait. Vajon tényleg olyan szenvedélyesek azok az olaszok, amilyenek mondják őket? Merthogy nagynak nem nőttek éppen nagyra. Legalábbis a többségük. Márpedig a szenvedélyes szeretőket inkább szép, megtermett férfiaknak képzelné az ember. Nem ilyen nyavalyás vackoknak.

Susinak meg ezek szerint egy ilyen jutott végül. Ott fog ülni egy törpével a rekkenő hőségben, és még a fickó délszaki vérmérsékletét is el kell majd viselnie. De ha neki ez kell, hát csak tessék. Ő akarta így. Nekem aztán édes mindegy. Megvan nekem a magam dolga.

Például sürgősen le kellene mosni a szolgálati autót. Amikor belerúgok, egészen közlelről látom, milyen piszkos. El kell vinni a mosóba. Ezek az igazán fontos dolgok az életben.

Egy tiszta autó. Az már valami.

17. fejezet

Másnapra tűzték ki Marcel Buchheim temetését. Én is elmegyek. Ártani nem árthat, ha körülnézek egy kicsit a gyászolók között. Talán megtudok valamit a Höpfl-üggyel kapcsolatban.

Meg is tudok. Méghozzá valami olyat, amire álmomban sem gondoltam volna. De haladjunk csak szép sorjában.

Először is felhívom Karl kollégát Landshutban. Ha már bemegyek a városba, szívesen összekötném a kellemeset a hasznossal. Megbeszéljük, hogy együtt ebédelünk.

Aztán a temetőhöz hajtok. Höpfl temetésének vigasztalanságával ellentétben itt sokan összegyűltek. Közöttük sok fiatal. A legtöbbjén látszik, hogy teljesen be van állva a drogoktól. Ránézésre kinézne nekik több évnyi fogház. Néhányan mezei virágokból kötött kis csokrot tartanak a kezükben, mások égő gyertyákat. Vannak, akik egymást támogatják, bár gyanítom, nem a gyász miatt állnak ingatagon a lábukon. Hasis illata terjeng a levegőben. Én már csak tudom, már csak a családi háttéremből kifolyólag is.

Pap vagy más egyházi ember nincs jelen a temetésen. Egy hivatásosnak tűnő búcsúztató mond néhány szót. Csupa jól ismert közhely, semmi személyre szabott. Aztán viszont ének csendül, de még milyen! Régi hippie énekeket dalolnak a gyászolók a sír körül, és ahogy egyre jobban belelendülnek, valahogyan a hangulat is egyre jobb lesz. Woodstock semmi ehhez képest.

A végén mindenki beledobálja a virágokat a sírba, aztán a fiatalok egymásba kapaszkodva eltántorognak, csak a szülők maradnak a sír mellett.

Legalábbis úgy gondolom, ők lehetnek a szülők. Mindketten feketébe öltöztek és napszemüveget viselnek. Az anyának vélt nő néhány szál fehér rózsát tart erőtlenül a kezében.

Nézem és nézem őket, aztán hirtelen belém hasít a felismerés. Hiszen én ismerem mindkettőjüket!

Először a férfit ismerem fel, hiszen őt nemrégiben láttam viszont sok-sok év után. Igen. Bruno Sieglechner áll a nyitott sír mellett. Mellette egy asszony, aki, ahogy alaposabban megnézem, valóban a régi Angie lehet. Angie, aki azon a szép, napos délutánon ott a sörkertben bejelentette nekünk a terhességét, amivel Brunót az idegenlégióig kergette.

A szerencsétlen, halott Marcel az ő kettőjük gyermeke lett volna?

Sieglechner felém pillant, és látom, hogy felismer. Alig észrevehetően biccent. Angie nem mozdul, csak áll és nézi meredten a sírt.

Lassan megindulok feléjük.

– Szervusz, Bruno – mondom halkán. – Marcel... a ti...

Bólint.

– Nem tudtam. Őszinte részvétem.

Megint csak biccent, aztán felemeli a tekintetét.

– Mit keresel itt, Eberhofer? – kérdezi, miközben egy csomag cigarettát kotor elő a zakója zsebéből.

Kattan az öngyújtó. Száll a füst.

Jelen helyzetben nyilvánvalóan nem kezdhetek mindjárt a

homoszexuális strichelésről kérdezősködni.

– Egy gyilkossági ügyben nyomozok – mondom végül. – Tulajdonképpen véletlen, hogy itt vagyok.

Bruno biccent.

Angie még mindig a sírba bámul.

– Hogy vagy, Angie? – kérdezem, megpróbálva legalább a tekintetét elfordítani a fia nyughelyéről.

Meg sem hallja, amit mondok. Csak áll és bámul tovább.

– Tele van nyugtatókkal – mondja helyette Bruno. – Azt sem tudja, hol vagyunk egyáltalán.

Kiveszi Angie kezéből a virágokat, és bedobja őket a sírba, aztán belekarol a nőbe, és óvatosan indulásra ösztönzi.

– Ti ketten újra egy pár vagytok? – kérdezem még.

– Számít ez még? – kérdez vissza Bruno, aztán elhajtja a cigarettacsikket.

Be kell valljam, megráz a dolog. Hiába nem tartottuk a kapcsolatot már régóta, az ilyesmi akkor is övön aluli ütés az embernek. Mindig rettenetes, amikor egy fiatal ember hal meg, de ha ráadásul az ismerőseid gyermeke volt az illető, kétszer olyan szörnyű az érzés. Így aztán nem vagyok éppen partihangulatban, amikor Karllal találkozunk a rendőrségi kantinban.

– Miért vágsz ilyen keserves képet? – kérdezi rögtön, miután leültünk az egyik asztalhoz.

Gyorsan felvázolom neki a helyzetet. A végére ő is keserves képet vág.

Az étel pocsék. Felmelegített fagyasztott pörkölt, porból készült

krumplipürével és vízízű zöldséggel. Egy ideig csak ülünk fölötte szótlanul.

– Te, Franz – kezdi aztán Karl óvatosan. Látom, hogy nyomja valami a szívét. A halottak mellett az élőkkel is foglalkozni kell, ezért aztán barátságosabb képet vágok.

– Ki vele! – biztatom.

– Az a hölgy a múltkor... Höpfl igazgató húga... – mondja és rózsaszínbe borul az egész arca.

Nem sietek a segítségére, várom, hogy kinyögje, amit akar. Végtére is ő akarja felszedni a Höpfl nőszemélyt, hát akkor dolgozzon is meg érte!

Már a desszertnél tartunk, kiolvasztott fagyasztott gyümölcs. Kedvetlenül turkállok benne, miközben várom, hogy Karl képes legyen kipréselni magából egy teljes mondatot. Úgy teszek, mintha ízlene, és az egészet megeszem, csak hogy időt adjak neki. Ő azonban képtelen a tárgyra térni. Már az undorító műgyümölcslevet is kikanalaztam, és még mindig nem szól egy szót sem.

– Most már elég legyen – dörrenek rá egy idő után. – Nyögd már ki, mit akarsz! Egyetlen mondatot képtelen vagy összeszedni?

A kollégák köröskörül mind felénk fordulnak. Élénk érdeklődés az arcokon. Karl olyan vörös, amilyen vörös arcot még életemben nem láttam. Látszik, hogy legszívesebben a föld alá süllyedne.

– Megbolondultál? – kérdezi halkán, és közben a száját törölgeti a szalvétájával. Pontosabban fogalmazva megpróbálja a fél arcát a szalvéta mögé rejteni.

– Ne görcsölj már állandóan, Karl! Meg akarod dönteni a Höpfl

nőszemélyt. És? Mi ebben a probléma.

A vállát vonogatja.

– Azért még nem kellene így kiabálnod – mondja végül még az előzőnél is halkabban.

– Nem is azért kiabálok – kiabálok tovább. – Azért kiabálok, mert úgy viselkedsz, mint egy alsó tagozatos kiskölyök!

Felállok, hogy visszavigyem a tálcámat, Karl pedig ott jön szorosan mögöttem. A fejét mélyet lehajtja, mint aki nagyon kínosan érzi magát.

– Karl Stopfer – mondom hangosan. – Hülye volt, aki kitalálta, hogy „Nomen est omen”.

Most aztán megsértődik a derék Karl. Megfordul és egyetlen szó nélkül faképnél hagy. Puhapöcs.

Majd a napokban valamikor felhívom és bocsánatot kérek tőle. De legyünk őszinték, muszáj volt lerohannom, ha valaha is életet akarok még lehelni belé.

Odahaza estére világvége hangulat borul a házra. Megérkezik ugyanis Leopold és Panida, hogy hazavigyék Sushit, és Papa ezért most végtelenül boldogtalan. Amíg Panida összecsomagolja a babaholmikát, Papa inkább ki is viszi még egy utolsó körre a kertbe a kis csomagot. A fészker hátáig persze már nem mennek el, Leopold azonban így is árgus szemekkel figyeli őket.

Odaállok a nyálas disznó mellé.

– Sushi szereti a szaunát – mondom neki. – És a gőzfürdőt. És a csokoládéfagyaltot tejszínhabbal.

Leopold rám mered.

– Ki az a Sushi? – kérdezi.

– Hát a gyereked.

– Az én gyerekeket Uschinak hívják.

– Te, Papa! – ordítom el magam. – Gyere csak ide azzal a kis...
mi is a neve?

– Sushi – feleli a Papa.

Tökéletes!

– Mit jelentsen ez a zagyvaság már megint? – akarja tudni
Leopold. – Már miért hívnák ezt a gyereket egyszerre Sushinak?

– Mert nagyon jól illik hozzá, nem igaz, Sushi? – mondja a
Papa, és nevetve néz le Nagyorrú Törpére.

Leopold megvető pillantásokat vet ránk.

– És mi a helyzet azzal a szaunával? – kérdezi aztán.

– A szaunával? Hát hogy Sushi nagyon élvezi, igaz, Papa?

Papa bólogat.

Leopoldnak ellilul a feje.

– Úgy értitek, hogy bevittétek magatokkal a szaunába?
Pucéran?

– A Papán volt egy tigrismintás fürdőnadrág – tájékoztatom.

Leopold hörögve veszi a levegőt.

– És a fagylalt?

– Csokoládéfagylalt tejszínhabbal – pontosítok.

– Hihetetlen! És vegyétek tudomásul, nem is Sushi a neve! Szó
sem lehet róla! – prüszköl, aztán felháborodva indul vissza a
házhoz, hogy összeszedje élete párját és a csomagokat.

– Tudod már, hogyan lehet eljutni a repülőtérhez, Panida? –
kérdem a kicsi anyát, amikor megáll előttem.

Nevetve bólint.

– Tudom utat repülőtérre – mondja örvendezve.

Teli szájjal vigyorgok.

Papa egyáltalán nem vigyorg. Csak áll ott szomorú arccal, miközben a família kigördül az udvarról. Nagyorrú Törpe teli torokból ordít az ülésében. Én meg egyszer csak látom, hogy a Papának is legördül egy könnycsepp az arcán.

Az ilyen vigasztalan napok végén duplán élvezem az esti körünket Ludwiggal. Sietünk is nekivágni.

A gyaloglás után benézek Wolfihoz egy sörre, és mit ad isten, Flötzingert is ott üldögél. Mivel még mindig nyomja a lelketem a temetés, annak idején pedig Flötzingert is jóban volt Sieglechnerrel, eszembe jut, talán tőle is megtudhatok egy-két információt.

– Tudtad, hogy Bruno Sieglechner újra itthon van? – kérdezem.

– Itthon van? Fogalmam sem volt róla – feleli. – Ezek szerint otthagya az idegenlégiót?

– Nagyon úgy tűnik.

– Angie-t láttam néhányszor az elmúlt években – mondja aztán elgondolkozva. – A gyerekekkel együtt. Aranyos kisfiú volt. Persze már jó régen volt, hogy utoljára összefutottam velük.

– Az az aranyos kisfiú meghalt – mondom neki.

Flötzingert döbbsen néz, úgyhogy elmondom neki az egész történetet.

– Szegény Angie – sóhajtja, miután befejeztem. – Mindig olyan szerencsétlen lány volt. Először az a régi ügy Brunóval, aztán amennyire hallottam, utána is csak rosszul végződött kapcsolatai voltak. Valahogy mindig a rossz férfiakat fogta ki. Persze ő sem bírt soha nyugton maradni, mindig is olyan élénk

volt ott az alsó testtájékán, ha érted, mire gondolok.

Kortyol egy nagyot a söréből.

– Ezek szerint most újra együtt vannak Brunóval? – kérdezi aztán.

– Nem tudom. Bruno azt mondja, ez már nem is számít.

– Vagy úgy – mondja Flötzingert, leveszi a szemüvegét és megtisztogatja.

Aztán csak ülünk egy ideig szótlanul és bámulunk a sörünkbe.

– Hogy van Mary? Kiheverte már a mellbimbó-piercinges traumát? – kérdezem végül, más témára terelve a szót.

– Ne is mondd! Egy percre sem engedi, hogy levegyem ezt a hülye szemüveget! Még szex közben sem! El tudod képzelni?

Mivel hogy Flötzingert sehogy sem tudom elképzelni szex közben, szemüveggel meg aztán végképp nem, inkább fizetek és hazaballagok.

18. fejezet

Néhány nappal később felhívom Karl-t. Szerencsére nem haragtartó a fiú, sőt egyenesen örül, amikor meghallja a hangomat. Megállapodunk, hogy este megiszunk együtt egy sört. Mivel pedig Karl nagy futballrajongó, nálunk meg újabban egy igazi csatár-isten rúgja a labdát, a Rot-Weiss Niederkaltenkirchen klubházába beszéljük meg a találkozót.

A csapat éppen edzést tart. Buengo nagyon komolyan veszi a dolgát, szívvel-lélekkel rohangál és gyakorol. Teljesen lenyűgözi Karl-t. Annyira, hogy kollégám le sem veszi róla a szemét, csak bámulja csatárcsillagunkat, egyidejű értelmes beszélgetésre képtelen. Engem személy szerint inkább untat a nevetséges ugrabugrás a gyepen, de nem akarok újra összeveszni Karl-lal.

Edzés után beülünk a klubházba. Nem sokkal utánunk belép Buengo is, Karl pedig képes odamenni hozzá autogramot kérni tőle! Buengo láthatóan örül, széles vigyorral aláír egy étlapot, aztán letelepszik a játékosok asztalához.

– Szólj, ha végre képes leszel engem is észrevenni és váltani velem néhány szót – mondom bosszúsan, miután Karl még Buengo távozása után is csak ül szótlanul, és hülye képpel bámulja az afrikai aláírását.

– Ez a fickó egy világklasszis, Franz – feleli végül. – Minimum a Bayern Münchennél lenne a helye.

– Minimum – hagyom rá. – De most már mesélj végre! Mi a

helyzet a Höpfl-nőszeméllyel?

Stopfer erre úgy magába húzódik, mint egy csiga. Lehajtja a fejét, és egy szót sem szól. Bár a klubházban gyér a világítás, így is meg mernék esküdni rá, hogy elvörösödött.

Két sörrel később végre megszólal. Kiböki, hogy ő bizony nagyon szeretne közelebről megismerkedni Höpfl kisasszonnyal. Merthogy nagyon-nagyon tetszik neki a hölgy, mondja. És ehhez szüksége van egy közvetítőre, aki segítene neki úgy beállítani a következő találkozást, mintha csak véletlen lenne. És ez a közvetítő én lennék.

Semmi újat nem tudok meg a nyögdecseléséből. Az újdonság az, hogy végre képes volt kimondani is.

Természetesen készséggel vállalom a szerelmi közvetítő szerepét. Nem mindennap jut az embernek ilyen magasztos szerep. Jó, talán nem teljesen önzetlenül mondok igent. Valami kis apróságot azért kérek cserébe.

A szerencsétlen Stopfer majd' leesik a székről, amikor meghallja.

– Ugyan már, Karl – intek nagyvonalúan. – Höpfl húga úgyis csak napok múlva jön haza a nyaralásából. Addigra régen befejezed a nyomrögzítést.

Aztán rendelék egy újabb sört mindkettőnknek. Az alkohol engedékenyebbé teszi Karlt, ezt már korábban is megfigyeltem.

– De hát nincs is folyamatban nyomozás az ügyben, Franz – próbálkozik egyre gyengébben. – Tulajdonképpen még ügy sincsen. Ügyészi határozat nélkül nem állhatok neki nyomokat rögzíteni Höpfl házában!

– Ugyanakkor nem is tiltotta meg senki – vetem ellene.

A pincérnő leteszi elénk az újabb söröket.

– Én állok a számlát – mondom hihetetlen nagylelkűségemben. A pincérnő bólint, és újabb rovátkákat húz a söralátétre előttem.

Karl habozik.

A habozás már jó jel. Az első lépés a kedvező irányba. Eddig ugyanis csak határozott fejrázás volt a válasz.

Buengo feláll, és kimegy a vécére. Útközben el kell haladnia a mi asztalunk mellett is. Meg kell hagyni, fantasztikus sportos alkat. Karl lenyűgözve bámulja, arcára van írva a feltétlen rajongás. Számára Buengo egy igazi hős. Ami pedig valahol mélyen legbelül arra ösztönzi, hogy ő is hőssé akarjon válni. Legalábbis egy kicsit. Úgy értem, a saját adottságaihoz képest.

– Rendben, Franz – mondja végül. – Meggondolom a dolgot. Adj időt holnapig, hogy átgondoljam. De azt ugye, tudod, hogy bármit is találok abban a házban, hivatalosan azt soha sehol nem használhatod fel. Ezzel tisztában vagy, igaz?

Majd meglátjuk, mit és hol használok fel, gondolom. Hangosan persze eszemben sincs kimondani.

Hazafelé autózva elhajtok Buengo mellett. Ezúttal gyalogosan közlekedik, ami az alkoholszintjét tekintve kifejezetten dicséretes. Fekete melegítője hátán hófehér betűkkel világít az FC Rot-Weiss Niederkaltenkirchen felirat. Remekül visszaveri a fényt.

Elölről persze már más a helyzet, látom a visszapillantótükörben, miután elhajtok mellette. Egészen pontosan nem látom. Elöl ugyanis nincs felirat a melegítőjén. Fekete ember

fekete melegítőben az éjszakában.

Lehúzódom az út szélére, és leengedem az ablakot.

– Merre mész, Buengo? – kiáltok ki neki.

Riadtan hajol le az ablakhoz.

– Gyalog vagyok. Nincs autó – magyarázza azonnal.

– Hová mész?

– Haza. Gyalog.

– Landshutba? Egészen odáig akarsz gyalogolni?

– Nem Landshut – rázza a fejét. – Mooshammer. Most lakni Mooshammer – tájékoztat.

Kinyitom neki az ajtót.

– Szállj be.

Csak egy pillanatig habozik, aztán beszáll mellém.

Ha jól értettem, kiköltözött hozzánk Landshutból, és most Liesl Mooshammernél lakik. Lehet benne valami, Liesl régebben is adott ki szobákat. Azért egy kicsit csodálkozom, mert Liesl, mondjuk úgy, nem kifejezetten barátja az idegeneknek, hát még a feketéknek.

Amikor bekanyarodom a háza elé, Buengo arcáról lerí a megkönnyebbülés. A lelke mélyén valószínűleg attól tartott, hogy megint az őrszobán köt ki. Széles vigyorral nyújt kezét nekem. Fekete az egész fickó, mint az éjszaka.

– Köszönöm – mondja, és csak vigyorog lelkesen. Hófehér fogai villognak a sötétben.

– Te, Buengo – mondom neki búcsúzóul. – Ha éjszakánként gyalogolsz valahol, ne felejts el folyamatosan vigyorogni. Akkor előlről is látható leszel.

Vigyorogva bólint. Úgy csillog a fogazata, hogy egy fehér ember

sem látszana jobban az éjszakában.

Másnap ismét rossz napra ébredünk. Ezúttal Nagyit keríti hatalmába a depresszió. A Papától eltérően, aki ilyenkor a Beatles zenéjére szívott füves cigarettával mereng maga elé órákon át, Nagyi szabad folyást enged érzelmeinek. Ahogyan ma is.

– Egyszerűen hihetetlen, hogy éppen neked kell a világ legostobább emberének lenni! – ordít rám, amint belépek a konyhába, hogy megreggelizzek.

Fogalmam sincs, mi baja lehet.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezem tőle, de csak legyint. Mintha már beszélni sem lenne érdemes rólam.

– Susi – adja meg a tömör magyarázatot a Papa, miközben becsoszog a konyhába.

– Mi van Susival?

– Semmi. Éppen ez a baj – mondja a Papa. Kávét tölt magának. Én még várok, inkább nem közelítem meg a kávéfőzőt, mert Nagyi éppen előtte áll. Inkább kiveszem a Papa kezéből az ő csészéjét, amint leül mellém.

– Nahát ez már aztán... – dörmög, de azért feláll, és hoz magának egy újabb csészével.

– Szóval mi van Susival? – faggatom.

– Összejött valakivel Olaszországban. A hírek szerint ráadásul komoly a dolog.

– Ki mondja?

– Az most nem számít. Mindenesetre van valakije.

– Azt is lehet tudni, ki az?

– A lényeg, hogy nem te! Mert te egy reménytelen hülye vagy!

Most már aztán elég!

– Most már aztán elég! – mondom ki hangosan, és felállok az asztaltól. Az embernek mindentől elmegy a kedve egy ilyen fogadtatástól. Még a reggelitől is.

– Tegnap este utazott el újra. Vissza Olaszországba – kiabálja még utánam a Papa, miközben kimegyek az ajtón.

– Oda utazik, ahová akar! – kiabálok vissza. – Felőlem akár Olaszországba is mehet!

Durr – egy rúgás az első kerékbe. A koci még mindig csupa kosz.

Már útközben megcsördül a telefonom. Ismét a Beischl nyanya, a vén iszákos nőszemély. Azonnal ki kell mennem hozzájuk, mondogatja. Most azonnal. Valószínűleg ismét rendesen helybenhagyták. Mivel azonban más fontos dolgom úgy sincsen, a reggeli pedig ismert okokból elmaradt, egy nagy kanyarral a Beischl ház felé veszem az irányt.

Ezúttal nem a szokásos zöld Beck's üvegek sora mutatja az utat az ajtóból a nappaliba, hanem Wittmann Hell üvegek. Valószínűleg akciósan adták, mert egyébként nem éppen olcsó. Első osztályú sör. Nagyi is így csinálná. Akciósan, gyorsan, sokat.

A Beischl nőszemély a heverőn ül és sír. Hatalmas kék folt a szeme alatt. A szokásos dekorációja, mondhatni.

De most nem ezért hívott, szólal meg halkan. Akkor miért, érdeklődöm. Erre feláll, megfogja a kezemet és elindul velem a

hálószoza felé. Izzadt, kellemetlen az érintése.

A látvány, ami a hálószozában fogad, az egyik legrosszabb, amit valaha láttam. A széles ágyon ott fekszik a két fivér. Akik közül az egyik a nő férje, de azt hiszem, ezt már említettem.

Mint ahogy azt is, hogy a nőn testvériesen megosztóznak.

Ami közös még van bennük jelenleg a nő használatán és sör szeretetén kívül, az sok nagy, véres fejsze. Szinte az összes nyílásból, ami csak a fejükön található, folyik a vér.

Mentőt hívok, aztán ránézek az asszonyra.

– Mi történt?

– Csak ami mindig – mondja akadozva. – Először buliztunk egy kicsit. Aztán megverték. Kiverték az egyik fogamat.

Megmutatja a lyukat is a szájában. Meg kell hagyni, a jövőbeli verések potenciális fogáldozatainak száma már igencsak alacsony.

– És aztán?

– Aztán megittunk még egy sört együtt.

Világos.

– Aztán a fiúk elaludtak – folytatja.

– Maga pedig fogta az egyik sörösüveget és egymás után fejbe verte őket. Többször is – egészítem ki a látvány alapján.

Bólint.

– Nem is tudom, miért csináltam. Eléggé be voltam rúgva, tudja... – mondja, és egy nagyot böfög.

Megnézem közelebbről a két fickót. Rondák a sérüléseik, de mind a kettő lélegzik.

Aztán megjönnek a mentők, és elviszik az egész társaságot. A nőt is, végül is ő is tele van sebekkel. Nem mintha az újabb

sebek már bármit is ronthatnának az állapotán, ha engem kérdeznek.

Vissza az irodába, papírmunka, részletes jelentés a Beischl-ügyről az ügyészségnek. Innentől vegyék át ők a vizsgálódást. Nekem fontosabb dolgom is van. Egy gyilkosság vár még felderítésre.

Délben Simmerlnél ebédelek, mert az otthoni konyhának már a gondolatára is összerándul a gyomrom. Milyen világ ez egyáltalán, kérdezem magamtól. Milyen világ az, amelyikben egy jólelkű, őszinte, szorgalmas ember nem mer hazamenni ebédelni, mert az egész családja megbolondult?

A hentesboltban Gisela áll a pult mögött, és szorgalmasan szolgálja ki a sorban álló vásárlókat. A Flötzingner Maryje is ott áll előttem mindkét leszármazottjával együtt.

– Milyen lett a bizonyítvány? – kérdezi tőle Gisela a pult mögül, miközben átnyújt egy-egy falat kóstolót a két gyereknek. Mary gyengéden megsimogatja a fia fejét.

– Nagyon elégedettek vagyunk, igaz, Ignatz-Fynn?

A fiúcska bólogat és rág.

– És Max? – kérdez vissza Mary illedelmesen. – Ti is elégedettek vagytok a jegyeivel?

– Egyetlen közepes. Az is tornából – közli Gisela színpadias sóhajtással.

– Egyetlen közepes egyáltalán nem rossz – mondja erre Mary.

– Nem lenne rossz – helyesbít Gisela, közben elszántan élezi a nagy kést a fenőszíjon. – Ha nem ez lenne a legjobb jegye az összes közül.

Lassan én is sorra kerülök.

– Merre jár a ház ura? – érdeklődöm.

– Henteskonferencián van. Zsírvoleden a fiatal sertéseknél – közli Gisela, miközben belapátolja a húsos salátámat egy műanyag dobozba.

– A kedvenc témája – bólogatok. – Kérek még három peracet is. Előhalászom a tárcámat a farzsebemből, közben Gisela kíváncsi pillantásokat vet rám.

– Susi elutazott Assenzába, ugye? – akarja tudni.

Mintha nekem tudnom kellene, mi a neve annak a porfészeknek, ahol Susi enyeleg most valaki mással.

– Nem tudom – mondom, és leteszem a pénzt a pultra. – De nem is érdekel. Volt szerencsém.

A hússaláta nem ízlik, végül pedig még meg is fekszi a gyomromat. Készítek magamnak egy kamillateát, és szélesre tárom az ablakot. Beteg vagyok. Mintha a homlokom is forrósodna. És mégsem mehetek haza, itt kell gyötrődnöm az irodámban, ha nem akarom tovább hallgatni a Nagyi szidalmait.

Később felhív Karl Stopfer, és egy kis reményt visz borús napjaimba.

Vállalja a nyomrögzítést Höpfl házában!

Remek!

Sajnos alig értem, amit mond, olyan halkán suttog a telefonba.

– Miért suttogsz? – kérdezem tőle.

– Mert a munkából hívlak és nem akarom, hogy mindenki megtudja, mire készülünk. Holnap reggel ott leszek nálad a teljes felszereléssel. Az egész napra szabadságot vettem ki.

Megcsináljuk, Franz!

A hangjában egy összeesküvő izgalma érződik. Remek.

– Értettem, 007-es ügynök – suttogom vissza. – A helyszínen leszek. Kopogjon három rövidet és két hosszút. Vette?

– Seggfej – leheli alig hallhatóan.

– Vettem, vége – mondom, aztán elégedetten leteszem.

Mivel pedig sajnálatos módon ott lakom, ahol, este azért rákényszerülök, hogy hazamenjek kis családomhoz. Előtte elmondok néhány rövid fohászt, és nagyon remélem, legalább egy tisztos fegyverszünetre számíthatok. Az égi nagyfőnök azonban egyértelműen nem kedvel engem, ez azonnal nyilvánvalóvá válik, amint behajtok az udvarra. A Papa kint ül a hintaszékében és nagyon mogorva arcot vág. Előtte térdel a Nagyi. Akár egy szentképnek is elmennének.

A világvége-hangulat oka ezúttal a lábomba. Ronda és kiterjedt. A fürdőben szedte össze a Papa, ahogyan előre meg is mondtam neki. Persze ez most nem szól éppen a javamra. Sőt éppen ellenkezőleg. Amint közelíteni kezdek, Papa már zúdítja is rám jogosnak vélt felháborodását.

– Nézd csak meg! Gyere csak és nézd meg! Ez is a te hibád, csakis a tiéd! – lengeti meg előttem kétségtelenül undorító lábát.

Nagyi valami kenőccsel kenegeti, amitől csak még rondább lesz.

– Miért lenne az én hibám, hogy összeszedtél egy lábogombát? – kérdezem, mert tényleg nem látom az összefüggést.

– Ha meglenne minden lábujjam, hordhatnék rendes fürdőpapucsot! – harsogja a Papa, akinek még mindig sziklaszilárd meggyőződése, hogy én vagyok a felelős a lábujjai

elvesztéséért.

Inkább nem is hallgatom tovább. Fogom Ludwigit, és elindulunk a szokásos körünkre. A sors azonban még mindig nem kegyelmez: az erdőben a két super-sportemberrel akadunk össze. Ott áll Simmerl és Flötzingler egy tisztáson, és éppen nyújtógyakorlatokat csinálnak. Az elképzelhető legszörnyűbb látvány. Aztán még fel is teszik a pontot az i-re, ugyanis képesek, és Susiról érdeklődnek. Még hozzá kitartóan és erőszakosan. Azt hiszem, a jövőben a fohászoknak még a gondolatát is elfelejtem, ha ilyen eredménnyel járnak.

Ludwig a combomhoz hajtja a fejét és rám emeli a nagy kutyaszemét. Látom rajta, ő is nehezen viseli a nyújtógyakorlatok látványát.

Nem is maradunk tovább, folytatjuk a körutat. Egy-húsz az eredmény.

Otthon Nagyi szerencsére megenyhült annyira, hogy odaenged a vacsoraasztalhoz, ami máris jelentősen javít az állapotomon, legalábbis gyomortechnikai szempontból. Barackos gombóc van ugyanis vacsorára vajban pirított zsemlemorzsával, cukorral és fahéjjal. Legszívesebben belefeküdnék és meghemperegnék benne. Vacsora után leszedem az asztalt és segítek a mosogatásnál. Papa egy tragédia főhőséhez illő arccal elnyúl a heverőn, és már hangzik is fel a Beatles. Fültépő hangerővel még hozzá.

Szerencsére a disznóólban már nem hallani a fiúkat, amiért hálát adnék az égnek, már ha nem tartana vissza a kétely, nem sikerül-e ismét az ellenkező hatást elérnem vele. Ezért aztán inkább elnyúlok én is a saját kanapémon, és felhívom

Birkenbergert. Ha nem szaglászik éppen valaki után, ilyenkor este már lehet beszélni vele.

Azonnal fel is veszi.

– Szervusz, kedves Rudi – mondom, mert kitör belőlem a vágy a harmóniára.

– Inkább bökd ki rögtön, mit akarsz – mondja erre. Ennyit a harmóniáról. Amint bármilyen formában emberi közelségbe akarsz kerülni embertársaiddal, máris gyanakodni kezdenek. Mintha a tiszta önzetlen barátság már nem is létezne a világban. Nem mondhatnám, hogy jól esik.

– Csak beszélgetni egy kicsit, kedves Rudi. Érdekelne, hogy s mint vagy mostanában – próbálkozom újra, mert nem adom fel harmónia iránti vágyamat.

Lassan eltűnik a gyanakvása, felenged valamennyire, és elmondja, mi minden dolga volt az elmúlt napokban. Őszintén szólva cseppet sem érdekel, és igyekeznem kell, hogy elfojtsam az ásítózást, de hát az ember legyen udvarias a barátaival, nem igaz.

– Mi újság a Höpfl-ügyben? – kérdezi végül.

– Hogy mi újság a Höpfl-ügyben? A nagy semmi – felelem, és röviden beszámolok neki a dolgok állásáról.

– Ez bizony tényleg nem sok – mondja némileg lekezelően.

– És te? Te hogy állsz a megbízásokkal?

– Jelenleg lazábban. Itt a nyári szabadságok ideje, nagyon megérződik az üzleten. Nyári szabadságra ugyanis a családjukkal mennek az emberek, nem a szeretőikkel. Ahogy illik – mondja.

– Szóval lazább a menetrended – kezdem, aztán rátérek a

lényegre. – Te, Rudi, ha már a megbízásoknál tartunk... Lenne egy kis felderítenivalóm a számodra. Olaszországban.

– Megbízás? – villanyozódik fel azonnal. – Miről van szó? Pontosan ki lenne a megbízó?

– Én. Szóval gyakorlatilag én bíznaalak meg valamivel.

– Tudtam! – kiáltja diadalmasan. – Tudtam, hogy nem pusztá barátságból hívtál fel! Már akkor tudtam, amikor előjöttél a nyálas „kedves Rudi” szövegeddel! Tipikus Eberhofer-módszer! Szóval azt akarod, hogy figyeljek meg neked valakit Olaszországban, fizetni viszont nem akarsz érte! Igazam van? Úgy képzeld a dolgot, hogy majd pusztá barátságból megcsinálok neked!

Még egy ilyen kicsinyes embert, mint ez a Birkenberger! Nálam azonban semmire nem jut a harapósságával. Hallgatok.

– Szóval, kit is kellene megfigyelni? – kérdezi rövid szünet után.

– Susit. Susit kellene megfigyelned.

– Susit? – ismétli, aztán hangos hahotában tör ki.

Amikor két perccel később még mindig csak röhög, leteszem a kagylót. Semmi értelme olyan örültsel telefonálni, aki folyamatosan csak röhög a kagylóba. Még akkor sem, ha közben százszor is kinyögi, hogy bocsánat.

Birkenberger természetesen ismeri Susit. Még azokból az időkből, amikor Rudi áruházi detektívként dolgozott a Media Marktnál, és ebből kifolyólag komoly kedvezménnyel vásárolhatott náluk. Így aztán amikor Susi egy új tévét szeretett volna, hozzá fordultunk. Persze Nagyi is eljött velünk. Kedvezményt kihagyni főbűn az ő szemében. Amikor kijöttünk

az áruházból, alig fért el a csomagtartóban a beszerzésünk. Azóta van például szoláriumunk. Én határozottan elleneztem, hogy megvegyük, de Nagyi kijelentette, hogy ha valamelyikünknek egyszer pikkelysömöre lesz, otthon készen áll a szolárium a kezelésére. Úgyhogy a szolárium már megvan. Most már csak a pikkelysömör hiányzik.

Rudi elismerően közölte, hogy a nő első osztályú. Már mint Susi. Aztán még azt is hozzátette, lefogadja, hogy előbb-utóbb meg is lép majd tőlem.

Rudi, a vén jövendőmondó.

Valamivel később visszahív, és most már nagyon komoly a hangja, de érzem rajta, minden erejét össze kell szednie, hogy ne kezdjen újra röhögni.

– Rendben, vállalom – mondja. – Még hozzá díjazás nélkül. Vedd baráti szívességnak. De a költségeket állnod kell, világos? Mikor kellene kezdeni?

Remek! Tudtam, hogy az öreg Rudira számíthatok! Elmondok neki mindent, amit tudok. Vegyem úgy, hogy már el is indult, nyugtázza. Indul Susi után, és természetesen részletesen tudósítani fog mindenről, amit csak fel tud deríteni.

Nem mintha nekem ez olyan nagyon fontos lenne, de ennyi együtt töltött idő után azért mégiscsak szeretne az ember egy kicsit részt venni az exbarátnője életében, nem igaz? Főleg ha még fizetni sem kell érte.

19. fejezet

Karl Stopfer percre pontosan nyit be az irodámba. Úgy néz ki, mint egy kőműves. Világos kertésznadrág, kockás ing. Máris indulunk a Höpfl-házhoz.

Ahogy várható is volt, a szomszédok ott leselkednek a sövény mögött.

– Mi újság? – kiáltok oda nekik. – Csak a szokásos kis leselkedés a sövény mögül?

Nem felelnek, csak a zörgést hallom, ahogy sietve odébbállnak. Valószínűleg kínos nekik, hogy már megint lelepleződtek.

Megmutatom Karlnak a szobákat, ő pedig azonnal munkához is lát. Kesztyűt húz, kötényt köt maga elé – így már mindjárt jobban néz ki. Több helyszínelő, kevesebb kőműves.

Énrám tulajdonképpen már nincs is szüksége, így megbeszéljük, hogy délben visszajövök, és hozok neki néhány húskenyeres zsemlét ebédre. Karlnak tetszik az ötlet. Végére is az ember élvezze a szabadnapját.

Éppen kifelé tartok a kocsinhoz, amikor szembejön velem szomszéd úr. Ugyanaz, aki az előbb egy szempillantás alatt eltűnt a sövény mögül. A szemetet viszi ki a kukába.

– Ó, ismét itt van? Nem is hallottuk, hogy jött valaki – szól oda nekem.

Ez hülyének néz engem?

– Hülyének néz? – mondom ki hangosan is.

Úgy tesz, mintha meg sem hallotta volna a kérdést.

– Kit hozott magával? – faggatózik tovább.

– Az örököst – vágom rá, hiszen a nyomozást nem említhetem. Tulajdonképpen nem is hazudok. Ki tudja, ha Karl és a Höpfl nőszemély tényleg összejönnek, legfeljebb túlzásról beszélhetünk az örökösi minőség kapcsán. A túlzás pedig nem hazugság.

– Az örököst? Ez aztán a jó hír – mondja. – Nagyon örülök, hogy végre újra lakik majd valaki a szomszédban.

– El tudom képzelni. Szörnyű unalmas lehet folyton csak egy üres kertbe átleselkedni – mondom neki, azzal faképnél hagyom.

Délben ellátom Karlt néhány friss, meleg húsos zsemelével, estére pedig már végez is a házzal. Milyen gyorsan repülnek a napok, ha az ember szabadságon van!

Körülbelül egymillió nyomot sikerült rögzítenie, most majd azokat fogja kiértékelni a laborjában.

– Mit gondolsz, mikorra lesznek meg az eredmények? – kérdezem, miközben kifelé ballagunk.

– Ennyi nyomot titokban kiértékelni nem kis idő – pillant rám.

– A rendes munkám mellett, érted? Eltarthat egy ideig.

– Értem én. Előbb a munka, utána a szórakozás. Majd szólj, ha elkészültél, aztán megkezdjük álmaid asszonyának behálózását is. Néhány nap múlva már újra itthon lesz.

Biztos vagyok benne, hogy a jó Karl ezek után gőzerővel veti majd rá magát a bizonyítékokra. Amint meghallja a nőszemély említését, máris dübörög a fejében a vér, látszik rajta.

– Van valami, amit már most is furcsának tartok, Franz –

mondja lelkesen. – A seprűkamrában hatalmas mennyiségű fertőtlenítőszert találtam. Az egész ház gyakorlatilag csíramentes, a pincétől a padlásig mindenhol. Az a kevés por, ami összegyűlt, mindössze néhány napos, tehát már Höpfl halála után rakódhatott le. A fickó egy igazi takarításmániás kellett legyen.

Ezzel megerősíti, amit már eddig is tudtam.

Amikor beszállunk a kocsiba, a szomszédok az ablakukban állnak és integetnek nekünk. Szándékuk szerint nyilván csak Karlnek integetnek, akit az új szomszédjuknak hisznek, akit már annyira várnak.

– Integess már vissza nekik – mondom Karlnek.

– Miért? Azt sem tudom, kik ezek.

– Mert így illik – közlöm vele.

Erre már visszaint. Tökéletes.

Este felhív Birkenberger, és leadja első jelentését. Már meg is találta Susit. Nem volt egyszerű, teszi hozzá. Ami pedig még ennél is nehezebb, az egy szabad szállodai szobát találni arrafelé. Főszezon van, magyarázza, ilyenkor az utolsó fészert is kiadják a turistáknak. Mindenki Olaszországban akar nyaralni.

Én aztán nem, felelem gondolatban.

Azért végül csak sikerült találnia egy szobát. És Susival kapcsolatban is komoly haladást ért el. Láttá ugyanis a főtéren, ahol éppen ma tartották a hetivásárt. Susi bódéről bódéra sétált, és vásárolt is néhány dolgot. Ezt aztán felesleges volt külön mondania, magamtól is rájöttem volna, hogy vásárolgat.

Még jó, hogy Rudi gyakorlatilag ingyen dolgozik nekem, mert ilyen felesleges információkért soha az életben nem adnék ki pénzt.

A beszámoló szerint Susi egyedül volt a vásárban, legalábbis Rudi nem látott mellette kísérőt. Ami persze még nem jelent semmit, mert az ilyen vásárokon hatalmas a tömeg. Most mindenesetre elmegy vacsorázni, közli velem, aztán ismét felveszi a nyomot. Nem nagy város ez, nincs sok lehetőség, ha az ember este szórakozni akar egy kicsit. Már eltekintve a szállodai szobában zajló szórakozástól, teszi hozzá, és megint csak röhög egyet. A seggfej.

Amint megtud valamit, újra jelentkezik.

Niederkaltenkirchenben az élet még a szokásosnál is nyugalmasabb. A nyári szabadságok mintha kisöpörték volna az embereket a városból. Valószínűleg mindenki különböző strandokon hever és éppen egy jó kis bőrrákot szerez be magának, egyenesen a termelőtől, hogy úgy mondjam. Hazai utcáink és tereink mindenesetre teljesen kiürültek. Üres utcákon pedig nem élvezet járőrözni, ezért inkább fogom magam és bemegyek Landshutba. Kiderítettem Angie címét, és úgy döntök, meglátogatom.

A névtáblán Buchheim áll.

Csengetek.

Angie otthon van, azonnal ajtót nyit. Lényegesen jobban néz ki, mint néhány napja a temetőben, de a szeme még mindig dagadt és vörös a sírástól.

Először nem ismer meg, de aztán mintha fátyol hullana le a

szeme elől. Még egy halvány kis mosoly is átsuhan az arcán.

– Franz? Franz Eberhofer, nem is hiszem el! – mondja, és kitarja a karját. – Mikor is találkoztunk utoljára?

– Régen. Túl régen.

Bevezet a lakásba. Gyorsan körülnézek. Minden tiszta, de szegényes és kopott. Leülök a konyhaasztalhoz, Angie meg nekilát kávé főzni. Az alakja még a régi, azt meg kell hagyni, de az arca már nem az a régi szép arc.

– Mi szél fújt ide hozzám? – kérdezi, miközben kirakja a kávécsészéket.

– Egy kicsit hivatalos a látogatásom – mondom, és igyekszem úgy tenni, mintha azért a régi ismeretségünk is fontos lenne.

– Értem – bólogat. Még mindig örül szegény, hogy itt vagyok nála.

– A rendőrségnél dolgozom, Angie.

Bólint. Kitölti a kávé.

– Mindig is rendőr akartál lenni, még emlékszem. Elégedett vagy? Megtaláltad álmaid munkáját?

– Nem – mondom őszintén. – Nem mondhatnám, hogy álmaim munkája lenne. Legalábbis nem mindig. Ma például határozottan nem az.

A mosoly eltűnik az arcáról. A tekintete üvegesse válik.

– Marcel miatt vagy itt? – kérdezi tompán.

– Tulajdonképpen Höpfl miatt. Mond neked valamit ez a név?

Rövid gondolkodás után megrázza a fejét.

– A fiad drogfüggő volt – folytatom. – Ugye, tudod?

Úgy ugrik fel az asztaltól, hogy feldönti a csészéjét. A mosogatóhoz lépek, és hozok egy rongyot, hogy feltöröljem a

kávét.

– Gondolod, hogy nem tudom? – szakad ki belőle. – Hiszen abba halt bele!

– Azt is tudod, miből szerzett pénzt a drogokra? A körülményeitek alapján nem hinném, hogy tőled kaphatott annyi zsebpénzt.

Hirtelen a füléhez kapja a kezét, és énekelni kezd. Akármennyire sajnálom is, így nem jutunk előre. Éppen elég hosszú ideje csukja már be a szemét a valóság elől szerencsétlen nő.

– Elmondom neked, miből finanszírozta Marcel a drogokat. Mert azok egyáltalán nem olcsók – mondom. Megfogom a kezét, és szelíden elhúzó a fülétől.

Mire a történetem végére érek, már egészen megnyugszik. Abbahagyja a sírást, és iszik néhány korty kávét. Azt hiszem, a lelke mélyén jól tudta ő, honnan van a fia pénze, egyszerűen csak nem akart tudomást venni róla. Mindenesetre most nyugodtan ül. Most már mindent tud.

– Szerinted ezt a Höpflt megölték? – kérdezi aztán.

– Lehetséges, de nem biztos. Mindenesetre a végére kell járni az ügyben.

Leszedi az asztalt. Megkérdezem, merre van a vécé. A második ajtó balra, mondja. Odamegyek, közben igyekszem észrevétlenül körülnézni. A vécéajtó mögött egy fogason egyenruha lóg. Óhatatlanul is az idegenlégió jut az eszembe.

Megmosom a kezem, és visszamegyek a konyhába.

– Bruno nálad lakik mostanában? – kérdezem.

– Nem. Van saját lakása, innen néhány utcányira.

– Az egyenruha a vécéajtó mögött az övé?

– Igen. Marcelnek hozta néhány hete. Azt hitte, ezzel majd tekintélye lesz előtte. Mintha Marcel még mindig kisfiú lett volna.

Lehajtja a fejét.

– Csakhogy már nem volt kisfiú – folytatja. – És teljesen hidegen hagyta, milyen egyenruhát hozott neki az apja. Tulajdonképpen az apja sem érdekelte jobban. Azt mondta, eddig sem érdekeltük soha, mit akar most tőlünk. Meg lehet érteni, nem?

– Meg.

Bátorítón magamhoz ölelem. Olyan végtelenül szomorú, hogy nagyon nehezemre esik magára hagyni.

– Menj csak – mondja, mintha olvasna a gondolataimban.

Már az ajtó előtt állok, amikor eszembe jut még valami.

– Te, Angie! Nem tudod, mikor jött vissza Bruno az idegenlégióból? Nálad mikor jelentkezett?

– Hogy mikor szerelt le, azt nem tudom, Csak annyit tudok, hogy úgy fél éve van újra Landshutban. Tíz-tizenegy hete lehet, hogy felbukkant nálam. Miért kérdezed?

– Csak úgy eszembe jutott.

– Máskor is benézel egy kávéra? – kiált még ki utánam a lépcsőházba.

– Biztos lehetsz benne – mondom, aztán már sietek is a dolgomra.

Ha már itt vagyok a környéken, elmegyek Bruno Sieglechner címére is. Hasonló házban lakik, mint Angie. Szürke és

vigasztalan az egész környék.

Délután négyre jár az idő, Bruno mégis fürdőköpenyben nyit ajtót.

– Eberhofer? Minek köszönhetem a megtiszteltetést? – kérdezi, miközben becsoszog előttem a nappaliba.

A tévé bekapcsolva. Az ágynemű a kanapén. A közepén mélyedés, mint ahol az előbb még ült valaki. Egy hamutartóban cigaretta füstölög.

Bruno visszaül a mélyedésbe. Alig látom a cigaretta füstje mögül. Az egész szoba csupa füst.

– Ül le – mutat egy székre, amelyen egy tálca áll némi ételmaradvánnyal. Fogom, és leteszem a padlóra.

– Nem zavar, ha kiszellőztetek egy kicsit? – indulok az ablak felé.

– Csak rajta.

– Már nem dolgozol? A gyorsszolgálatnál vagy máshol?

Megrázza a fejét.

– A légiótól életem végéig kapom a nyugdíjat. Tisztességes összeg. Miért dolgoznék mellette?

– De hát nemrégiben még dolgoztál.

Vállat von.

– Meggondoltam magam. Talán valami bajod van vele?

Kikapcsolja a tévét, és elnyomja a cigarettáját.

– Miért jöttél? – kérdezi. Újabb cigarettát vesz elő, és rágyújt.

– Marcel miatt – kezdem óvatosan. – Marcel jóban volt egy bizonyos Höpfflel.

– Jóban? A pasas dugta őt.

Ez aztán drasztikus váltás. Keresem a szavakat, de fogalmam

sincs, mit mondhatnék.

– Höpfl meg feldobta a talpát – folytatja Bruno. – Micsoda veszteség.

Meglepően jól informáltak tűnik.

– Mióta vagy újra Landshutban? – kérdezem, igyekezvén legalább a semlegesség látszatát megőrizni.

– Úgy fél éve.

– És mikor vetted fel Marcellel a kapcsolatot?

– Pontosan nyolc hete és két napja.

– Ilyen pontosan tudod?

– Ilyen pontosan tudom.

Elnyomja a cigarettát.

Rágyújt egy újra.

– Húsz éven át vártam arra a napra – mondja aztán.

– Miért vár valaki húsz éven át ahelyett, hogy jelentkezne?

– Mond neked valamit az a szó, hogy felelősség? Még saját magamért nem voltam kész felelősséget vállalni, nemhogy egy egész családjáért!

– A köztes időben mit csináltál? Úgy értem, amikor már itt voltál Landshutban, de még nem vetted fel a kapcsolatot a családdal.

– Figyeltem őket.

– Figyelted őket?

– Tudni akartam, mire számíthatok. Nem tudhattam, nem ment-e férjhez Angie azóta? Nem születtek-e újabb gyerekei? Van-e barátja, vagy valami hasonló? Nem tehettem meg, hogy csak úgy berobbanjak egy rendezett család életébe.

– Aztán mégis egyszerűen berobbantál.

– Mert láttam, hogy egyedül vannak. Sehol senki. Nincs férj, nincsenek gyerekek, nincs senki.

– És úgy gondoltad, ezért majd rögtön a nyakadba ugranak és ujjonganak, hogy végre megjöttél?

Nem felel. Újabb cigarettát dug a szájába.

– És mit láttál, miközben figyelted őket?

– Úgyis tudod, akkor meg mit játszol itt velem, Eberhofer?

Ebben igaza van.

– Megölted Höpflt, hogy megszabadítsd tőle Marcelt?

– Fogalmazzunk úgy, hogy figyelmeztettem. Megmondtam neki, hogy kitekerem a nyakát, ha még egyszer hozzányúl a fiamhoz.

– Mikor történt ez?

– Két nappal sajnálatos elpatkolása előtt.

– Hogyan reagált?

– Hogyan reagált volna? Gyáva patkány volt a fickó. Megígérte, hogy békén hagyja Marcelt.

– És?

– Nincs és. Két nappal később meghalt.

– A fiúval beszéltél róla?

– Beszéltem.

– És ő hogyan reagált?

– Édes istenem, hogyan reagált volna? Ahogy vártam is tőle. Közölte, hogy semmi közöm az életéhez és ne avatkozzak a dolgaiba. Legyen minden úgy, ahogy húsz éven át volt.

Úgy érzem, napi nyomorúság-szükségletem bőségesen fedezve van. Elköszönök és visszamegyek Niederkaltenkirchenbe. El is telt a napom.

Otthon azonnal bevonulok a disznóólba és levetem magam a kanapéra, becsukom a szemem, és Ludwig fejét vakargatom. Le kell ülednie annak a sok nyomorúságnak, amivel ma találkoztam.

Alig szundítok el azonban, amikor betrappol a Papa.

– Szervusz, Franz – mondja barátságos hangon, amivel sikerül alaposan meglepnie. Nem számítottam rá az elmúlt napok ridegsége után.

– Szervusz, Papa – felelem gyanakodva, és felülök a kanapén.

– Te, Franz, az előbb hívott Leopold – kezdi a Papa, és leereszkedik mellém. – Átjönnek egy kicsit ma este.

Attól mentsen meg az isten!

– Mit akar tőlünk már megint? Nincs saját otthona?

– Elsősorban Sushi miatt jönnek – magyarázza a Papa.

Aztán megtudom, hogy Nagyorrú Törpe folyamatosan ordít, amióta visszakerült a szülei felügyelete alá. Leopold és a szegény Panida le sem tudják hunyni a szemüket éjszakánként, a nappalokról már nem is beszélve. Mivel pedig már az összeomlás határán állnak, kijönnek hozzánk. Hátha nekünk sikerül jobb belátásra bírni Mérgező Törpét. Mintha a mi feladatunk lenne megnevelni az ő gyereküket.

– Ha már most így megadják magukat, az a törpe néhány év múlva a fejük tetején fog táncolni – jövendölöm. – Engem mindenesetre hagyjatok ki belőle. Eszem ágában sincs hisztériás kölyköket békítgetni. Ki van zárva.

20. fejezet

Alig teszi ki a lábát a Papa, hív Birkenberger.

– Te, Franz! – kezdi nagy lelkesen, és közben úgy fújtat, mint egy bika. – Itt teljesen egyértelmű a helyzet, a te Susiddal.

– Vagy úgy – mondom.

– Igen, és az illető egy olasz, pontosan ahogy sejtetted.

– Ennyit eddig is tudtam. Ez minden, amit sikerült kiderítened? Ha így végzed a munkádat, nem csodálom, hogy egyre kevesebb a megbízásod.

– Várj már, még csak most jön a java! – zihálja.

– Hogy hívják a fickót?

– Andrea.

– Andrea? Azt akarod mondani, hogy Susi egy nővel kavart odalent?

– Az Andrea nem női név. Legalábbis itt Olaszországban. Nincs is a pasasban a világon semmi nőies, nekem elhiheted.

Ez aztán a vigasztaló.

– Úgy néz ki, hogy minden nő eldobná magát tőle. Pontosan mint Luca Toni, a futballista, csak lényegesen fiatalabb kiadásban.

Remek.

– És milyen szerelmesek ezek ketten, azt el sem hinnéd, barátom! Mindenhová kéz a kézben járnak. Puszi itt, puszi ott. Egyébként a te Susidnak tényleg pompás a mellberendezése. Ó, bocsánat! Már nem a te Susid.

Kezdetről fogva tudnom kellett volna, hogy Birkenberger teljesen alkalmatlan egy ilyen megbízás elvégzésére. De most már ott van, mit tehetünk hát?

– A fickónak, ennek az Andreának egyébként egy kis panziója van itt – folytatja Rudi. – Egy olyan kis hangulatos reggelizővel. Tényleg nagyon kellemesnek tűnik a hely, tele is van a pincétől a padlásig!

– És egy ilyen elfoglalt embernek marad ideje a szexre?

– Nagyon úgy néz ki.

Leteszem. Előtte azért még mondok annyit Birkenbergernek, hogy ennyi elég lesz. Jöjjön haza. Azonnal. De miért, kérdezi. Egy-két napot még maradni tervezett. Nem árt, ha folytatja a megfigyelést. Talán a gerlicék mégis szakítanak, ki tudja. Jön egy kis veszekedés vagy hasonló. Végül ráhagyom, maradjon akkor még egy kicsit.

Sushi a mellkasomon elterülve alszik. Nagyon jól alszik, mélyen, nyugodtan. Én már kevésbé, mert neki köszönhetően meg sem tudok mozdulni egész éjjel. Ami pedig számomra maga a pokol. Én ugyanis nagyon is mozgékony alvó vagyok, szinte percenként fordulok egyik oldalamról a másikra. Susi hosszasan tudni mesélni róla. De ezt most inkább hagyjuk.

Sushi tehát rajtam alszik, én pedig éberem fekszem alatta. Időnként elbóbiskolok néhány percre, de attól csak még rosszabb lesz. Bóbiskolás közben ugyanis álmodom. Luca Toniról és a vádlijáról. Ahogyan gólt lő. Az évszázad gólját. Tombol az egész stadion. A kamera a tribünöket mutatja, a szurkolók önkívületben tombolnak. Susi is ott van közöttük. A

többiek a sáljukat, ő a melltartóját lengeti. Luca Toni, Luca Toni, üvölti a tömeg magánkívvül. A kamera visszavándorol a gyepre. Ott van ő, a hős. A gyepen fekszik. És alatta fekszik Susi. Erre felébredek.

Nagyorrú Törpének nincsenek ilyen gondjai. Az igazak álmát alussza egész éjjel.

Másnap kora reggel ott áll nemző atyja a disznóól közepén és irigységtől sárgán szemlél bennünket.

– Csak azt tudnám, hogy csinálod!

– Végre van valaki a családban, aki felismeri a valós értékeimet – mondom neki könnyedén.

– Én aztán nem fedeztem fel benned soha semmilyen értéket! – vágja oda.

– Nem is rólad beszélek, hanem az ifjú kora ellenére máris jóval intelligensebb leányodról.

Óvatosan felállok, és átadom Leopoldnak a gyermeket, aki abban a pillanatban üvölni kezd, mint akit nyúznak.

– Megbocsáss – mondom, miközben fogom a törülközőmet. – Sietnem kell a munkába.

Ezzel kiteszkolom őket az ajtón.

Munkanapom ennek megfelelően kialvatlanul kezdődik, aminek köszönhetően meglehetősen rossz hangulatban vagyok. Ráadásul amint beérek az irodámba, máris feladatot kapok Landshutból. Sebességtúllépés. Vizsgáljam ki. A fickó kilencvennel hajtott az ötvenes zónában. A radarképen ellenzős sapkát és napszemüveget visel, felismerhetetlen. Az autó viszont céges autó, egy épülettakarító cégé.

Amint megkapom a címet, már indulok is.

Két titkárnőn kell átküzdenem magam, mire bejutok a főnökhöz. Náluk ez nem így működik, sipítoznak kánonban. Ide nem jöhet be bárki csak úgy. Ők ketten viszont nem jogosultak felvilágosítást adni semmiről. Még a szolgálati igazolványom sem hatja meg őket. Csak amikor kijelentem, hogy ez esetben fegyverrel vágok utat magamnak a főnökhöz, akkor adják meg magukat. Hosszú folyosón megyünk végig egészen egy párnázott ajtóig.

A főnökön nem látszik, hogy örömmel töltene el a látogatásom. Először is alaposan leteremti a nőt, aki idáig kísért. Miért nem volt képes lerázni valahogyan, akarja tudni.

Olyan szemfogai vannak, akár egy kardfogú tigrisnek. Rossz ránézni.

Azért csak leteszem elé a fényképet az asztalára, és megtudakolom, ugyan ki lenne ez itt a képen.

– Alig valami látszik belőle – mondja. Ebben persze igaza is van.

– Itt a sarokban láthatja a dátumot és az időt. A nyilvántartásuk alapján biztosan meg tudja mondani, ki vezette abban az időpontban az autót.

Kardfogú megrázza a fejét.

– Nálunk nincs ilyen nyilvántartás – állítja.

– Azt akarja mondani, hogy bármelyik alkalmazottja egyszerűen beülhet akármelyik kocsiba az udvaron, és addig furikázhat vele a környéken, amíg csak kedve tartja?

– Pontosan. Amíg csak kedve tartja.

– Hány alkalmazottjuk van?

– Huszonhét.

– Akkor huszonhét ember közül kell kiválasztanom az érintettet?

– A maga baja...

– Nem hinném – mondom, azzal kényelembe helyezem magam az íróasztalán. – Ugyanis most azonnal rögzíteni fogom az összes alkalmazottjuk személyi adatait, aztán továbbítom őket Moratschek bíró úrnak. Ő nagyon szereti az ilyesmit. Ki fogja hallgatni szépen sorjában mind a huszonhét személyt, bírói végzés alapján. Sajnos az ilyesmi eltarthat egy ideig, mert a bíró úrnak más dolga is van magukon kívül, de majd szépen kivárájk a sorukat. Nagyon kényelmes székek vannak ott a bíróságon. Hogy akad-e egyszerre huszonhét szabad szék, azt persze már nem tudhatom. De ha Moratschek bíró úr minden tárgyalása közé beiktat egy-két meghallgatást, három-négy nap alatt a végére is érhet. Addig az üzem természetesen zárva lesz. Ezzel kényelmesen felállok, és előveszem a telefonomat.

– Mutassa csak még egyszer azt a fényképet! – kiáltja kétségbeesetten a kardfogú.

Két perc múlva megkapom a sofőr nevét és lakcímét. És egy hús százalék engedményre jogosító kártyát mindenféle épülettakarításból.

A következő éjjel maga a megtestesült álom. A kanapém és a mellkasom újra csak az enyém. Forgolódhatok, dobálhatom magam, senkire nem kell tekintettel lennem. A Luca Toniról szóló álmok is tompulnak, Susi legalábbis már nem bukkan fel bennük.

Az ébredés ezzel szemben maga a testet öltött terror. Nagyi a

bosszú angyalaként áll a disznóól ajtajában és teli torokból ordít:

– Kelj fel, Franz!

Az órára nézek: öt óra huszonhárom perc.

– Miért kelnék fel? Szombat van!

– A buszsofőr megbetegedett! – közli Nagyi ordítva.

Aztán feltárja előttem a teljes szomorú igazságot.

Nagyi ugyanis kirándulást szervezett mára a helybéli barátnőivel. Rendszeresen csinálnak ilyet, nem is baj, attól, hogy öregek, miért ne szórakozhatnának ők is egy kicsit?

A mai kirándulás például egy kisbuszos utazás Regensburgba a Duna bevásárlóközpontba. Ma különleges kedvezményeket kínálnak, aminek Nagyi nagyon örül. Még hozzá az egész pláza összes üzletében. Merthogy valami jubileumot ünnepelnek éppen. Csakhogy a buszsofőr az éjjel ágynak esett. Isiász. Gyakorlatilag mozgásképtelenné vált. A Nagyinak pedig eszébe jutott, hogy hát éppen itthon van a derék Franz, ott alszik az ő disznóóljában, hát miért ne fuvarozhatná ő az egész banyabagázst fél Bajorországon át, biztosan úgy sincs jobb dolga.

Az ellenállás céltalan. Nagyi pontosan tudja, hogy soha nem lennék képes megtagadni tőle a boldog bevásárlás élményét. Ráadásul ismeri a szokásos reggeli beszámíthatatlanságomat is. Mire pedig feleszmélek, már ott ülök a kisbuszban az egész csapattal együtt.

A hátsó szélvédőn felirat díszeleg: Gazdasszonyok a fedélzeten.

Bravó.

Nagyi elöl ül mellettem, de folyamatosan hátra fordul, nehogy

bármit is elmulasszon a hátsó eseményekből. Márpedig hátul aztán rendesen beindul a buli, de még hogy! Még csak Ergoldsbachnál járunk, amikor már túl vagyunk négy üveg pezsgőn és két pisiszüneten. Meglepve látom, milyen remekül megérti a Nagy a többiek. Még nevet is a vicceiken, pedig nem is hallja őket.

A Duna bevásárlóközpont előtt másfél órát veszteglünk a dugóban, mivel minden parkolóhely foglalt. Pontosabban fogalmazva csak én veszteglek a dugóban, mert a néniknek nincs idejük ilyesmire, ők már az első néhány perc után eldöntik, hogy inkább kiszállnak, és gyalog teszik meg az utolsó szakaszt. Ki is szállnak a négysávós út kellős közepén, kézen fogják egymást, és lelkes csivitelés közepette közelítenek álmaik paradicsoma felé.

A kisbuszra rátelepedő hirtelen csend először arra enged következtetni, hogy megsüketültem. Ellenőrzés végett bekapcsolom és teljes hangerőre tekerem a rádiót. A *Highway to Hell* szól. Mintha olvasnának a gondolataimban.

A közlekedési hírekben nyomatékosan figyelmeztetnek mindenkit, hogy a Duna bevásárlóközpontot messzire kerüljék el, a parkolási helyzet ugyanis reménytelen. De hát merre kerülhetnék?

A parkolóház bejáratánál narancsszínű mellényt viselő őrlengeti a tárcsáját.

– Nincs hely! – mondja tömören.

– Csak tankolni szeretnék – mutatok a parkolókhöz tartozó benzinkútra.

Erre beenged. Teletankolom a kocsit, aztán a fizetésnél

felmutatom az igazolványomat és odasúgom a pénztárosnak, hogy megbízható információt kaptunk. Ennél többet pillanatnyilag nem mondhatok, mindössze egyetlen szót: terrorizmus. Ezért most szépen le fogom állítani ezt a kisbuszt itt a benzinkúton bizonytalan időre. És természetesen számítok a teljes diszkréciójára.

Elsápad és tiszteletteljesen bólogat.

Első osztályú parkolóhely.

Természetesen Ludwigot is elhoztam, hiszen a szombat amúgy is mindig Ludwig-nap. Egy kőhajításnyira van csak a Duna, így aztán kényelmesen sétálgatunk a parti ösvényen. Egy sörkertben megpihenünk. A nap kellemesen melengeti a hátamat.

Késő délután visszaballagunk a bevásárlóközponthoz. Parkolóhelyügyben a helyzet változatlan, a csarnok környéke pedig egy menekülttáborra hasonlít. Mindenféle emberek emberek hátán, amíg csak a szem ellát, valamint legalább kétszer annyi műanyag zacskó és doboz.

Ebben a tömegben lehetetlen megtalálni valakit. Persze a mi esetünkben annyira mégsem reménytelen. A niederkaltenkircheni hölgydelegációt ugyanis már messziről hallani.

A hangok a C&A próbafülkéihez vezetnek.

– Indulás, lányok! – kiáltom el magam, amikor odaérek.

A függönyök teljes összhangban húzódnak el, csak úgy áradnak kifelé a gazdasszonyok. A szivárvány minden színében pompázó fürdőruhákban.

– Jó, hogy itt vagy, Franz! Nézd meg, hogy áll ez rajtam? –

vesznek körül egymás szavába vágva, közben pedig a tükör előtt forgolódnak, hogy kis híján beleszédülök. Annyi bőrfelesleget látok magam körül, hogy egy óriás hőlégballont is el lehetne készíteni belőle.

– Hagyjátok már ezt a butaságot, még homokost csináltok ebből a gyerekből! – ordít a Nagyi.

– Remekül néztek ki – mondom. – Mindannyian nagyon jól néztek ki ezekben a feszes fürdőruhákban.

Úgy vihognak, mint az iskolás lányok.

Miután felöltöznek, a pénztárhoz terelem őket. Mindannyian boldogok és elégedettek.

Aztán persze beülünk még a kávézóba, kávé, konyak, habos torta. A hazaút előtt még a vécére is elmegyünk, mert nincs kedvem mindjárt az első pihenőnél megállni.

Éppen ott állok kényelmesen a piszoárnál két fickó között, és elégedetten engedem szabadjára a szabadjára engedendőket, amikor kivágódik az ajtó, és becsörtet a Nagyi.

– A női vécé tele van! – ordítja. – A folyosón áll a sor!

Azzal eltűnik az egyik fülkében.

Miután mindenki kellőképpen kiürült, visszamenetelünk a kisbuszhoz. A hölgyek beszállnak, a hozzávetőleg egymillió zacskó elhelyezése rám marad.

Barátom, a pénztáros kijön a fülkéjéből. Még mindig elég sápadt.

– Az összeset letartóztattam! – kiáltok oda neki.

Felfelé bök a hüvelykujjával. Mintha még büszkének is tünne egy kicsit.

A hazaúton Liesl Mooshammer ül elöl mellettem, mert

felkavarodott a gyomra a sok süteménytől. Hátul nyugodt a helyzet, többen alszanak.

– Tényleg nálad lakik Buengo? – kérdezem Lieslt.

– Ó, Buengo, hát az aztán fekete, én mondom neked! Ilyen fekete embert még soha életemben nem láttam! De hát ő is csak ember, én azt mondom. Élni és élni hagyni, tudod, Franz. Egyébként egészen furcsa dolgai vannak, nem is hinnéd. Például a padlón alszik az ágy helyett, pedig igazán jó kényelmes az az ágy. Hát mit csináljunk, senki nem bújhat ki a bőréből, még ha az ilyen szénfekete is, nem igaz?

Bólogatok.

Nemsokára haza is érünk.

Ez a H&M, ez aztán igazán remek hely, áradozik Nagyí. Még az ő méretében is árulnak ruhákat. Értsd: alacsony, piszkafa nőknek való holmikat. Vett is egy hippi stílusú virágos, pántos ruhát és egy Hawaii-mintás bermudát. És egy pólót, rajta az amerikai zászlóval és „Forever young” felirattal. És mindent akciósan, magától értetődik.

Este felhív Birkenberger, és közli, hogy újra itthon van. Nem volt értelme tovább maradnia, mert a turbékoló páros ki sem mozdult a szobájából. Sex around the clock, ahogy megfogalmazza. Most éppen a számláit rendezgeti, mármint a költségekről. Ha elkészült, elküldi nekem az elszámolást.

Remek, mondom. Ha legközelebb újra szükségem lesz egy magánnyomozóra, tudni fogom, kihez forduljak.

Aztán a szárnalmas Höpfl-ügyre terelődik a szó. Engem ugyan

jelenlegi helyzetemben, mindazok után, amit Ruditól megtudtam, édeskevéssé izgat Höpfl halála, Birkenberger azonban kitartó.

– Szóval a gyanúsítottak köre jelenleg a falfirkáló kölykökből, Bruno Sieglechnerből, valamint Höpfl húgából áll – foglalja össze. – Mi is a neve a hölgynek?

– Höpfl – felelem tömören.

– Pontosán. Most majd szép sorjában nagyító alá vesszük mindegyiket.

– Ahogyan Susit?

– Ezt meg hogy érted?

– Légy szíves, emlékeztess rá, hogy kinyalhatod, ha legközelebb találkozunk.

– Bármikor nagyon szívesen! – röhög fel, mielőtt még letehetném a kagylót.

Igazából semmi nem érdekel már. Teljesen hidegen hagy, hogy az igazgató önállóan vagy külső segítséggel fejezte be száználmas földi pályafutását.

A disznóól sarkában most Luca Toni áll, Susi pedig a melltartójával integet neki.

Örület!

Hétfő reggel felhív Höpfl húga. Véget ért a szabadsága, kipihente magát, leburnult, meséli. Most már szeretné megkapni a kulcsot a bátyja házához. Semmi gond, mondom, és megbeszélünk egy időpontot másnapra.

Rögtön utána felhívom Karlit. Érdekelne, mire jutott helyszínelő zsenink az elmúlt napokban.

- Egyelőre nincs időm foglalkozni az ügyel, Franz – suttogja a telefonba. – Szinte belefulladunk a munkába. Szexuális bűncselekmény-sorozat történt az idősek otthonában.
- Szexuális bűncselekmények az idősek otthonában? – kérdezem. – Ugyan már, miért nem hagyjátok meg az öregeknek is a maguk élvezetét?
- Nincs időm, nem érted?
- Höpfl húga holnap kapja meg a ház kulcsát. Te végeztél ott, vagy be kell menned még egyszer?
- Nem, nem, megvan mindenem, amire csak szükségem lehet. Az egyetlen, amiből nincs elegendő, az az idő.
- Hát az bizony nagy kár – mondom neki. – Mert holnap délután találkozom a háznál szíved hölgyével, aki saját állítása szerint szépen leburnult és remekül kipihente magát.
- A telefonon keresztül is érzékelem, hogyan vörösödik el a fiú.

21. fejezet

A derék Karl valószínűleg egész éjszaka dolgozott, mert másnap reggel már az eredményekkel együtt jelenik meg az irodámban. Faképnél hagyta a vérmes öregeket, most árad belőle a szabadság, a dohányillat és a kalandvágy. Egy enyhe szintű alappirulás már most megfigyelhető az arcán.

– Úgy van, ahogyan gondoltam, Franz. Az egész Höpfl ház gyakorlatilag teljesen csíramentes. Ilyen helyen egy töredékes ujjlenyomat is aranyat ér – mondja.

– Hányat találtál összesen?

– Négyet. Úgy értem, négy különböző személytől származó lenyomatot. Mindegyikből néhányat.

Szegényes kis eredmény, meg kell hagyni. Ráadásul úgy kell minden szót kiimádkozni belőle.

– És ki az a négy személy?

– Az egyik természetesen maga Höpfl.

– Világos. Folytasd!

– Aztán találtam ujjlenyomatot tőled is. Nem viseltél kesztyűt, igaz?

– Kezdetben eltűnésnek indult az ügy. Olyankor nem kell kesztyűt húzni.

– Nem kell. De azért szabad.

– Te jó ég, inkább azt mondd, kitől származik a maradék?

– A harmadik forrás egyértelműen szegény Marcel.

– Az ő ujjlenyomatait hol találtad meg?

– A földszinten és a pincében. Pontosabban a well-nessszentélyben.

– És fent? A hálósobában vagy a fürdőben nem volt tőle semmi?

Karl csak a fejét rázza.

– És a negyedik? Kitől származik a negyedik ujjlenyomat?

– Ez a nagy kérdés, Franz. Ugyanis nem tudom. Könnyen lehet, hogy a gyilkostól. Minden szinten találtam tőle ujjnyomokat.

– Lehet másé is – mondom elgondolkodva.

Sieglechner például velem együtt járt a házban, bár ő nem ment tovább a földszintnél. Karl mégsem talált olyan ujjlenyomatot, ami kizárólag a földszinten fordult volna elő. Höpfl ezek szerint még az ő ottjárta után is kitakarított egyszer. Átsandítok Karl válla fölött, egyenesen a papírjaiba.

– Találtál még valamit?

– Néhány bejegyzést egy utazási iroda katalógusába. Nézd csak! A katalógusba kézzel dátumokat és árakat jegyeztek be. Méghozzá a Höpfl kézírásával.

– El akart utazni? – mormolom magam elé.

– Ha akart is, semmiképpen sem egyedül – mondja Karl, és rámutat egy hevenyészve felvázolt költségvetésre. Minden összeg kettővel szorozva szerepel benne. Szóval Höpfl kettesben akart elutazni valakivel.

A katalógusra ragasztott matricán megtalálom az utazási iroda címét és telefonszámát. Felhívom őket.

Sajnos telefonon nem adhatunk ki felvilágosítást az ügyfeleinkről, blablabla. Köszönjük a megértését.

Buta liba.

Oda kell hát mennünk. Az utazási irodába, úgy értem.

Első pillantásra látszik, hogy az asztalnál ülő nő tényleg egy buta liba. Éppen egy utazni vágyót igazít el, aki tanyasi pihenést szeretne. Gyerekekkel és tekepályával. A liba készségesen válaszol minden kérdésre. Mindenről teljes mértékben képben van, állítja.

– És a gyerekek tényleg pónilovagolhatnak, amikor csak akarnak? – faggatózik a leendő tanyasi nyaraló.

– Pontosan – gágogja a liba a képernyője mögül.

– És a tengerimalacok, velük kapcsolatban érdekelne, hogy...

Most már aztán elég!

Igazolvány elő.

– Mit képzelsz? – tiltakozik a felháborodott ügyfél, amikor székestül félrelököm az asztaltól.

– Gyilkossági ügyben nyomozunk, és a tettes még mindig szökésben van – közlöm vele határozottan. – Karl, légy szíves kísérd ki az urat.

Karl első szóra engedelmeskedik.

Az utazási iroda libájától aztán megtudom, hogy Höpfl valóban egy kétszemélyes utazásra foglalt helyet. Höpfl és Buchheim névre, San Franciscóba, tizennégy napra. A foglalás ráadásul pontosan azon a napon történt, amikor Höpfl az eltűnése után újra elkerült.

Ha az ember lefoglal egy ilyen utazást, nem fogja néhány órával később a vonat elé vetni magát. Önként legalábbis biztosan nem. Még akkor sem, ha tényleg senki nem szereti széles e világon. Itt bizony valaki erőteljesen besegíthetett.

De kicsoda?

Nálam természetesen Bruno Sieglechner az első számú gyanúsított. Különösen, mert az első kérdésre beismerte, hogy kemény figyelmeztetésben részesítette Höpfl. Könnyen lehet, hogy mégis az ő ujjlenyomatait rögzítette Karl a házban. Itt az ideje, hogy komolyabban is elővegyem Sieglechnert. Először azonban Höpfl húgához hajtunk.

– Nézze csak, Höpfl asszony, nem is csak a kulcsot, hanem kiváló kollégámat, Karl Stopfert is magammal hoztam Önnek – mondom a hölgynek rögtön köszönésképpen.

Látom, hogy Karlnak robbanni készül a feje.

– Igazán kedves. Hiszen már ismerjük egymást – mosolyog Höpfl húga, és kezet fog mindkettőnkkel.

Átadom neki a kulcsot.

– Szeretnék egy kicsit körülnézni odabent – mondja aztán. – Tudnának még maradni egy kicsit? Nem szívesen lennék egyedül a házban a történetek után.

– Én sajnos semmiképpen sem maradhatok – rázom meg a fejem. – Nagyon sok a dolgom, máris indulnom kell.

Aztán Karlra pillantok.

– De a kollégám biztosan szívesen itt marad önnel. Az ő munkája amúgy is sokkal nyugodtabb az enyémnél. Helyszínelő ugyanis – mondom, és bátorítóan Karl vállára csapok.

Aztán már ott is hagyom őket kettesben.

Két órával később megáll a hölgy autója az irodám előtt. Karl kiszáll belőle, aztán nyílegyenesen odamegy a saját kocsijához, és beszáll.

– Karl! – ordítok ki neki az ablakon.

Felnéz.

Aztán kiszáll. Odasétál az ablakomhoz. Mint egy lassított felvétel. Még nézni is lassítva néz fel rám.

– Karl! Minden rendben? – kérdezem.

– Franz – mondja, és ostoba vigyor terül szét a képén. – Jó látni téged.

Ez meg mit vehetett be?

– Rosszul vagy?

– Remekül vagyok – mondja valamiféle sajátos ködben lebegve, aztán visszaszáll a kocsijába és elhajt.

Mielőtt magam is elindulnék a következő bevetésemre, még benézek Susi szobájába. Ő maga persze nincs ott, nem is vártam mást.

– Mennyi szabadsága van egyáltalán ennek a nőnek? – kérdezem a szobatársnőjét, miközben leülök az elárvult székre.

– Nézd, nem tudom...

– Egy dátum is elég. Mikor jön vissza?

– Még ezen a héten.

Aztán még utánam kiált, amikor már a folyosón járok.

– És nagyon jól érzi magát ott, ahol most van!

Miközben délutáni körünket járjuk Ludwiggal, letérünk egy kicsit a megszokott útvonalunkról, és a síneknél lyukadunk ki, ahol Höpfl felszabdálódott. Ludwig szereti ezt a szakaszt. Ahányszor csak elhalad mellettünk egy vonat, megpróbálja utolérni és leahagyni. Persze csak néhány méteren át, végtére is

ő sem a legfiatalabb már. A hazafelé vezető úton egy hatalmas, frissen kaszált réten vágunk át. Csodálatos illat terjeng a levegőben. Az erdőszélen megállok egy kis időre, mert Ludwignak elintézendői támadnak, és miközben ő azokkal van elfoglalva, én kényelmesen nekidőlök egy fának és körbejáratom a tekintetemet a környéken.

Aztán meglátom.

A magaslest. Azt most már igazán ideje közelebről is szemügyre vennem. Odagyalogolunk hát, és felmászom a létrán. A kilátás fantasztikus. Mindent belátni innen, a csodálatos erdőt, a csodálatos mezőket és a csodálatos vonatokat, amelyek azokon a csodálatos mezőkön robognak keresztül.

Ha ez az a magasles, amiről a Simmerl Max fia azt állította, hogy itt pihengetett Höpfl meggyilkolásának éjszakáján, akkor innen mindent látnia kellett. Valószínűleg látott is mindent, csak nem akarja beismerni.

Írány tehát a Simmerl ház.

Simmerl a hentesbolt előtt traccsol egy hölgyvevővel. A téma a grillezett malachús elkészítése. A ház urának specialitása.

– Szervusz, Simmerl – köszönök oda neki. – Max itthon van?

Simmerl bólint, és elköszön a grillezni készülő hölgytől.

– Max! – ordítja el magát aztán olyan hangerővel, hogy beleremegnek a ház ablakai.

– Mi van? – hallatszik a fenti ablakból fiacskája válasza, hasonló hangerővel.

– Gyere le, itt van Eberhofer úr! – üvölt fel Simmerl, aztán rám

vigyorog.

– Mindjárt megyek! – érkezik a válaszüvöltés.

Ha már ott vagyok, veszek néhány kilót Nagyinak az éppen akciós húsokból. Mivel pedig éhes is vagyok, magamnak is veszek néhány húsos zsemlét. Éhes embernek egy hentesüzlet valóságos eldorádó.

Az idő meg csak telik és telik, de Max még mindig nincsen sehol.

– Eltart egy ideig az a mindjárt – jegyzem meg.

– Ezeknek a mai fiataloknak egészen furcsa az időérzékük – feleli rá Simmerl. – Ha reggelizni hívom Maxot, örülhetek, ha ebédre leér a konyhába.

Közben letörölgeti a hentespultot.

– Felmenjek én? – kérdezem, de abban a pillanatban meg is jelenik a leszármazott az ajtóban.

– Te, Max, megtaláltam a magaslesedet – mondom. – Az a tiéd, amelyik közvetlenül az erdő szélén áll, ugye? Ahonnan olyan fantasztikus a kilátás a mezőkre?

Bólint, de érzek rajta némi bizonytalanságot.

– És ahonnan tökéletes kilátás nyílik a sínekre – teszem hozzá.

– Én nem láttam és nem hallottam semmit – vágja rá Max azonnal, és a pólója alól egy fülhallgatót húz elő. – Zenét hallgattam, semmi mással nem foglalkoztam.

– Abból, hogy az ember nem hall semmit, még nem következik, hogy nem is lát – mondom a Nagyira gondolva, akinek olyan a szeme, mint a sasnak.

– Én nem is láttam semmit. Mondtam, hogy kikapcsoltam egy időre.

– És olyankor becsukod a szemedet is?

Bólint.

– Elmehetek? – kérdezi aztán dacosan.

– Nézd, fiacskám, ha hazudsz, úgymint rájövök – kapcsolok eggyel határozottabb fokozatra. – Gyilkossági ügyben nyomozok, ahol a legapróbb megfigyelésnek is nagy jelentősége lehet. Készülj fel rá, hogy beidéztek tanúnak, ott aztán olyan keresztkérdéseknek leszel kitéve, hogy még éveken át rémálmaid lesznek tőle.

– Szabad így beszélnie velem, papa? – fordul erre az apjához a kis dacoskodó.

– Én is elmegyek ám a bíróságra arra a kihallgatásra, édes fiam. És ha kiderülne, hogy hamisan tanúskodtál, kénytelen leszek saját kezűleg darabokra szabdalni téged – Simmerl drámaian meglepetti fiacskája felé a hentesbárdot, közben látványosan forgatja a szemét.

– Most pedig tűnés – veti oda leszármazottjának, aki ezúttal abban a szent pillanatban szót fogad neki.

– Gondolod, hogy Max tényleg láthatott valamit? – kérdezi aztán tőlem Simmerl, miközben átnyújtja nekem a zacskókat a Nagyinak vett hússal.

– Látnia kellett. Legalábbis elméletileg – mondom. – Az a magasles igazi páholy, első osztályú kilátással arra a szakaszra, ahol Höpflt elkapta a vonat. Ugyanakkor, ha valaki tényleg olyan seggfej, hogy egy ilyen panoráma előtt becsukja a szemét, az tényleg kimaradhat a jóból.

– Nekem mondod? – sóhajtozik Simmerl. – Nekem is ez jut az eszembe minden este, amikor befekszem Gisela mellé az ágyba.

Ugyanis olyankor már neki is mindig csukva van a szeme, ennél fogva a legjobbról lemarad.

Látom, remekül megértjük egymást.

Ludwig kap még egy darabka kolbászt, aztán hazamegyünk, és megörvendeztetjük a Nagyit friss beszerzéseinkkel.

Másnap annál a gyorsszolgálatnál kezdem a napot, ahol Sieglechner egy rövid ideig alkalmazásban állt. A tulajdonos egy idősödő úr, majdnem a köldökéig érő szakállal. Elmondja, hogy éjjel-nappal az ügyfelek rendelkezésére állnak, telefonon bármikor elérhetők, és hogy a legtöbb hívást általában éjszaka kapják. Olyankor ugyanis az emberek már nem szívesen verik fel a szomszédjukat elkérni tőle a tartalék kulcsot, hanem inkább kihívják a gyorsszolgálatot. Előfordul, hogy két-három helyre is kell mennie egyetlen éjszakán, pedig már nem a legfiatalabb, már nem bírja olyan jól a munkát, mint korábban. Ezért is kezdett kiségitőket alkalmazni. Úgy gondolta, ha heti néhány éjszakán más megy ki helyette, mindjárt jobban bírja majd ő is a többit. Sieglechnerrel könnyű volt megegyezni, mondja. Egy nap volt a betanítás, aztán már önállóan is kiment mindenhová. Nagyon ügyes szakembernek bizonyult.

– Született tehetség – jelenti ki határozottan szakállas úr. – Mire az ember odanézett, már ki is nyitotta a zárat.

– Igen – bólintok. – Nekem is volt alkalmam megtapasztalni. Még gondoltam is magamban, milyen egyszerű munka lehet. Bár meg kell mondjam, az a sok olaj meg gépszír nem éppen kellemes, az ember teljesen összekeni magát velük.

– Miről beszél? Milyen olaj meg gépszír?

– Sieglechner könyékig olajos volt, miután kinyitotta a zárat.

Az öreg megrázza a fejét.

– Nem, nem, barátom. Hacsak nem egy százéves pincaajtót kell kinyitni, manapság már sehol sincs szükség olajra. A ma használatos záraknál semmiképpen sem.

– De Sieglechner nagyon is olajos volt. Az egész keze, sőt még a karja is.

– Akkor az orránál fogva vezette magát. Vannak lakatosok, akik így csinálják, hogy keményebbnek tűnjön a munka. Szüksége azonban biztosan nem volt semmiféle olajra.

Olyan határozottan állítja, hogy teljesen elbizonytalanodom.

– Tulajdonképpen miért nem dolgozik már itt, ha egyszer olyan kiváló lakatos volt? – faggatózom.

– Néhány nap után meggondolta magát. Egyszerűen felhívott és közölte, hogy nem jön többet. Nem magyarázkodott. Ennyi volt. Magának nincs véletlenül szüksége egy mellékállásra? Semmi esetre sem, közlöm vele, aztán már megyek is.

22. fejezet

Amikor a gyorsszolgálat után visszamegyek az irodámba, látom, hogy ott van Susi. Mármint nem pontosan az én irodámban, inkább a sajátjában, de mégiscsak ott van. És gipszben van a karja. Hát igen, sejtettem én, hogy nem lesz jó vége a történetnek.

– Nocsak, ki van itt? – kérdezem olyan könnyedén, ahogyan csak telik tőlem, és elballagok mellette a kávéfőző felé.

A kanna üres. Nem valami biztató kezdet.

– Mit csináltál a karoddal?

– Eltört.

Világos, egyértelmű magyarázat, még ha nem túl részletes is.

– Vagy úgy. És hogyan tört el?

– Szörfözés közben.

Szörfözés közben! Röhög a vakbelem! Susi még korcsolyázni sem tud rendesen, a síelésről már nem is beszélve, most meg mindjárt szörfözni akart? Előre tudhatta volna, hogy ez lesz a vége.

– Fáj?

– Ki lehet bírni.

Így nem jutunk tovább, az már látszik.

– Így nem jutunk tovább – mondom ki hangosan is.

– Nem is akarok tovább jutni veled sehová. Ha engem kérdezel, már így is túl messzire jutottunk.

Most aztán csak nézek.

És egy kicsit megsértődöm.

Megfordulok és kimegyek.

Ezt azért nem érdemeltem. Semmi esetre sem.

Munkára ilyen állapotban gondolni sem lehet, ezért inkább hajtogatok néhány papírrepülő, és körbe röptetem őket a szobában.

Persze benyit a polgármester.

– Látom, milyen keményen dolgozik, Eberhofer – mondja, miközben leül velem szemben. A következő repülő éppen a feje tetején landol. Nem csoda, a kopasz foltjánál ideálisabb leszállópályát elképzelni sem lehetne.

– Azonnal hagyja abba! – ordít rám.

Egyet még elindítok azért, de utána elfogynak a repülő. Fel kellene állnom, hogy összeszedjem őket, de jelen helyzetben ezt inkább mellőzöm.

– Eberhofer! – üvölti el magát hirtelen a polgármester. Említettem már, hogy van némi hajlama a hisztériára?

Ránézek.

– Szedje már össze magát, ember! Meg kell beszélnem magával valamit!

Meg kell beszélnie velem valamit! Mintha ez pillanatnyilag a legkevésbé is érdekelne engem. De legyen. Leveszem a lábam az íróasztalról, és előre hajolok.

– Miről van szó?

– Új helyzet állt elő, kedves Eberhofer, aminek következtében bizonyos fokú átdiszponálás vált szükségessé a hivatalban. Ilyen helyzetekben mindannyiunknak össze kell tartanunk,

nem igaz? Egy ilyen kis község, mint a miénk, másképpen nem is tudna működni, igazam van?

– Ha nem gond, térjünk a tárgyra. Más dolgom is van, mint hogy magát szórakoztassam – mondom erre.

– Például papírrepülőket eregetni – mondja epésen, és feláll. Az ablakhoz lép. – De hagyjuk ezt, kedves Eberhofer.

Kedves Eberhofer. Itt valami nagyon bűzlik.

– Mit akar tőlem? – ordítom el magam. Talán kissé túl hevesen a rangjelzésemhez képest, de a polgármestert nem tudom kizökkenteni a nyugalmából. Profi politikus.

– A tényállás az, hogy szegény Susi betegszabadságra kell menjen. Úgyhogy a maga segítségét kell igénybe vennünk. Ki kell segítenie elől, a lányoknál. Nem mindig, csak ha a körmükre ég a munka.

– Gépírókisasszony legyenek?

– Csak ha nagyon felgyűlik a munka. Csak akkor.

– Mennyi ideig tart egyáltalán egy ilyen kartörés? – hördülök fel. – Négy hét? Hat?

– Nos, kedves Eberhofer, a dolog ennél azért egy kicsi bonyolultabb. Susi ugyanis a betegszabadsága után sem jön vissza hozzánk.

Ez meg mit jelentsen? Miért nem jön vissza? Hová máshová menne?

Kérdések kérdések hátán, de a válaszokat nem éppen a polgármester szájából szeretném hallani. Fogom magam, és egyenesen átmegyek Susi szobájába.

– Mennyi időre írtak ki betegszabadságra?

– Hat hétre.

– És utána?

– Utána vissza kell mennem az orvoshoz kontrollra.

– Nem így értettem! Úgy értettem, mi lesz, ha újra rendben leszel? Akkor mi lesz? Mit tervezel?

– Nézd, Franz...

Erre már le kell ülnöm. Azt hiszem, ami most következik, azt nem tudnám állva elviselni.

– Fizetés nélküli szabadságot kértem. Egyszerűen muszáj mást is látnom a világból, érted?

Hirtelen letérdel elé, és simogatni kezdi a karomat.

– Az olasz pasiról van szó, igaz? Olaszországba akarsz menni. Nem a világot akarod látni, hanem az olasz pasidat. Luca Tonit.

– Tényleg úgy néz ki, mint Luca Toni – néz rám meglepetten. – Honnan tudod?

– Én mindent tudok, drágám. Azt is, hogy nem leszel boldog velem.

– De veled sem, Franz – mondja, aztán felemeli a kezét, és hátrasimítja a hajamat. Levendula és jázmin illatú a csuklója. Mindjárt hányanom kell.

Visszamegyek az irodámba.

A polgármester még mindig ott ül, ezúttal az én székemben, és egy golyóstollal játszadozik.

– Ha rám merészeli osztani Susi munkáját, holnap reggelre mind a két karom gipszben lesz – közlöm vele. – Ismerek embereket, akik szívesen elintéznének nekem ilyesmit. Szinte fájdalommentesen ráadásul.

Erre feláll és kimegy.

– A golyóstollam! – üvöltök utána.

Visszajön, és leteszi a tollat az asztalra.

Nagyon helyes.

Hazafelé menet teszek egy kis kitérőt. Egy oda-vissza huszonhárom kilométeres kis kitérőt. Lemosatom az autót. Ideje volt már, elvégre is ezek az igazán fontos dolgok az életben. Egy tiszta autó, az mindjárt más. Tizenkilenc euró kilencvenkilenc cent a teljes mosás minden extrával. Ennyibe kerül egy menet. Összesen hétszer megyek végig rajta. Most már egészen biztosan tiszta a nyomorult kasztni.

Ahogy hazaérve befordulok az udvarunkra, látom, hogy ott terpeszkedik Leopold autója. Ez a tartós megszállás már kezd az idegeimre menni.

– Isten hozott, öcsikém! – kiabál már messziről, amint meglát.

– Te meg miért vagy ilyen jókedvű? – kérdezem.

Odalépek a tűzhelyhez, de ételnek semmi nyoma.

– Nem, Franz, ma nincs itthoni főzőcskézés – rikkantja élénken Leopold. – Ma étteremben eszünk, meghívok mindenkit! Ma volt a válóperes tárgyalásom. Négy és fél órája újra szabad ember vagyok!

– Szívből gratulálok.

– Nem, az ilyesmihez nem szokás gratulálni – mondja Leopold.

– Egy szabad ember olyan szánalmas. Majd hat hét múlva gratulálj, akkor lesz ugyanis az esküvőnk, igaz, Panida?

– Remek – mondom, miközben már alig állok a lábamon.

– Akkor indulás! – vezényel Leopold.

– Hová megyünk? – kérdezem még.

– Az olaszokhoz. A változatosság kedvéért ma pizza és pasta a

menü, igaz, Papa? – lelkesedik a nyálas disznó.

Inkább otthon maradok.

Erre már mondani sem lehet semmit.

Természetesen Sushi is otthon marad velem. Nem lehet elég korán kezdeni a hazai ifjúság védelmezését az olasz nép káros befolyásától.

A disznóólban egy boríték hever az asztalon. Birkenberger a feladó. A számlák vannak benne a Susi-obszerváció idejéről. Kis híján összeesek, amikor meglátom a végösszeget. Azonnal a telefonért nyúlok.

– Mondd csak, te szégyentelen seggfej, mit képzelsz te egyáltalán? Tényleg azt hiszed, hogy ki fogom fizetni neked ezeket a számlákat? – suttogom a telefonba. Nagyorru Törpe ugyanis ott szunyókál mellettem, és semmiképpen sem szeretném felébreszteni.

– Halló! Halló! Ki beszél? Beszéljen egy kicsit hangosabban! – mondja a seggfej. A pulzusom már az egekben. Kilépek az udvarra, és behúzó magam mögött az ajtót.

– Itt Eberhofer beszél, akit éppen gátlástalanul le akarsz húzni!

– Hogy érted azt, hogy lehúzni? Úgy állapotunk meg, hogy a költségeket te állod.

– De ötcsillagos szállodáról szó sem volt!

– Mondtam neked, Franz, hogy közel-távol sehol nem volt szabad szoba. Egyedül ott találtam helyet.

– Kétszázhusz euró egy éjszakára!

– Sajnálom.

– És az ételek? Egyetlen egyszerű pizzát sem látok egyik

számlán sem! Mindegyiken csak luxusételek! Háromfogásos halvacsora kagylóval, extra salátával és desszerttel, mellé víz, bor, presszókáv! Folytassam?

– Miattam nem kell, még pontosan emlékszem, mit rendeltem. De ha akarod, csak folytasd nyugodtan.

Semmi értelme folytatnom.

Leteszem a telefont.

Ennek a napnak már úgyis annyi.

Sok-sok órával később meglehetősen ittas állapotban érkezik haza a társaság. Leopold egyenesen tökrészeg. Ugrálva vág át az udvaron, és kitarja a karját felém.

– Mi a fenét akarsz? Táncra akarsz felkérni talán? – förmedek rá.

– Miért ne? Ugyan, Franz, ne legyél már olyan unalmas! Nézd, neked is hoztunk egy pizzát.

Ezzel kitépi a dobozt Panida kezéből, és olyan mozdulattal nyújtja át nekem, mintha valami egészen különleges ritkaságot rejtene. Közben kinyitja a doboztetőt. A pizza még gőzölög. Remekül illik az arcába. Aztán megfordulok és visszamegyek a disznóólba. Ajtó be, mára ennyi volt.

A szokásos pihentető éjszakai nyugalom ennek megfelelően igencsak félresikerül. Mindegy, az álmatlanul töltött időt nagyszerűen ki tudom használni arra, hogy még egyszer átgondoljam az egész Höpfl-ügyet.

23. fejezet

Másnap reggel morcos hangulatban ébredek, és először nem is az irodába megyek. Ha ebben az állapotban meglátnám Susit vagy a polgármestert, nem tudom garantálni, hogy nem lesz belőle fegyverhasználat. Inkább Landshutban kezdem a napot. Végül is Angie a múltkor azt mondta, örülne, ha néha benézne hozzá egy kávéra. Meglátjuk, működik-e a terv, amit kigondoltam álmatlanságom óráiban.

Sokáig csengetek, mire ajtót nyit. Hálóiing van rajta.

– Franz? Mit csinálsz te itt? Hány óra van? – kérdezi.

Elmegyek mellette, egyenesen a konyhába.

– Hat óra húsz. Felébresztettelek? – kérdezek vissza, közben felteszek egy kávé.

– Úgy is mondhatjuk.

Az egész konyhában erős füstszag terjeng. Valószínűleg Sieglechner járhatott itt látogatóban. Vagy talán még most is itt van.

– Mit akarsz? – kérdezi tőlem Angie bizalmatlanul.

– A múltkori meghívásodra jöttem. Meghívtál kávézni, már elfelejtetted?

– Nem, természetesen nem... de inkább egy délutáni időpontra gondoltam volna...

– Ha akarod, itt maradhatok délutánig.

Erre már elmosolyodik.

– Egyedül vagy? – kérdezem tőle.

– Kivel lennék?

– Például Brunóval.

Megrázza a fejét, aztán kitölti a kávé, és tejet vesz elő a hűtőszekrényből.

– A dolgok jelenlegi állása szerint a te Marceled ölte meg Höpfl, Angie – közlöm vele minden átmenet nélkül.

Kiesik a kezéből a kanál. Egyenesen bele a csészébe. Ez a nő mindig hatalmas felfordulást csinál maga körül.

Hozok egy rongyot a mosogatóból, és feltörlöm a kávé.

– Miért mondod ezt, Franz? – kérdezi remegő hangon.

– Előkerült egy tanú, aki mindent látott. Egy magaslesről méghozzá. Távcsővel. Láta, ahogy Marcel kiköti Höpflt a sínekre. Százszázalékos bizonyíték. Tiszta éjszaka, távcső, szavahihető tanú. Nem lehet fogást találni rajta.

– Franz, kérlek! – sír fel hirtelen. – Kérlek, menj most el!

Talpra ugrik és reszketve áll. Ma nincs kedves elköszönés, nincs ölelés. Egy szó nélkül kimegyek, és lesietek a lépcsőn.

Ahogy kilépek a házból, átvágok az udvaron, aztán a sarok mögött megállok. Onnan pontosan belátok mindent.

Angie konyhafüggőnye meglebben. Tíz perccel később pedig Sieglechner lép ki a házból. Beül az egyik parkoló kocsiba és elhajt.

Most már nem kell sietnem.

Tudom, hová megy.

– Gyönyörű panoráma, nem igaz? – kiáltok fel neki a magaslesre.

Ott áll fent, a kezével szemellenzőt formál, és csak bámul a

semmibe.

Bólint.

– Szép – mondja nyugodtan.

Egy ideig még fent marad, végigpásztázza a szemével az egész vasúti szakaszt elejétől a végéig, ameddig csak belátni onnan fentről. Mintha minden egyes milliméterét külön szemrevételezné. Aztán amikor végzett, lassan megindul lefelé a lépcsőn. Fokról fokra. Csak lassan.

Amikor leér, megáll előttem, és hirtelen megragadja a galléromat. Jó erősen méghozzá.

– Mondok neked valamit, barátom. Nem engedem tönkre tenni az én Angie-mat. Így is megszakad a szíve, érted? Marcel halott, azon már nem változtathatunk, de az emlékét nem engedem bemocskolni! Soha! Megértetted?

– Ha nem engedsz el azonnal, szétlövöm a térdkalácsodat, Bruno.

Erre elenged. Úgy ráz le magáról, mint egy bosszantó rovar. Aztán elfordul és az autója felé indul.

– Minden újságban benne lesz, Sieglechner! Minden átkozott újságban, hallod? A fejed tetejére állhatsz, akkor sem tehetsz ellene semmit! – kiáltok még utána.

Legyint egyet, beszáll és elhajt.

Ahogy vártam is, nemsokára megszólal a telefonom. Angie az. Sír, könyörög, eseng, bevet minden eszközt. Sajnálom, mondom neki. Ma péntek van, hétfőn megtartjuk a sajtókonferenciát. Ott pedig minden napvilágra fog kerülni, semmit nem tehetnek ellene. A világnak joga van megtudni, ki

ölte meg Höpfl igazgatót. Nem segít semmilyen sírás-rívás.
Nem engedek.

Délben éppen hazafelé indulnék ebédelni, amikor akkora hangzavar tör ki a folyosón, hogy beleremegnek a falak. Az egész polgármesteri hivatal kitódul a szobákból, sőt még kintről is áradnak befelé az emberek. A fél falu ott van, mondhatni. A felfordulás kellős közepén pedig ott áll Susi. Valósággal elvész a sokadalomban.

Búcsúünnepség.

Merthogy ma indul el.

Az új élete felé.

Éljen.

Természetesen a Papa és a Nagyi is eljöttek. A pillantások, amelyeket énrám vetnek, lesújtóbbak már nem is lehetnének. Nem akarom összeokádni a padlót, ezért inkább gyorsan elindulok kifelé.

Alig teszek meg néhány lépést, amikor futva jön utánam Susi.

– Te nem kívánsz nekem szerencsét, Franz?

– Nem. Inkább azt kívánom, törd el a másik karodat is, a fenébe! Akkor majd meglátod, hajlandó lesz-e a szépséges olasz pasid kitörölni a hátsódat helyetted!

Pontosan a városháza falára felfutó rózsák előtt áll. Olyan ez előtt a háttér előtt a rózsaszín nyári ruhájában, mintha csak egy festő álmodta volna oda. A haját feltűzte, néhány elszabadult tincsével könnyedén játszik a szél.

– Franz – mondja halkán, és a karomra teszi a kezét.

– Sok szerencsét – mondom neki, azzal beszállok a kocsiba.

Most aztán tisztáztunk végre mindent. Nincs itt már miről beszélni. Beindítom a motort, és sivító gumikkal kikanyarodom, éppen csak egy centiméternyire húzva el Susi előtt. A visszapillantó tükörben látom, hogy a szemét törölgeti. Ő csak ne sírjon. Nem én hagytam el őt.

Esti körutunkon Ludwiggal ismét belebotlunk a két idétlen sportemberbe. Flötzinger és Simmerl fújtatva gyalogol velünk szemben, lengetik a botjaikat, igazi nordic walking, ahogyan a nagykönyvben meg van írva. Megbeszéljük, hogy később találkozunk Wolfinál egy sörre.

Odahaza, amint belépek a konyhába, Papa máris azzal fogad:

– Most aztán elment. Volt Susi, nincs Susi.

– Mit tehetnénk? – kérdezem.

– Most már semmit – mondja borúsan.

Tessék. Alig ültem le, már állok is fel az asztaltól. Túlságosan hülyén érzem magam ahhoz, hogy maradjak.

– Most meg hová mész? – kérdezi a Papa.

– Leinni magam.

– Csak hogy tudd, holnap nálunk lesz Sushi. Leopoldnál ugyanis író-olvasó találkozó lesz a könyvesboltban, valami nagyon híres bestsellerszerzővel. Panida készíti a büfét. Thai büfé lesz ugyanis. A kicsi ezért nálunk lesz.

– És nekem mi közöm mindehhez? – kérdezem, holott nagyon is jól tudom a választ.

– Hát az, hogy Sushi biztosan nálad szeretne aludni. Te is tudod.

– Erre azért jó vagyok, igaz? Minden másban viszont nyugodtan

lehet szidalmazni szegény hülye Franzot. Franz úgyis kibírja, Franz minden kibír!

– Ki fogod bírni – mondja erre a Papa.

Ezen a ponton szólásra jelentkezik a Nagyi is.

– Az isten szerelmére, most már aztán elég! A sírba visztek az örökös veszekedéseikkel! – ordítja mérgesen.

Odalépek hozzá, és adok neki egy nagy puszit, hogy megnyugodjon egy kicsit.

– Tűnj el, te bolond! – legyint egyet rám ordítva. – Inkább azon törd a fejed, hogyan tudnád hazahozni Susit!

Ezzel megfordul és kivonul a konyhából.

– Semmire sem jók ezek a férfiak – morogja még maga elé.

Amikor megérkezem Wolfihoz, a két sportember már ott van. Almafröccsöt isznak. Rajtuk kívül egy lélek sincs az egész kocsmában.

– Szervusz, kocsmáros! – kiáltom el magam, amint belépek az ajtón. – Jackie-t és AC-t, de azonnal!

Wolfi természetesen rögtön megérti, és a következő pillanatban már ott áll előttem egy vizespohárnyi Jack Daniels, a hangszórókból pedig dörög az AC/DC.

Így van ez jól. Vannak pillanatok az életben, amikor ez az egyetlen orvosság.

A sportemberek egy ideig még kitartanak az egészségük védelme mellett, végül azonban ők is megadják magukat.

– Az autók és a nők – mondja később Flötzing. – Ez a két dolog a legfontosabb a férfiember életében. És pontosan ez a két dolog az, ami a legtöbb gondot is okozza.

Bölcs ember ez a Flötzingert.

– Legyen az akár egy Ferrari, még az is hozhat bajt rád – folytatja. – Először azt hiszed, milyen csoda dolgot kaptál, aztán a végén kiderül, hogy csak egy roncsot sóztak rád.

– Nekem mondd? – csatlakozom hozzá.

– Egy roncs – jelenti ki határozottan – Hiába öltöztetik be szépen minden oldalról, a roncs az csak roncs marad.

Az utóbbi mondathoz azért többszöri nekifutásra van szüksége. Így aztán egy darabig elbeszélgetünk az autóról és a nőkről. Később léggitározunk. Wolfi is beszáll. Ő az igazi léggitármester. Gyanítom, titokban rendszeresen gyakorol, ha éppen nincsenek vendégei.

A hazaúton aztán persze megint Susira terelődik a szó. A két okostojás versengve sorolja az ötleteket, hogyan szerezhetném vissza.

Mínta én vissza akarnám szerezni. Isten ments!

Sajnos a téma nem hangol éppen jókedvre. Legszívesebben behúznék egyet mind a kettőnek. Mivel azonban illetudónak neveltek, helyettük egy ablaküveget verek be egy kővel. A Susi hálószobaablakát. Hatalmas csörömpölés, ezernyi apró szilánk repül szét a levegőben.

Néhány lépéssel később megszólal a telefonom. Susi szomszédja hív. Azonnal ki kell mennem hozzá, mondja. Valami garázda éppen most dobta be kővel Susi egyik ablakát. Amint szoros szolgálati beosztásom megengedi, első dolgom lesz, hogy kimenjek, mondom, azzal leteszem.

Aztán még Flötzingert is le kell szállítanom Marynek. Nem szép

látvány. Már nem tud megállni a lábán, így négykézláb vánszorog be a házba.

– Ez meg hogy néz ki – mondja Mary, és mintha egy kis szemrehányást éreznék ki a hangjából.

– Már egyáltalán nem bírja az italt – válaszolom. – Attól lehet, hogy egy ideje semmi mást nem ivott, csak almafröccsöt. Így van ez.

Azzal magam is hazafelé indulok.

A másnapi ébredés meglehetősen durva. Reggelire gondolni sem bírok, már amennyiben az aszpirin nem számít reggelinek. Nagyi délben ébreszt. Tűzdelt őzgerinc van ebédre. Remek étel, már abban az esetben, ha az ember éppen nem úgy érzi magát, ahogyan én érzem aktuálisan. Egy falatot sem bírok leerőltetni a torkomon. A vérig sértett Nagyi nem is engedi, hogy segítsek neki a mosogatásnál. Nem mintha olyan nagy veszteség lenne jelenlegi állapotomban. Visszavánszorgok a disznóólba, és elnyúlok a kanapén. A délutánt félálomban szunyókálva töltöm. A telefon ébreszt fel. Angie az. Zokog bele a kagylóba. Leteszem. Nincs nekem most erőm az ilyesmihez. Nem sokkal később Birkenberger hív. Ő is csak nyavalyog nekem. Sokéves barátság meg hasonlók. Ehhez aztán még az Angie sírásánál is kevesebb kedvem van. Megint csak leteszem.

Aztán ki is kapcsolom a telefont. Ki hívhatna még ezek után? A római pápa, hogy ugyan állítsam már helyre a világbékét?

Valamivel később besétál a Papa a disznóólba. Karján hozza Sushit. Frissen pelenkázva, megvacsoráztatva. A többi már az

én dolgom, mondja. Ő már megsétáltatta Ludwigot. Még ezzel a csonka lábával is, teszi hozzá. Tulajdonképpen tényleg nem sok kedvem lett volna egy hosszas gyalogláshoz ebben az állapotban.

Sushi boldogan gőgicsél a Papa karján. Ez új. Más, mint az eddigi babavisításai. Igazán szépen gőgicsél. Valósággal dorombol.

Remek.

Amint meglát, hangosan nevetni kezd. A Papára rá sem néz többé. Szegény öreg csak csóválja a fejét hitetlenkedve.

Aztán megjelenik Nagyi is egy hőálló dobozzal a kezében.

– Készítettem neked néhány gőzgombócot – mondja békülékenyen. – Vaníliamártással, ahogyan szereted. Enned is kell valamit végre, nem lehet örökké csak inni. Edd meg, jót fog tenni a gyomrodnak.

Hiába, Nagyi tényleg tudja, mire van szüksége a szegény Franznak.

Aztán ők elköszönnek, és Sushi meg én kettesben maradunk éjszakára.

Énekelek neki egy kicsit.

Nevet. Szépen tud nevetni. Tetszik neki a produkcióm.

Legalábbis egy ideig. Utána azonban a Papa bekapcsolja odaát a Beatlest. Azzal pedig az én szegény, Jack Daniels által rekedtessé tett hangom nem tud versenyezni. „Why don't we do it in the road” árad a hangszórókból.

Sushit mindenesetre nem zavarja a lárma. Nemsokára lehunyja a kis szemét, aztán már alszik is. Óvatosan lefektetem a kanapéra, és betakargatom. Úgy néz ki, mint egy kis angyal. Egy

thai kisangyal. Már az orrától eltekintve, természetesen.

24. fejezet

Éppen nekiülök a gőzgombócoknak, amikor kinyílik az ajtó, és egyszer csak ott áll előttem Sieglechner. Már csak ő hiányzott. Mintha egy jó másnaposság és egy kisbaba nem lenne elég vendégnek.

– Mit akarsz? – kérdezem barátságatlanul, mivel sejtem, hogy nem a látványom iránti vágy hajtotta hozzám.

– Megmondom, mit akarok, Eberhofer – mondja, és a falnak támaszkodik. – Felgyújtom ezt az egész házat, ha nem hagysz végre békén bennünket.

Eszegetni kezdem a gőzgombócot. Reményeim szerint ezzel unottságot sugározok. Meg különben sem tudnék tovább ellenállni a gőzgombócoknak. Isteniek. Kívülről kemények, belülről levegősek és vajpuhák. A mártásra pedig már szavakat sem találok. Nagyi igazán ért hozzá, hogyan kell rendbe hozni a sokat szenvedett gyomrokat.

– Gyújts fel, amit csak akarsz, Bruno – mondom neki nyugodtan. – Akkor sem tudod megakadályozni, hogy felderítsem az ügyet.

– Csakhogy rossz nyomon vagy, nem érted? Marcelnek semmi köze nem volt hozzá. Angie pedig... – ellöki magát a faltól, odajön hozzám, és leteszi a két kezét az asztalra elé. – Angie megöli magát, ha Marcellt gyilkosnak fogod beállítani.

Most már közvetlenül előttem áll. Érzem az arcomon a lélegzetét.

– Valaki megölte Höpfl-t. És van egy szemtanúnk. Magad is láttad, milyen remekül belátni az egész pályaszakaszt arról a magasletről.

– Akkor a szemtanúd tévedett!

– Amíg nincs más gyanúsított, addig nem vagyok hajlandó felmenteni Marcellt.

– Az isten szerelmére, Eberhofer, az a gyerek egy légynek sem tudott volna ártani!

– Nem láthatunk bele az emberekbe. Hányan néznek ki ártalmatlannak, közben a belsejükben a pokol tombol.

Sieglechner fel-alá kezd járkálni a disznóólban. Olyan ideges, hogy mindjárt felrobban. Megérezem én az ilyesmit. Már a hivatásomnál fogva is azonnal kiszúrom az ideges embereket.

– Talán nem egyedül tette – mondom lassan. – Talán családi vállalkozás volt, hogy úgy mondjam.

– Ezt meg hogy érted? – emeli fel a hangját.

– A te ujjlenyomataidat is megtaláltuk a Höpfl-házban, Bruno. Nemcsak a fiadét.

– Még szép, hogy megtaláltátok. Én nyitottam ki neked a zárat, már elfelejtetted? Aztán bementem, hogy kezet mossak, mert csupa olaj voltam. Erre csak emlékszel még? És különben is, honnan volt meg neked az én ujjlenyomat-mintám?

– Ne légy nevetséges, Sieglechner! Az olajos dolog szándékos terelés volt. Tudtad, hogy előbb-utóbb te is képbe kerülsz majd, ezért megelőző manőverként legálisan elhelyezted az ujjlenyomataidat a házban. Csakhogy az én jelenlétemben te kizárólag a földszinten jártál, sehol máshol. Az ujjlenyomataidat viszont mindenhol megtaláltuk a házban. Ezt

mivel magyarázod?

Elértem a végpontot, azonnal érzem. Bruno most már céltalanul rohangál a disznóólban, fújtat, aztán hirtelen leroskad a kanapéra.

És észreveszi Sushit.

– Nocsak, ki van itt? – kérdezi, és a hangja egyszerre nagyon furcsa színezetet ölt. – Egy kis mandulaszemű. Milyen aranyos. A tiéd?

– Ne merj hozzányúlni! – figyelmeztetem, talán egy fokkal emeltebb hangon, mint kellene.

Erre felfigyel.

Rám néz.

Aztán megint Sushit nézi.

Aztán felemeli.

Óvatosan. Szinte már szeretettel. Sushi nem is veszi észre, csak alszik tovább békésen.

– Vigyázz! – szakad ki belőlem.

– Ugyan már, Franz. Jóval érzékenyebb dolgokat is fogtam már a kezemben, de még mennyit. Kézigránátokat, robbanószeret, savakat. Biztos az én kezem, elhiheted. Azt hiszed, nem tudom, hogy fogjak meg egy kisbabát?

Finoman végigsimít Sushi fejecskéjén.

Felállok.

– Ül le! – utasít.

Leülök.

– A te gyereked?

Megrázom a fejem. Hangot képtelen vagyok kiadni magamból.

– Nem a tiéd? – most megint megváltozik a hangja. Csak úgy

csepeg belőle a gúny. – Te nem lennél képes felelősséget vállalni egy gyerekért, nem igaz?

– Tedd le!

– Kislány vagy kisfiú?

– Tedd le!

– Azt hiszem, félreérted a helyzetet, barátom. A szerepek ugyanis éppen most cserélődtek fel, érted már?

Szédülök.

Bruno feláll, és folytatja a járkálást. Sushi békésen alszik a karján. Úgy tud lépkedni a fickó, hogy csak a lába mozog, a felsőteste egyáltalán nem.

A fegyverem pedig a hevederrel és a bőrkabátommal együtt az ajtó kilincsén lóg. Esélyem sincs, hogy elérjem.

– És ez itt micsoda? – néz le Bruno a tányéromra. – Gőzgombóc? Remek.

Fél kézzel belekanalaz és megkóstolja. Aztán eszik még egy kanállal. A vaníliamártás lecsorog az állán.

– Isteni – mondja, és lepillant a kis csomagra a karjában. – Kár, hogy egy kicsit már kihűlt.

Aztán megint leül, és hátradől a kanapén. Sushi még mindig mélyen alszik a karjában. Bruno most már egészen nyugodtnak tűnik. Mélyeket lélegzik. Belégzés-kilégzés.

– Elmondom én neked, mi történt, barátom. Elejétől a végéig, mindent úgy, ahogy volt. Van időnk így hármásban, nem igaz? Vagy talán valami programot szerveztél magadnak éjszakára?

A nagy házban a Beatles bluest játszik.

Sushi nyújtózik és nagyot ásít.

Nekem pedig mindig szétrobban a fejem.

– Egyszerűen nem hallgatott rám a fiú – folytatja Sieglechner. – Azt mondta, maradjak ki az életéből. Azt csinál, amit akar, és azzal, akivel akar. Álltam volna ott tétlenül? Muszáj volt tennem valamit. Figyelni kezdtem Höpfl.

– Miért nem csöngettél be hozzá, és vontad egyszerűen kérdőre?

Bruno felnevet.

– Mert mindent letagadott volna. Ahogy Marcel is mindent letagadott. Muszáj volt behatolnom a házba és tetten érni őket.

– És sikerült?

Úgy csikorog a hangom, mintha borotvapengéket ettem volna reggelire.

A gyerekrabló bólint.

– Sikerült. Olyan undorító látvány volt, hogy el sem tudod képzelni, Franz.

Közben megsimogatja Sushi hasát. A kicsi dorombol.

– És aztán mi történt?

– Kidobtam Marcelt az utcára, aztán kezelésbe vettem Höpfl.

– Te verted össze?

– Mondhatjuk. Addig vertem, amíg meg nem esküdött, hogy egy ujjal nem nyúl többet a fiamhoz. Először persze, még mielőtt kezelésbe vettem volna, csak nevetett a disznó. Még azt is mondta, egyszer én is kipróbálhatnám, milyen pompás érzés megdolgozni egy ilyen kicsi, feszes hátsót. Talán én is ellazulnék tőle egy kicsit, ezt mondta. Azért a végén már csak sírt meg nyöszörgött, nekem elhiheted.

– Folytasd.

– Aztán elmentem. Akkor még dolgoztam, munkába kellett

mennem. És a sors fintoraként éppen aznap hívtad ki a gyorsszolgálatot. Én meg kinyitottam neked az ajtót, és beengedtelek a házba. Ettől fogva tiszta voltam, nyugodtan megtalálhatták a nyomaimat. Gyakorlatilag te magad gondoskodtál nekem fedősztoriról.

– És hol volt Höpfl, miközben én körbe-körbe járkáltam a házában?

– A pincében, a privát kuplerájában. Ahol hagytam.

– De miért nem kiabált segítségért? Hallhatta, hogy ott vagyok és szólongatom.

– A szer, amit beadtam neki, néhány órára harcképtelenné tette. Ugyanazt a cuccot adtam be egyébként az előbb a kutyádnak is. Szereti a kolbászt, nem igaz?

– Ludwig? – A hangom most már alig hallatszik. Már csak egy nyögésre vagyok képes.

– Ne félj, csak kis adagot kapott. Legkésőbb holnap reggelre újra a régi lesz.

Legalább nyelni tudok már.

– De minden hiába volt – folytatja Bruno. – Marcel már másnap újra elment hozzá. Ő nem tudott semmit arról, mi történt köztem és az ügyfele között. Persze követtem. Kint maradtam a ház előtt, és vártam. Ha Höpfl betartotta volna, amit ígért... ha betartotta volna, akkor Marcel néhány perc múlva már jött is volna ki a házból. De nem jött. Vártam öt percet, aztán tízet. Aztán amikor húsz perc múlva sem jött ki, bementem utána. Éppen akkor jöttek fel a pincéből. Előtte egy-két perccel végezhetek. Láttam, hogy Marcel megkapja a pénzét. Meg néhány prospektust. El akartak utazni, együtt. Idehaza

valószínűleg túl forró lett nekik a helyzet. Hihetetlen!

Keserűen, gúnyosan nevet. Reszketni kezd a keze.

– Te hol voltál, miközben ők ezt megbeszélték?

– Okosabbnak hittelek – néz rám, aztán lefelé mutat. A bakancsára.

– Várj csak – mondom. – A függöny mögé bújtál! Te voltál ott a függöny mögött akkor is, amikor ott jártam! Nemcsak egy bakancs volt oda letéve, hanem a te lábad lógott ki a függöny alól. A francba is, miért nem jutott előbb eszembe?

Szünet.

Egy ideig csak bámulunk magunk elé mindketten a semmibe.

– De miért kellett a függöny mögé rejtőznöd? – kérdezem végül.

– Egyszerűen odaállhattál volna eléjük és kérdőre vonhattad volna őket.

– Akkor már nem volt mit megbeszelnünk, Franz. Különben is, ami dolgom nekem ezután még volt Höpfllel, azt nem akartam Marcel szeme láttára intézni. Szerencsére a gyerek néhány perc múlva elment. Höpfl meg... Höpfl meg felment. Fürdeni. Lemosni magáról a mocskot. Hallottam, hogy megereszti a fürdővizet. Fel akartam menni hozzá, de akkor hirtelen megjelentél te, ezért visszabújtam a függöny mögé. Így aztán fél órát nyert még magának az a mocskok.

Megint nevet.

– Hogyan ölted meg?

– Kitekertem a nyakát. Olyan élvezettel, amit el sem tudsz képzelni, Franz. Még soha életemben nem tettem semmit ekkora élvezettel.

Az órájára néz, aztán Nagyorrú Törpére.

– Késő van, barátom. Nekünk most mennünk kell – mondja teljes nyugalommal.

– Nem méész sehová!

Feláll. A karján a békésen alvó Sushival.

– Megoldunk mindent szép nyugodtan, Eberhofer. Én most elviszem innen a kölyködet, aztán felveszem Angie-t és holnap reggelre a francia határ túloldalán leszünk. Ott már sok barátom van. Amint biztonságban leszünk, de csak akkor, tudatni fogom veled, hol veheted át ezt a kis csomagot.

– Megőrültél? – lépek felé.

– Állj el az útból. Azt hiszed, viccelek? – hirtelen felerősödik a hangja.

Sushi felébred.

Nyöszörögni kezd.

Mindjárt összeesek.

Aztán minden olyan gyorsan történik, hogy alig tudom felfogni. Kivágódik az ajtó, és berobban rajta Birkenberger. Leveti magát a földre, és a pisztolya egész tárát kilövi. Pontosan a Sieglechner combjába. Bruno összeesik, rántja magával Sushit a mélybe.

Mint egy sólyom, vetem előre magam, és az utolsó másodpercben elkapom a kicsit.

Ott tartom a kezemben, ő pedig felmosolyog rám. Aztán a következő másodpercben már alszik is újra, mintha semmi sem történt volna.

– Mondhattad volna a telefonban is, hogy ilyen kedves vendéged van, ahelyett hogy egyszerűen leteszed – mondja Birkenberger vigyorogva.

– Látod, mennyire elfoglalt vagyok munkaügyileg. Olyan nagy itt a stressz, hogy az embernek egy perce sem marad a magánéletre – vigyorgok vissza rá.

– Ez itt a gyilkosunk? – kérdezi.

Bólintok.

Sieglechner vérzik, mint egy disznó.

– Talán mentőt kellene hívnunk hozzá – veti fel Rudi, aztán egy sóhajtással előveszi a telefonját.

25. fejezet

Beszállok Sieglechner mellé a mentőbe, Birkenberger pedig a szolgálati autómmal jön utánunk. Azaz csak az út elején utánunk, nemsokára ugyanis megelőz bennünket. Kék villogóval és szirénával. Rendesen rálép a gázra. Úgy látszik, ez ragályos, mert ezt látva a mentő sofőrje is olyan száguldásra kapcsol, hogy csak úgy dülöngél velünk a kasztni.

Sieglechner csak fekszik a hordágyon, miközben az ápoló levágja róla a nadrágját. A bal lábán van egy tetoválás. Mármint Sieglechnernek. Egy hétlángú gránát, feleli, amikor rákérdezek. Az idegenlégió jelvénye.

Szóval egy hétlángú gránát. Meg kell hagyni, a lába is hasonlóan néz ki pillanatnyilag. Mintha egy hétlángú gránát csapott volna bele.

Az ápoló körülbelül egymilliónyi kötést tesz rá. Már nem vérzik annyira, de a fájdalom még mindig erős kell legyen. Brunónak könnyek csorognak az arcán.

– Mondd meg a seggfejnek, hogy be fogom perelni – nyögi.

– Én a helyedben nem fenyegetném a mentőápolót, akinek éppen a kezében vagyok.

– Nem is az ápolót! A fickót, aki rám lőtt és így elintézett!

– Birkenbergert? Szerintem azt is meg kellene gondolnod. Végére is egy gyermekrablást hiúsított meg. Az ilyesmit nagyon szeretik a jogászok.

Bólint.

Aztán a kezem után nyúl.

– Te, Franz... – mondja reszelős hangon.

– Igen?

– Te, amit a kicsivel kapcsolatban mondtam... Azt nem gondoltam komolyan. Soha nem lennék képes ártani egy kisgyereknek, ugye, elhiszed?

– De magaddal vitted volna.

Erőtlenül bólint.

– Magammal vittem volna, de nem bántottam volna. Soha az életben nem bántottam volna. Te is tudod, igaz?

Minden pórusból izzadtság patakszik, mégsem visz rá a lélek, hogy visszahúzzam a kezemet a kezéből.

– Tudod, Marcel a fiam volt. De én soha nem tettem érte semmit. Soha, amióta csak a világon volt. Mindig elfutottam. Nem akartam felelősséget vállalni. Most meg... Most, amikor végre összeszedtem magam, és szembe akartam nézni a múltammal, ilyesmi történik...

– Ilyesmi?

– Amikor láttam őket együtt... Egyszerűen nem bírtam elviselni, Franz. Meg kell értened.

Bólintok. Tényleg megértem.

Az arca elé emeli a kezét, és felzokog. Megszorítom a másik kezét.

– Nem te tehetsz Marcel haláláról, Bruno. Túladagolás volt. Senki nem felelős érte.

Bólint, de csak sír tovább.

– Ha Höpfl békén hagyta volna... Nem akartam semmi mást, csak hogy hagyja békén. Ha békén hagyja, soha nem bántottam

volna.

– Ha Höpfl kiszállt volna, a fiad keresett volna másik ügyfelet magának. Szüksége volt a pénzre. Rossz áldozattal végeztél, Bruno. A dílernek kellett volna kitekerned a nyakát, aki rászoktatta a fiadat a drogokra.

– Ő lesz a következő!

– Egyelőre biztosan nem – mondom, és látom, hogy már kanyarodunk is be a kórház elé.

– Ránézel néha Angie-ra? Kérlek – néz rám könnyörgő pillantással.

– Persze. Ő egyébként mit tud erről az egészből?

– Semmit. Angie nem tud semmit. Ő egyszerűen csak boldog volt, hogy újra itt vagyok. Azt hitte, talán végre igazi család lehetünk.

Életemben nem láttam még férfit így sírni. Már eltekintve persze Leopoldtól. A nyálas disznó ugyanis minden alkalommal, amikor megszökik tőle valamelyik neje, igazi nagyjelenetet rendez. Utána viszont meglepő gyorsasággal megnyugszik. Kiszámolja, mennyibe kerül neki ez az egész, és ha elviselhető a veszteség, mindjárt rendben lesz a világ.

De hol is tartottunk? Igen, Sieglechnernél, aki sír, mint egy kisgyerek, és Leopoldtól eltérően egyáltalán nem akar megnyugodni. Éppen ellenkezőleg.

Be kell vallanom, megkönnyebbülök, amikor az ápolók végre betolják a hordágyon a kórházba. Még a végén rajtam is kitört volna a depresszió.

Felhívom az ügyészt. Azt mondja, kiküld egy járőrt a kórházba. Ami persze elég nevetséges, mert ugyan hová futna el Bruno a

szétlyuggatott lábával?

Amikor hazaérünk, Nagyi és Papa ébren várnak. Sushi békésen alszik a konyhában. Ludwig az udvaron hever, kilóg a nyelve a szájából, folyik a nyála a kavicsokra, de a légzése teljesen normális.

Nagyi közben felmosta az összes vért a disznóólban, Papa meg azt mondja, sok disznót levágott már életében, de ennyire nem vérzett egyetlenegy sem.

Aztán kapunk néhány szendvicset erősítésnek.

Kimondottan jólesik.

Másnap reggel rögtön lejárjuk a körünket Ludwiggal, hogy lássam, rendesen működik-e mindene. Kifogástalanul teljesít.

Aztán felkeresem Angie-t, és ezúttal Birkenbergert is magammal viszem. Ha már itt van, járunk egyet utána a városban. Amíg én Angie-nál leszek, ő majd megvár lent a kocsiban.

Angie kávét főz, aztán csak ülünk a konyhaasztalnál. Csak a legszükségesebb tudnivalókat közlöm vele. Sírdogál egy kicsit, de a lelke mélyén tudott ő már mindent. Kezdetől fogva sejtette, hogy Bruno állhat Höpfl halála mögött. Egy pillanatig sem hitte, hogy Marcel tette volna.

– Miért hazudtál nekem legutóbb, amikor megkérdeztem, itt van-e nálad Bruno? – akarom még tudni.

– Kínosnak éreztem. Merthogy annak idején úgy elment... aztán hirtelen visszajön, húsz év után, én meg azonnal visszafogadom... érted, nem?

Szipog egy kicsit a zsebkendőjébe, aztán megint csak hallgatunk.

– Most már úgymint mindennek vége – mondja aztán szomorúan.

– Vagy talán egy új kezdet – mondom neki, mert szeretném felvidítani egy kicsit.

Bágyadtan mosolyog, aztán átölel búcsúzóul.

– Benézel hozzám néha egy kávéra?

– Megígérem – mondom indulás közben.

– Ember, ez aztán jó sokáig tartott – nyavalyog Birkenberger a szokásos nőies modorában.

Még tíz percet sem kellett várnia.

– Hová menjünk? – kérdezem, miközben indítok.

– Mutasd meg nekem ezt a ti csodás városotokat, ha már itt vagyunk. Itt áll a világ legmagasabb téglatornya, úgy tudom.

– Vöröstégla – mondom. – Vöröstégla-torony.

– Szőrszálhasogató – mondja Rudi.

– Egyébként meg számíthatsz egy jó kis perre. Fájdalomdíj címén.

– Ugyan ki perelne be? Csak nem a tegnapi éjszakai gyerekrabló?

– Pontosan ő.

Rudi mérlegel. Kinéz az ablakon, és közben gondolkodik. Hagyom, hadd tornáztassa az agyát egy kicsit, aztán odaszólok neki.

– Ha gondold, elrendezhetem a dolgot.

– És mit akarsz cserébe? – Kissé unott a hangja. – Ó, hadd találgassak! A költségeim kifizetésétől akarsz mentesülni, igaz? Nem akarsz fizetni, vagy tévednék?

- Annak semmi köze ehhez az ügghöz.
- Hülyének nézel? – csattan fel.
- A költségeidet a mostani üggyől függetlenül sem fizetném ki. Eszemben sincs.

Birkenberger nevet.

Miután megmutatom neki a csodálatos óvárost, a csodálatos újvárost és Trausnitz csodálatos várát, közli, hogy egyetlen történelmi kőhalmot sem képes elviselni tovább. Helyette enni akar. Mivel pedig a megbízásai jelenleg nem tornyosulnak az asztalán, éjszakára is itt tud maradni. Úgyhogy semmi akadály a jó kis éjjeli kocsmatúrának a landshuti éjszakában.

A hazafelé vivő úton Buengo gyalogol szembe velünk. Ma itthon játszott a csapat, és feltehetően nyertek is, mert már alaposan benne járunk az éjszakában, Buengo pedig gyalog tart hazafelé. Messziről meglátom a villogó fehér fogsorát. Igazi fültől fülig vigyor ragyog az arcán.

Másnap újra be kell mennem Landshutba, ezúttal azonban hivatalos okokból. Rudi kíséretében először is Moratschek bírónál van jelenésem. A jó bíró ott ül az asztalánál, a jöttünkre felnéz az aktáiból.

- Ó, Eberhofer és... hogy is hívják...
- Birkenberger – mondja Birkenberger.
- Pontosan – bólint rá Moratschek, aztán az asztala túloldalán álló üres székekre mutat.

Leülünk.

- Hallottam, mi történt. Jó volt a szimata, Eberhofer. Brillións megérzései vannak magának.

Előveszi a tubákot, és kiszór egy csipetnyit.

– Habár meg kell mondjam, nem kimondottan a maga feladata volt, hogy nyomozzon ebben az ügyben.

– Ha mindig azokra a briliáns megérzéseimre hagyatkoznék, nem pedig a szolgálati utasításokra, Höpfl talán még ma is élne – mondom, mire Moratschek legyint egyet.

– Talán... mit is jelent egy talán? Az ember ne gondolkodjon ilyen kérdésekről.

– Ne?

– Ne. Különben is, gondoljon csak vissza, mi mindent művelt már maga nyomozás címén. Vegyük csak azt az esetet az erdőben. Te jó ég, mekkora felhajtás volt. Helikopterek, kommandó, ki tudja, mi minden még. És mind a maga hülye nyomozósdija miatt, Eberhofer.

– Jó, az tényleg félresikerült – ismerem be. – De ebben a mostani ügyben nem is nyomoztam, legalábbis nem úgy igazán. Tulajdonképpen inkább véletlen volt, hogy Sieglechner felkeltette a figyelmemet. Régen jóban voltunk, tudja.

– No, nézd csak, szóval régi ismerősök! És milyen ember ez a Sieglechner, mondja csak? Tulajdonképpen nem lehet olyan elvetemült személyiség, ha egy ilyen közutálatnak örvendő tanárt gyilkolt meg, nem igaz?

Mondja Moratschek, és vigyorog.

Röviden elmesélem neki az egész történetet. Nem szól közbe, csak bólogat.

– Érdekes ügy, vitathatatlanul érdekes – mondja végül, aztán feláll, kihúzza a fiókját, matat benne egy kicsit, és kivesz belőle valamit.

– Heribert Weber – lök oda élém egy névjegyet. – Első osztályú védőügyvéd ilyen ügyekben. Látogassa meg azt a Sieglechnert, és adja oda neki ezt a névjegyet. Szüksége lesz jó ügyvédre és Heribert a létező legjobb.

Bólintok és megköszönöm neki.

– Maga pedig, Birkenberger – fordul aztán Rudihoz, és visszaül a helyére. – Egy egész tárat kilőtt, nem igaz? Tényleg szükség volt rá?

– Maga aztán jókat kérdez, bíró úr. Egy kisbabát ejtett túszul. Becses véleménye szerint mégis mit kellett volna tennem? Becses véleménye szerint! Ez a Birkenberger tényleg nem akar ki.

– Igen, igen, tudom – inti le Moratschek. – Ki tudja, mi minden történhetett volna, ha maga nem ér oda időben.

– Semmi sem történt volna – jelentem ki határozottan, hiába vet rám Rudi gyilkos pillantásokat. – Sieglechner soha nem bántotta volna a kicsit. Egy haja szála nem görbült volna meg nála.

Moratschek a fejét ingatja, úgy figyel.

– Persze Rudi ezt nem tudhatta – teszem hozzá gyorsan. – Ő csak annyit látott, hogy Sieglechnernél van a kicsi, és csak az utolsó mondatokat hallhatta, úgyhogy tényleg muszáj volt cselekednie.

Most már mind a ketten bólogatnak. Ezek szerint sikerült megegyezni az események rekonstruálásában. Csodás.

– Elmondhatjuk, az adott helyzet következtében érzelmi okokból fellépő erős felindulásról volt szó – mondja végül a bíró.

Szebben magam sem mondhattam volna.

Végül kezét rázunk, és mindannyian nagyon büszkék vagyunk magunkra.

Kifelé a folyosón Flötzinger jön szembe velünk. Megint pereskedik ugyanis, be kellett perelnie egy megbízót, aki nem fizette ki a számláját. Éppen most nyerte meg a pert, meséli. Remek. Csak tudnám, miért vág akkor ilyen mogorva képet.

– Ha egyszer megnyerted a pert, miért vagy ilyen mogorva? – szegezem neki a kérdést.

– Mert a pernyertességgel kitörölhetem, érted? Ennek a szélhámosnak semmi pénze nincs. Legalább tizenöt hitelezője van még előttem a sorban. Előbb kapja meg a pápa a szifilisz, mint én a pénzemet.

Ajajaj. Boldog lehet az ember manapság, ha rendes közszolgai állása van. Még ha az egy rendőri állás is. Még akkor is, ha nem éppen kockázatmentes állás, sőt néha egyenesen életveszélyes. De még így is jobb, mint szerelőnek lenni, akinek folyton csak futnia kell a pénze után.

A bíróságról áthajtunk a rendőrségre, és az épület mögött leparkolom a kocsit.

Karl nagyon örül, amikor meglát. Még el is pirul egy kicsit. Bemutatom őket egymásnak Rudival.

– Te jó ég – mondja Rudi. – Milyen hülye egy neved van. Van egyáltalán esélyed ezzel a nőknél?

Karl egész feje egyetlen nagy, élénkpiros mákvirággá változik.

– Karl vagyok – mondja aztán halkán.

– És mi újság szerelmi téren, Karl? – csapok egyet a vállára.

Kissé zavartan vigyorog. Aztán odamegy az íróasztalához, és odahoz nekünk egy bekeretezett fényképet. Ő van rajta, meg a Höpfl kisasszony. És a nő boldogan nevet. Remek. Ez aztán a jó hír. A nő egy klasszis, külsőre is, belsőre is.

– Ez aztán gyorsan ment – mondom elismerően.

Karl bólint.

– Kijössz velünk egy sörre? – kérdezem.

Megrázza a fejét.

– Nem lehet, Waldburga nemsokára értem jön.

Waldburga. Nagy igazság, hogy senki sem lehet tökéletes.

– Te, Karl, ha már itt vagyok, képzeled, megoldódott a Höpfl-gyilkosság. Tényleg Sieglechner volt az. Mi ketten kaptuk el – mutatok Birkenbergerre és magamra, aztán gyorsan hozzáteszem: – De nagyrészt neked köszönhetően. A te professzionális, önzetlen segítségével. Remek voltál.

Karl a változatosság kedvéért újra elvörösödik. Semmilyen érzelmen nem képes uralkodni a fiú. Szinte rosszul lesz a dicsérettől.

Aztán elválnak útjaink. Karl az irodájában marad, mert hogy ő várja a Waldburgáját, Birkenberger meg visszamegy Münchenbe. Kapcsolatban maradunk, mondjuk egymásnak. Világos. Még ha könnyen lehet, hogy megint egy évbe telik is, mire újra hallunk egymásról.

Amikor hazaérek, Papa éppen a füvet nyírja. Ül a kedvenc játékszerén, a fűnyíró traktoron, és komótosan körözget vele. Régebben mindig a kis elektromos kaszát használta, de miután tavaly nyáron sikerült lekaszálnia vele két lábujját, a Nagy

elrohant, és megvette neki ezt a traktor formájú jószágot. Ilyen az élet. Még jutalmazták is a hülyeséget. Nekem mindegy, végtére is nem az én pénzem volt.

Bevonulok a disznóólba, és felhívom a hullafoltozgatót.

– Ó, Franz Eberhofer a Landshut melletti Niederkaltenkirchenből – mondja Günter, aki azonnal felismeri a hangomat. – Mi újság ott vidéken?

– Lezártuk a Höpfl-ügyet.

– Pompás, falu seriffje. Szóval mégis a te illetékességébe tartozott?

– Nagyon úgy néz ki – mondom. Váltunk még néhány szót, aztán elköszönünk.

Vacsora után lejárjuk Ludwiggal a szokásos körünket. Egy-huszonkettőt teljesítünk, ugyanis útközben elhaladunk Liesl Mooshammer háza előtt. Ott meg percekre földbe gyökerezik a lábam. Képtelen vagyok elhinni, amit látok. Liesl és Buengo tollaslabdáznak. Egészen lazán és vidáman. A nagy visítózásból és nevetésből ítélve halálosan élvezik mind a ketten. Megállunk a kerítés mellett, és csak nézzük őket egy ideig.

– Szervusz, Eberhofer! – üdvözöl Liesl nagy nevetéssel. – Jó csapat vagyunk, mi? Egy öregasszony meg egy fekete!

– Nagyon is – kiabálok vissza, aztán végre tovább ballagunk. Ott hagyjuk a dreamteamet, hadd folytassák a meccsüket.

A következő állomás Wolfi. És egy sör. Így szép az élet. Sajnos Flötzinger és Simmerl urak nincsenek jelen, részben mert ismét almafröccsnapjaikat élik, másrészt pedig elmentek wellnesselni egyet az asszonyaikkal Bad Griesbachba. Wolfi legalábbis így

meséli, aztán kitölt egy rövidet nekem, egyet meg magának. Az egészségre, mondja.

26. fejezet

Néhány nappal később meglátogatom Sieglechnert a kórházban, és odaadom neki a Heribert nevű ügyvéd névjegyét. Hívja fel minél előbb, mondom neki. Egy jó ügyvéd minden gyilkosnak kell, teszem hozzá. Anélkül nem megy. Megnézi a névjegyet, aztán megköszöni. Nincs mit, mondom neki. Becsületből csinálom.

Ami az egészségét illeti, lassan jobb állapotba kerül, mondja. Holnap lesz a negyedik műtétje, és már eddig is megszámlálhatatlan szegecset erősítettek bele a lábába. Átadom neki Birkenberger szívélyes üdvözlétét. Nincs harag, ugye? Sieglechner bólint. A pereskedésről szó sem esik többé. Megfontolt döntés.

Elszívja a cigarettáját, aztán visszakísérem a szobájába. Egy őr még mindig ott ül az ajtaja előtt. Az ügyész úr rendelkezett így, mondja. Csak a műtétek idejére szüneteltethetik az őrzést. Nevetséges.

Visszaérve az irodámba először is egy jó kávéra szomjazom. Persze egyetlen kávé sem olyan kiváló, mint a Susi mesés kávéja, de hát ideje hozzászoknom a változásokhoz. A kávéfőző fölé egy Olaszországból küldött képeslapot tűztek ki. Biztosan Susitól jött. Mivel azonban nem az én faliújságomon lóg és nem is nekem jött, nem merem megfordítani a szobatársnő szeme előtt.

– Szép képeslap – jegyzem meg azért.

– Szép – mondja, és beleharap egy almába.

– Olaszországból jött?

– Onnan.

– Susitól?

– Tőle.

– Elolvashatom?

– Nem.

Hihetetlen! Fogom a csészémet, és visszaindulok a saját irodámba.

– Te még nem kaptál lapot tőle? – kiált még utánam.

Halvány remény ébred bennem. Visszafordulok, ott termek az asztala előtt, és lebámulok rá.

– Furcsa – mondja nyugodtan. – Mi már mindannyian kaptunk. Külön lapot küldött mindenkinek.

Remek. Hálás köszönet. Fulladna bele az almájába.

Miután a szobák kiürültek ebédszünetre, végigjárom az összes irodát. Mindegyiket megtalálom. Minden egyes képeslapot. El is olvasom mindet. Alapjában véve nem áll rajtuk semmi különös. Csupa közhely, amit az ilyen képeslapokra szoktak írni az emberek. Üdvözlés, időjárás, ételek arrafelé. Aztán még azt is írja, hogy az olasz tudása napról napra egyre jobb lesz. És hogy sok a munkája, még a törött karjával is. Hát igen, előbb kellett volna gondolkodni. Mert idehaza aztán éppen nem szakadt bele a munkába soha a kedves Susi. Jól van ez így.

Ebéd után megcsörren a telefonom.

A trafikos Traudl hív. Lopást akar bejelenteni.

Traudl már vagy száz éve üzemeltet itt nálunk a faluban egy kis újságos trafikot, és Mooshammer Liesl után ő a második legnagyobb helyi pletykafészek. Talán még meg is előzi néha a Mooshammer nénét. Vagy legalábbis azonos szinten vannak ők ketten.

Amikor odaérek, már kint áll az üzlet ajtajában, és egy kölyköt tart fogva.

– Ez lenne a tettes? – kérdezem, és nem tudok visszafojtani egy vigyorgást.

Traudl bólint.

– Mit lopott el tőled ez a kis pelenkás? Egy rágógumit?

– Egy Spiegel magazint.

– Egy Spiegel magazint lopott?

Meg kell hagyni, ilyennel még nem találkoztam.

– Nem akarod végre felvenni az adatait? – sürgeti Traudl az intézkedést.

– Az adatait? Legyen – mondom.

– Kevin Rüdiger Wegleitner, Hasenanger út 3 per a – mondja a kölyök.

– Három per a. Értem – mondom, mert semmi más nem jut eszembe. – Vagy úgy. És mikor születted?

– Kettőezer-egy, ötödik hó harmincadikán. Csillagképem Ikrek, aszcendensem Rák.

– Aszcendensed rák. És megtudhatnám, miért loptál el a hölgytől egy hírmagazint?

– Mert sehol máshol nem lehet hozzájutni ebben a porfészekben.

– Nem így értettem. Miért loptad, miért nem vásároltad meg?

– Túl kevés a zsebpénzem.

– Értem.

– Eberhofer, most már aztán intézkedj végre! – avatkozik közbe Traudl. – Ez a gyerek lopást követett el, te meg játszod itt a megértőt? Ezek után nem csodálom, hogy egyre jobban elzúllik a fiatalság!

– Ha a mai fiatalok több Spiegelt olvasnának, talán el sem indulnának lefelé a lejtőn. A Spiegel ugyanis folyamatosan kongatja a vészharangot, hogy elhülyül az ifjúságunk. Ha meg valaki végre tenni akar ellene, még hangosabban jajgatnak.

Traudl a fejét csóválja.

– Akkor most mi lesz a kölyökkel?

– Rajtad áll, Traudl. A fiú most nyolcéves. Ha feljelented, valószínűleg húszéves lesz, mire kijön a börtönből.

Nem tesz feljelentést. Merthogy elhiszi ezt az óriási ökörséget a börtönről. Talán gyakrabban kellene olvasnia a Spiegelt.

Kifizetem a fiúnak az újságot, aztán hazafuvarozom.

– Remélem, tudod, hogy vannak országok, ahol halálbüntetéssel sújtják a lopást – mondom neki fenyegetően, mielőtt kiszállna a kocsiból.

– Nem – feleli erre. – A gyermekjogi konvenció értelmében semmit nem tehetnek velem. Még ha gyilkolnék, akkor sem. Lopást különben sem büntetnek már sehol halálbüntetéssel. Sehol a világon.

Vagy úgy.

– Vagy úgy – mondom. – Hát akkor szervusz.

– Visszontlátásra – mondja, és elvigyorodik. – Klassz a kocsija.

Kiszáll, én pedig elindulok. Egy ideig még hagyom villogni a

tetőn a kék fényt. A fiú ott áll a Spiegelrel a hóna alatt. A visszapillantó tükörben látom, ahogy integet utánam. Igazán okos kis kölyök.

Az elkövetkező napokban a hazafelé tartó nyaralók hulláma eléri Niederkaltenkirchent. Ami pedig azt jelenti, hogy naphosszat kint kell állnom az átkozott főúton, dugókat, kerülőutakat és rácsúszásos baleseteket kell kezelnem. A sofőrök idegesek és fáradtak. A szabadság nyugtató hatása gyakorlatilag teljesen elszáll belőlük, mire hazaérnek. Sokan talán már a bőrrák első jelei is mutatkoznak, ami ugyancsak nem tesz jót a hangulatuknak. A hátsó üléseken orrukat turkáló gyerekek üvöltenek, az anyák pedig a rádióból áramló Robbie Williams-számokba próbálnak menekülni a káosz elől. Két esetben még a fegyveremet is elő kell vennem. Szinte hihetetlen.

Az első eset a következőképpen történt: a dugóba beszorult szerencsétlenek között két teljesen vétlen személy is volt: Nagyi és a Papa. Merthogy nekik éppen aznap kellett mindenképpen elindulniuk a Lidlbe, ahol ugyanis aznap akciós volt a barack. Mit sem sejtve útra is keltek, aztán nem sokkal később ott találták magukat a dugóban. Két ártatlan ember a hazafelé igyekvő nyaralók tömegében. Aztán Nagyi hirtelen meglátott engem és odaordított, hogy csináljak már valami. Mit tehet az ember egy ilyen helyzetben? Természetesen odamegy hozzájuk a szolgálati autóval, aztán felvezeti őket a leállósávbán, végig a karaván mellett. Idáig logikus, igaz? Csakhogy egyszer csak látom, egy másik autó is ránk akaszkodott ám. Aztán még egy. És még egy. Kiszállás, fegyver

elő. Vissza szépen a sorba! Hová jutna ez a világ, ha mindenki úgy furikázhatna, ahogyan csak akar?

A második eset hasonló volt, azzal a különbséggel, hogy ezúttal Simmerl volt az érintett. Simmerl és a friss hús, amit szállított. Hát romoljon meg az a sok jó hús az országúti dugóban, csak mert a sok hígagyú porosz és holland teletömi a mi szép bajor tájainkat?

Aztán egyszer ennek az örületnek is vége, visszatérnek a nyugalmas napok. Újra meglátogatom Sieglechnert. Túl van az utolsó műtéten is, a lábát minden irányból össze-vissza szögelték, ragasztották, rögzítették. Kitolom egy kerekesszékekben a szabadba, ahol nyugodtan dohányozhat. Járt nála Heribert, meséli. Az aztán a csavaros eszű fickó! Már ki is dolgozta az egész védekezési stratégiát. Elment az iskolába, és sorra kérdezgette a tanárokat és diákokat, és mindenkitől ugyanazt a választ kapta: hogy Höpfl egy seggfej volt, és senkinek sem hiányzik. Be is fogja idéztetni tanúnak mindannyiukat ez a Heribert. Mert ez nagyban elősegíti a védekezést, mondja Bruno. Azaz valójában Heribert mondja, Bruno pedig csak őt idézi. A helyzet jelenleg úgy fest, hogy Höpfl eltávozása egyáltalán nem jelent veszteséget az emberiségnek. Sőt, éppen ellenkezőleg. Lehet, hogy Brunót még ki is tüntetik a végén, ki tudja.

A kórházból mindenesetre nemsokára átszállítják majd a börtönbe, és akkor a kórterem elé kirendelt kollégák végre csinálhatnak újra valami értelmeset is. Az egyikük már kötögetni is elkezdett, mióta itt vannak. Mert az olvasástól megfájdul a szeme, mondja. Ebből is látszik, milyen embert

próbáló hivatás a miénk.

Amikor hazaérek, egy képeslap fekszik a konyhaasztalon.

Olaszországból jött.

Susitól.

Képtelen vagyok rászánni magam, hogy elolvassam, amíg fel nem hajtok előtte egy jó nagy sört. Aztán kézbe veszem a lapot.

Kedves Franz!

Kedves Franz! A többieknek csak annyit írt, helló!

Nagyon remélem, már nem haragszol rám, és talán már meg is értesz egy kicsit.

Haragudni? Haragudtam volna rá? És mi van ezzel a megértéssel? Mi a fenét lehet azon nem érteni, hogy a kedvesed egyik napról a másikra a háta mögött hagy mindent és elhúz Olaszországba. Itt hagyja kedves hazáját, az összes barátját. A családját. Mindezt azért, hogy Olaszországba menjen! Egy fickóhoz, aki úgy néz ki, hogy egy leszállóágban lévő futballcsillag!

Gyakran gondolok vissza az együtt töltött szép időnkre.

Hát igen. Szép volt. Tényleg szép. Susihoz kapcsolódnak az életem legszebb korszakai. Vagy mellette vesztegettem el a legszebb éveket. Nézőpont kérdése minden.

Nagyon sok szeretettel üdvözl: Susi

Nagyon sok szeretettel? Lehet talán kicsit sok szeretettel is? Egyáltalán, mit jelentsen ez az egész képeslap? Minek írogat nekem ilyesmiket? Minek ír nekem egyáltalán? Nem hagyna békén egyszerűen?

– Susi írt! – bömböli Nagyi, alig hogy belép az ajtón. –

Szeretné, ha megértenéd!

– És gyakran gondol vissza az együtt töltött szép időtökre – kiabál be az udvarról a Papa.

Világos.

– Mondjátok, hányszor olvastátok ti el azt a lapot? – kérdezem.

– Úgy háromszor-négyszer – mondja a Papa. – Többször nem kellett, nem írt olyan sokat, te is láthatod. Azt a pár sort gyorsan meg lehetett jegyezni.

Elfordulok tőlük.

– Emeld fel végre a hátsódat, és hozd vissza azt a lányt! – süvölti a Nagyi.

Hívom Ludwigot, és elindulunk a szokásos körünkre. Szemerkél az eső. Az erdőben már nőnek az első róka-gombák.

Aztán eljön a szabadságom ideje. Örülök neki. Annak már kevésbé, hogy mindjárt az első napon mehetek a Leopold hülye esküvőjére. A harmadikra. Lassan kezd hagyományá válni. A vendégek is minden alkalommal ugyanazok. Mivel barátja nemigen van, a meghívottak száma meglehetősen korlátozott. Az anyakönyvvezetővel már tegeződnek. Ahogyan a válóperes ügyvéddel is.

Mi is mindig ugyanúgy öltözünk ki, az összes esküvőjére. A Papa és én öltönyben, Nagyi kosztümben. Temetéseken és esküvőkön, mindig ugyanúgy, már évek óta. Legalább van alkalom néha kiöltözni.

Az esküvői fényképek gyakorlatilag behelyettesíthetők. Tulajdonképpen bőven elég lenne, ha Leopold mindig csak az aktuális menyasszonyt fotóztatná le, aztán felragasztaná a fejét

a régi képekre. De nem, neki az nem elég jó. Neki mindenből a legjobb kell. Még a parkba is kimennek és egyik képet készítik a másik után.

A fényképész is mindig ugyanaz. Készítsük el most is ezt vagy azt a felvételt, Eberhofer úr? A legutóbb is olyan jól sikerült, mondogatja folyamatosan.

Kínos.

Ott állunk, mint egy sor majom, és vigyorgunk a kamerába. Harmadszorra, mint már mondtam. Az ügyvéd a feleségét is elhozza, a nő a legkülönbözőbb pózokba vágja magát, mintha valami szépségversenyen lenne. Mindig odafurakszik a középpontba. A szegény kis Panida teljesen háttérbe szorul mögötte.

Szánalmas.

Leopold is látja, de nem mer szólani. Nem kockáztathatja meg, hogy összevesszen a válóperes ügyvédjével, amikor biztosan szüksége lesz még rá.

Az össznépi fényképezkedés után végre irány az étterem. Az legalább nem ugyanaz, mint az utóbbi két alkalommal. Az étel pompás, egyetlen rossz szót nem lehet mondani rá. A kávé mellé hozzák az esküvői tortát. Háromemeletes. Minden eddigi esküvőt egy emelet szimbolizál, gondolom.

Aztán Papa odahozza nekem Sushit, ugyanis a Törpe sírni kezdett nélkülem. Megetetem egy kis tortával, és megint szép a világ. Kényelmesen üldögél az ölemben és élvezzi az édes életet. Leopold annál gyilkosabb pillantásokat küld felém. Merthogy a kicsi nem ehet cukrot meg hasonlók. Ő bezzeg három szelet tortát töm magába, és a kávéjába is ugyanennyi kanál cukrot

lapától.

Végül egy zenész érkezik, egy tangóharmonikás. Egy ideig csak ülünk körülötte kínosan. Senki nem mer megszólalni vagy nevetni. Csak bámuljuk a fickót.

Istenem, irgalmazz nekünk!

Azért végül az ifjú pár csak eljárra esküvői táncát. Panida nagyon aranyosan fest. Mint egy kis elsőáldozó. Hogy mit eszik egy ilyen nő Leopoldon? Fogalmam sincs. Bár hallottam, hogy a thaiföldiek igen szerény, kisigényű emberek. Így persze könnyű. Ha az embernek egyáltalán nincsenek igényei, Leopold egy valóságos főnyeremény.

Aztán össznépi tánc.

... Bella-Bella-Bella-Marie...

Hirtelen ráébredek, hogy én vagyok az egyetlen, aki ülve maradtam. Táncol Leopold Panidával, táncol a Papa Nagyival, bár az ő esetükben nem hiszem, hogy egy süket és egy csonkalábú ugráncolását valóban táncnak lehetne nevezni. De legyen. Az ügyvéd és a szépségkirálynő is táncol és még két másik pár, akiről azt sem tudom, egyáltalán hozzánk tartoznak-e. Végig itt ültek velünk az étteremben, de még egyetlen szót sem váltottam velük. Szóval, amit tulajdonképpen mondani akarok, hogy én vagyok az egyetlen, aki magányosan üldögél. Lonesome Cowboy, hogy úgy mondjam. Jó lenne, ha Susi most itt lenne velem.

Nagyorrú Törpe arccal a tortában békésen szundikál, így kényelmesen elő tudom húzni a telefonomat. Először Birkenbergert hívom. Talán ráér egy kis csevegésre. Nem ér rá, mondja. Valami halálfontos dolga van éppen. Egy első osztályú

nő a főszereplő. Majd visszahív a napokban. Remek.

Akkor legyen Karl. A Stopfer. Neki mindig van kedve beszélgetni.

Te, Franz, Waldburga éppen most teszi az asztalra az ételt, már a gyertyákat is meggyújtottuk, mondja erre. Sajnálja, de most nem igazán alkalmas.

Már meggyújtották a gyertyákat! Hogy ne nevessek! Persze, ha valakit Waldburgának hívnak, tényleg minden eszközt be kell vetnie, ha versenyben akar maradni.

Sushi már mélyen alszik. Mélyen a Fekete-erdei tortában. Belemártom egy szalvéta sarkát az egyik ásványvizes pohárba, és letisztogatom az arcát. Rózsás. Aranyos. Óvatosan befektetem a babakocsijába, rá a takaró, kész.

Kimegyek egy kicsit a szabadba. A levegőre.

A késő nyári nap sugarai vörösbe borult lombkoronák között játszanak. Igazi vénasszonyok nyara.

Ideje nyergelni, cowboy.

A parkoló felé nézek. Már nem csak az én kocsim áll ott. Amikor megérkeztünk, még mi voltunk az egyetlenek közel-távol. Azóta leparkoltak még néhányan. A kocsik mind párban állnak egymás mellett. Az enyém mellett egy olasz modell.

Egy Fiat. Remek. Ott áll szorosan az enyém mellett. Szokatlanul szorosan. Hogy a fenébe tudott egyáltalán kiszállni a vezetője? Az anyósülésen keresztül?

Odasétálok és körbejárom őket. Szép pár, meg kell hagyni. A kocsikulcs megcsördül a zsebemben az ujjaim között.

Remek nap ez a mai.

Ideális idő esküvőre.

Ideális idő kirándulásra.

Ideális idő hosszabb utazáshoz.

Beszállok és indítok.

Meglátjuk, hová vezet az utunk.

Valahová dél felé. Talán Olaszországba.

Nagyi szakácskönyvéből (anno 1937)

Gőzgombóc

Felolvasztunk 3 dkg vaját, 2 dkg élesztőt pedig felfuttatunk egy kevés langyos tejben. Egy előmelegített tálba szórunk 25 dkg átszitált lisztet, megpermetezzük 1/8 liter langyos tejjel, hozzáadunk 1 tojást, kevés sót, 1 kanál cukrot, a felolvasztott vaját és az élesztőt. Az egészet jól összedolgozzuk úgy, hogy leülünk, ölbe vesszük a tálát, és egy nagy kanállal addig dolgozunk a tésztán, amíg el nem válik az edény falától. Akkor egy megmelegített konyharuhával letakarjuk, és meleg helyen jó két órán át kelesztjük. A megkelt masszából dió nagyságú darabokat vágunk ki egy kanállal, kézzel gombóccá formáljuk, újból letakarjuk egy meleg konyharuhával, és további egy órán át kelesztjük. Közben egy széles serpenyőben megolvasztunk egy jó nagy darab vaját és annyi vizet adunk hozzá, hogy teljesen elfedje az edény alját. Belefőzünk egy kevés cukrot is, aztán óvatosan beleemeljük a gőzgombócokat, és szorosan lefedjük az edényt, a fedőt pedig nedves konyharuhával rögzítjük, hogy a gőz ne szökhessen ki alóla. A gombócokat addig hagyjuk a tűzön, amíg meg nem halljuk, hogy sercegni kezdenek (ez általában 15 percet jelent). Közben az edényt időről időre megmozgatjuk, de soha nem emeljük fel a fedőt, különben a gombócok azonnal összeesnek. Végül levesszük a tűzről, de néhány percig még lefedve hagyjuk. A

gőzgombócokat aztán kis lapáttal kiemeljük és megsült oldalukkal felfelé elrendezzük egy tálon.

Vaníliamártással tálaljuk.

Pontosan így készíti ezt a finomságot a Nagyi. Azaz nem pontosan így, mert ő természetesen a víz helyett is tejet használ, ami csak növeli az éték élvezeti értékét, már ha ez még lehetséges egyáltalán. Ha azonban az ember órákat szán egy étel elkészítésére, annak a lehető legjobban kell sikerülnie. Szóval legyen inkább tej. Nagyi a mártást is maga készíti, az pedig valóságos megkoronázása a remekműnek. A csúcs, hogy úgy mondjam. Egy álom. Hogy a receptje is kellene?

Tessék:

Vaníliamártás

¼ liter tejet egy szép darab vaníliarúddal és 5-7 gramm cukorral felfőzünk. Egy edénybe beleütünk 1-2 tojássárgáját, megszórjuk fél evőkanál liszttel és bepermetezzük 1 evőkanál tejjel, aztán lassan felöntjük a forró tejjel és addig keverjük, amíg kellőképpen be nem sűrűsödik.

Hideg tésztákhoz hűtve és egy adag habtejszínnel kikeverve tálaljuk.

Sajnos ez a hideg tésztás változat nálunk nem működik. Ugyanis minden alkalommal, ahányszor csak Nagyi kiteszi hűlni a mártást, annak az illata gyorsan elér a disznóólba. Akkor pedig a derék Franznak azonnal sietnie kell a konyhába, hogy megkóstolja a mártást. Az esetek többségében ez

azonnali, teljes elfogyasztást jelent. Akár még tészta nélkül is. Akár csészéből hörpintve is. Langyosan. Vagy közvetlenül a tálból. Édes vétkek.

Nagyi persze nem fogadja megértéssel az ilyen megmozdulásokat. Egyáltalán nem. Úgy ordít, hogy a tál is ugrálni kezd az asztalon. Minden egyes alkalommal. Mindig.

Őzgerinc

A legjobb, ha 2-3 napos húst használunk fel hozzá, de ecetes kendőbe csavarva akár egy hétig is eláll.

Az őzgerincet bedörzsöljük sóval, borssal, borókabogyóval és szegfűszeggel, aztán ízlés szerint megtűzdeljük. Egy serpenyőben felolvasztunk egy nagy darab vajat és amint felforrósodik, megöntözzük vele a húst, amit utána beteszünk a sütőbe, és sűrű locsolgatás mellett puhára sütjük. A levét többször kipótoljuk erőlevessel vagy forró vízzel, magát a húst pedig bepermetezzük kevés citromlével. Ha nagyon megbarnulna, tejföllel is meglocsolhatjuk. Egy- másfél óra alatt elkészül. Tálalás előtt a húst leválasztjuk a csonttól és ferdén felszeleteljük. Párolt gesztenyével, sült krumplival, kompóttal vagy salátával tálaljuk.

Leopold mindig azt mondja, akár az életét is adná Nagyi őzgerincéért. Mondja, de aztán soha nem teszi meg. Pedig elég gyakran eszi. Erről többet nem is mondanék.

Sertéscsülök

A bőrös részt rombusz alakban vagy kockásan bevagdossuk, minden oldalról jól bedörzsöljük sóval és borssal. Hagymát, répát és zellert kockázunk mellé, aztán az egészet egy tálba rendezzük, és kevés vízzel betesszük a sütőbe. Sütés közben szorgalmasan locsolgatjuk vízzel vagy sörrel, amíg a szalonna ropogós nem lesz. A párolási idő általában két-két és fél óra. A zöldséget a szósszal együtt szitán átnyomkodjuk, majd visszatesszük a hús mellé. Köretnek a téli és a nyári krumpli, valamint a zsemlegombóc egyaránt nagyon finom, továbbá szóba jöhet még a savanyú káposzta és a káposztasaláta is.

Aki pedig még napokon át élvezi a sertéscsülök áldásait nálunk, az Ludwig. Ő ugyanis mindig megkapja Nagytól a csontokat. Minden este egyet, így ha Nagyi sok szép csülköt süttött, akkor Ludwig napokon át dőzsöl. Ami pedig a következőképpen zajlik: Franz a Ludwiggal megtett szokásos kör után visszavonul a disznóólba, Ludwig pedig elvonul a nagyihoz. Ott aztán áhítatos pillantásokkal elhever Nagyi lába előtt, és türelmesen vár, amíg meg nem kapja a nyavalyás csontját. Amit aztán közel egyórás szertartás keretében rág szét egészen apró darabkákra, közben pedig egy percre sem tágit Nagyi mellől. Hálás pillantásokkal nézeget fel rá és valóságos hódolatot mutat be előtte. Szánalmas. Amikor aztán az utolsó szilánkkal is végzett, végre hajlandó hazaballagni. Engem egyetlen pillantásra sem méltat, éppenséggel a hátsóját mutatja felém, aztán órákon át nyalogatja a száját. A gazember.

Karalábé főzelék

A karalábét vágjuk hosszúkásra, négyszögletesre, vagy keskeny kis csíkokra. A zsenge zöldjét metéltszerűen vágjuk fel. Jól megmossuk, aztán először a karalábét pároljuk meg vajban, majd hozzáadjuk a zöldjét is. Felöntjük kevés húslevessel. Ha kellőképpen megpuhult, megszórjuk egy kevés liszttel, sóval és borssal ízesítjük, végül kevés tejszínt keverünk bele.

A karalábé remek dolog, mármint ha az ember utána otthon maradhat. Nem kell dolgozni menni és találkozónk sincs senkivel, főleg nem romantikus természetű találkozónk. Ilyen esetekben ugyanis inkább ne fogyasszunk előtte karalábét. Ne becsüljük le a karalábé jelentette fenyegetést!

Köszönetnyilvánítás

A köszönetnyilvánítás soha nem könnyű. Ha sok emberrel dolgozunk együtt, akikkel még hozzá szívesen is töltjük az időnket – ami egyébként nekem, mint megrögzött harmóniamániásnak nagyon fontos – az valóságos áldás. Csak éppen azzal a hátránnyal jár, hogy az ember mindig ugyanazoknak mond köszönetet minden könyv után. Szóval: Köszönet Bianca Dombrowának a dtv-tól. Legyen még sok közös munkánk!

Köszönet a dtv egész csapatának. Egyszerűen nagyszerűek vagytok. És azt hiszem, ti is kedveltek engem. Kvázi dreamteam vagyunk mi így együtt.

Ami persze tökéletesen elmondható az ügynökségemről is. Köszönöm, copywrite. Georg Simader lassan már igazi barátom is lesz, nem pusztán az ügynököm. Pedig türelmetlen és makacs. De azért tud türelmes, védelmező és gondoskodó is lenni.

Vanessa Gutenkunst, neked mit mondhatnék? Egyszerűen azt, hogy szeretlek.

Köszönet a családomnak, elsősorban Robertnek, Patricknak és Danielnek. És igen, majd főzni és vasalni is fogok, ha végre lesz rá egy kis időm.

Köszönöm, Franz Eberhofer. Merthogy nem egyedül írom ám én a történeteimet. Franz nap mint nap velem van. Hűséges kísérem ő, egész családjával együtt – lassan második

családommá váltak már, annyira a szívemhez nőttek. Remélem, lesz még jó néhány közös ügyünk.

Ami pedig a legfontosabb:

Köszönet a „Télikrumpli-gombóc” és a „Gőzgombócb Blues” olvasóinak. Soha nem gondoltam volna, hogy ennyien lesztek. Köszönet a felolvasásaimra összegyűlő lelkes olvasóknak, köszönet a remek recenziókért és a bátorító szavakért, amelyek további írásra buzdítanak. Nektek szól a legnagyobb köszönet, hiszen ti vagytok az én motivációm és inspirációm.

Isten fizesse meg!

Ritátok

Kínálatunk megtekinthető az interneten is:

www.muveltnep.hu

Művelt Nép Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó a kiadó ügyvezetője

Sorozatszerkesztő Kepets András

A Stopfer szó jelentése „tömő, tömködő” (*a ford.*).